และเมื่อสินทรัพย์เหล่านี้ไม่ได้ถูกนำมาใช้ในการผลิตให้เต็มสมรรถภาพ (capacity) จึงเป็นเหตุให้มีการลงทุนสูง มากเมื่อเปรียบเทียบกับรายได้และผลตอบแทน ข้อเท็จจริงนี้จึงเป็นประโยชน์อย่างมากที่ชี้ให้เห็นว่า การลงทุน ของกลุ่มชุมชนอาจจะใหญ่เกินความสามารถในการผลิตและการตลาดของกลุ่ม

ตารางที่ 5.4 อัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (ROE) ของกิจการจำแนกตามลักษณะการ ประกอบการ และประเภทผลิตภัณฑ์

หน่วย : ร้อยละ

ROE	ลั	กษณะการประ	ะกอบการ*			0001				
NOE	กลุ่มชุมชน	กลุ่มประยุกต์	รายเดี่ยว	มูลนิธิฯ	ผ้าทอฯ	จักสานฯ	เครื่องปั้นฯ	กระดาษสาฯ	ไม้ฯ	มวท
< 0	-38.38	-2.38			-2.25	-82.23	-2.38	-34.52		-31.18
	(4)	(1)			(1)	(1)	(1)	(2)		(5)
0-10	3.88	4.87	8.23		5.51	2.56		5.33		4.36
	(10)	(2)	(1)		(7)	(5)		(1)		(13)
10-20	19.32					19.32				19.32
	(1)					(1)				(1)
20-40	30.01	25.77	36.64		21.90	28.45	28.43	31.31	39.67	29.70
	(3)	(2)	(1)		(1)	(1)	(2)	(1)	(1)	(6)
40-60	69.71	63.47	66.22	76.47	67.29	67.42	76.47	54.78		66.91
	(1)	(3)	(3)	(1)	(4)	(2)	(1)	(1)		(8)
>60	82.94	78.94			81.41	82.94		74.00		79.94
	(1)	(3)			(2)	(1)		(1)		(4)
รวม	7.36	44.19	48.71	76.47	32.68	17.83	32.74	16.06	39.67	25.77
	(20)	(11)	(5)	(1)	(15)	(11)	(4)	(6)	(1)	(37)

หมายเหตุ : * มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตัวเลขใน () คือ จำนวนหน่วยประกอบการ

ที่มา : จากการสำรวจและการคำนวณ ภาคผนวก ข. ตารางที่ ข.3

ตารางที่ 5.5 อัตราส่วนผลตอบแทนต่อสินทรัพย์ (ROA) ของกิจการจำแนกตามลักษณะการประกอบ การ และประเภทผลิตภัณฑ์

หน่วย : ร้อยละ

DOE		ลักษณะการปร	•		2011					
ROE	กลุ่มชุมชน	กลุ่มประยุกต์	รายเดี่ยว	มูลนิธิฯ	ผ้าทอฯ	จักสานฯ	เครื่องปั้นฯ	กระดาษสาฯ	ไม้ฯ	รวม
<0	-28.77	-1.69			-2.39	-28.64	-1.89	-81.02		-22.00
	(6)	(2)			(3)	(3)	(1)	(1)		(8)
0-10	4.69	0.46		5.01	6.51	2.58	5.01	2.25		4.36
	(10)	(1)		(1)	(5)	(4)	(1)	(2)		(12)
10-20	14.10	10.80	10.63		10.63			10.80	14.10	11.84
	(1)	(1)	(1)		(1)			(1)	(1)	(3)
20-40	22.03	24.96	32.25		28.78	22.03	28.43			25.79
	(3)	(2)	(2)		(2)	(3)	(2)			(7)
40-60	51.12		55.01			51.12		55.01		53.07
	(1)		(1)			(1)		(1)		(2)
60-80		70.96	71.13		69.94	71.13		74.00		70.99
		(4)	(1)		(3)	(1)		(1)		(5)
>80		87.20			87.20					87.20
		(1)			(1)					(1)
มวท	0.27	38.98	40.25	5.01	26.04	9.40	15.00	10.55	14.10	16.86
	(21)	(11)	(5)	(1)	(15)	(12)	(4)	(6)	(1)	(38)

หมายเหตุ : * มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตัวเลขใน () คือ จำนวนหน่วยประกอบการ

ที่มา : จากการสำรวจและการคำนวณ ภาคผนวก ข. ตารางที่ ข.2

อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (debt-equity ratio, D/E)

อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (D/E) คือ อัตราส่วนระหว่างหนี้สินทั้งหมดกับส่วนของผู้ ถือหุ้น ผลลัพธ์ที่ได้จะบอกให้ทราบว่าเงินทุนที่หน่วยประกอบการใช้ในการดำเนินงานนั้น ได้มาจากแหล่งภาย นอก (เจ้าหนี้) เป็นอัตราส่วนเท่าไรกับเงินทุนที่ได้จากแหล่งภายใน (ส่วนของผู้ถือหุ้น) หากอัตราส่วนนี้สูง แสดง ว่าใช้เงินทุนจากภายนอกมากกว่าเงินทุนจากภายใน หน่วยประกอบการจะมีความเสี่ยงทางการเงินสูงขึ้น โอกาส จะหาเงินทุนเพิ่มเติมจากเจ้าหนี้ก็จะลดน้อยลง

สถานภาพหนี้สินพิจารณาจากอัตราส่วนต่อส่วนของผู้ถือหุ้นมีค่าตั้งแต่ 0 – 11.6 มีค่าเฉลี่ย อยู่ที่ 0.88 เท่า แต่พบว่าภาระหนี้สินนี้มีความแตกต่างกันอยู่บ้างทั้งเมื่อพิจารณาตามประเภทหัตถกรรม แต่ไม่ แตกกันเมื่อเปรียบเทียบจากลักษณะการประกอบการ โดยประเภทของกิจการหัตถกรรมที่มีภาระหนี้สินต่ำคือ กระดาษสาและผลิตภัณฑ์ (ค่าเฉลี่ย D/E เป็น 0.07 เท่า) กิจการหัตถกรรมจักสานมีภาระหนี้สินค่อนข้างสูง (ค่า เฉลี่ย D/E เป็น 2.57 เท่า) ส่วนกิจการเครื่องปั้นดินเผาและไม้แกะสลักนั้นเนื่องจากจำนวนตัวอย่างมีน้อยกลุ่มจึง

เปรียบเทียบได้ไม่เห็นผลชัดว่ามีภาระหนี้สินต่างจากกลุ่มอื่นหรือไม่ (ตารางที่ 5.6 แผนภาพที่ 5.6 และ ภาค ผนวก ก ตารางที่ ก.2)

กลุ่มชุมชนหรือกลุ่มประยุกต์ และรายเดี่ยว มีความสามารถในการก่อหนี้ในระดับที่ไม่ต่างกัน โดยเฉลี่ยแล้วยังมีหนี้อยู่ในระดับร้อยละ 88 ของทรัพย์สินที่มีอยู่ อย่างไรก็ตาม เกือบร้อยละ 70 ของหน่วย ประกอบการมีหนี้สินต่ำกว่าร้อยละ 50 ของทรัพย์สินที่มีอยู่ จึงมีความสามารถที่จะกู้ยืมเพื่อเพิ่มการลงทุนได้ใน กรณีที่ต้องการ (แต่ในขณะนี้กว่าร้อยละ 50 ของหน่วยประกอบการมีผลตอบแทนต่อทรัพย์สินต่ำกว่าร้อยละ 10 ส่วนใหญ่จึงไม่ควรกู้ยืมเพิ่มขึ้น)

ตารางที่ 5.6 อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น ของกิจการจำแนกตามลักษณะการประกอบการ และประเภทผลิตภัณฑ์

หน่วย : ร้อยละ

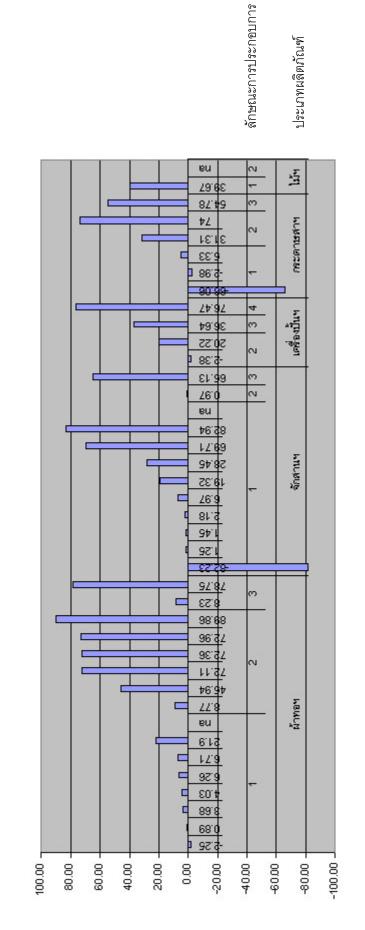
D/E	ର୍ଚ୍ଚ		2011							
	กลุ่มชุมชน	กลุ่มประยุกต์	รายเดี่ยว	มูลนิธิฯ	ผ้าทอฯ	จักสานฯ	เครื่องปั้นฯ	กระดาษสาฯ	ไม้ฯ	รวม
05	0.09	0.13	0.06	0.00	0.08	0.23	0.02	0.07	0.03	0.10
	(13)	(9)	(3)	(1)	(11)	(5)	(3)	(6)	(1)	(26)
.5-1	0.70	0.76			0.69	0.79				0.72
	(3)	(1)			(3)	(1)				(4)
>1	5.64		4.31		1.76	5.95				5.11
	(3)		(2)		(1)	(4)				(5)
มวท	1.06	0.19	1.76	0.00	0.31	2.57	0.02	0.07	0.03	0.88
	(19)	(10)	(5)	(1)	(15)	(10)	(3)	(6)	(1)	(35)

หมายเหตุ : * มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตัวเลขใน () คือ จำนวนหน่วยประกอบการ

ที่มา : จากการสำรวจและการคำนวณ ภาคผนวก ข. ตารางที่ ข.2

อัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (ROE) (ร้อยละ)

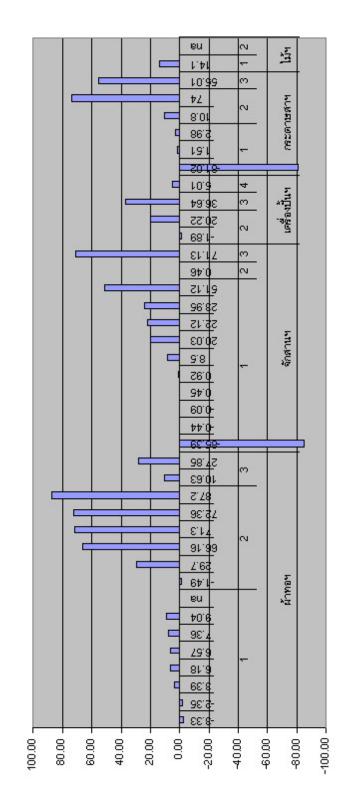

หมายเหตุ : 1 คือ กลุ่มชุมชน 2 คือ กลุ่มประยุกต์ 3 คือ กิจการรายเดียว และ 4 คือ มูลนิธิฯ

na หมายถึง ไม่ระบุ

แผนภาพที่ 5.4 อัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (ROE) ของกิจการจำแนกตามประเภทผลิตภัณฑ์และลักษณะการประกอบการ

อัตราส่วนผลตอบแทนต่อสินทรัพย์ (ROA) (ร้อยละ)

ลักษณะการประกอบการ

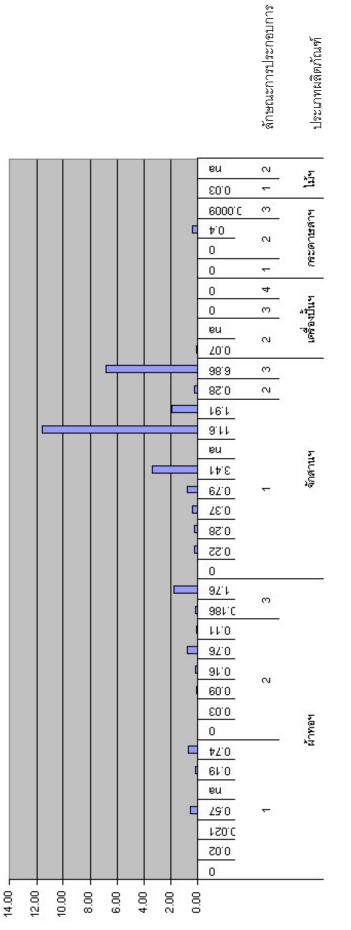
ประเภทผลิตภัณฑ์

หมายเหตุ : 1 คือ กลุ่มชุมชน 2 คือ กลุ่มประยุกต์ 3 คือ กิจการรายเดี่ยว และ 4 คือ มูลนิธิฯ

na หมายถึง ใม่ระบุ

แผนภาพที่ 5.5 อัตราผลตอบแทนต่อสินทรัพย์ (ROA) ของกิจการจำแนกตามประเภทผลิตภัณฑ์และลักษณะการประกอบการ

อัตราส่วนหนีสินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (D/E) (เท่า)

หมายเหตุ : 1 คือ กลุ่มชุมชน 2 คือ กลุ่มประยุกต์ 3 คือ กิจการรายเดี่ยว และ 4 คือ มูลนิธิฯ

na หมายถึง ไม่ระบุ

แผนภาพที่ 5.6 อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (D/E) ของกิจการจำแนกตามประเภทผลิตภัณฑ์และลักษณะการประกอบการ

งานหัตถกรรมให้ผลตอบแทนทางการเงินที่ค่อนข้างหลากหลายใน 40 กรณีศึกษา ซึ่งความแตกต่าง ของผลทางการเงินของกิจการหัตถกรรม เห็นได้ชัดเจนเมื่อเปรียบเทียบจากลักษณะการประกอบการ ซึ่งผลการ ศึกษาส่วนใหญ่แสดงให้เห็นว่าการประกอบการในลักษณะกลุ่มชุมชนยังมีศักยภาพทางการเงินต่ำ ในขณะที่การ ทำกิจการหัตถกรรมในลักษณะกลุ่มประยุกต์ หรือกิจการรายเดี่ยวก่อให้เกิดศักยภาพทางการเงินไม่ต่างกันและ สูงกว่ากลุ่มชุมชนหลายเท่าตัว และเพื่อทำความเข้าใจเพิ่มเติมและเจาะจงมากขึ้น จึงพยายามวิเคราะห์เพื่อ ศึกษาแนวใน้มความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จ ซึ่งวัดโดยยอดขายและปัจจัยที่น่าจะเป็นตัวแปรเชิงนโยบาย ซึ่ง ในที่นี้ได้พิจารณาเฉพาะปัจจัยที่วัดได้ในเชิงปริมาณและคุณภาพ ได้แก่ ขนาดของกลุ่ม ลักษณะการประกอบ การ วิธีระดมทุน และอายุของกิจการ แต่เนื่องจากมีข้อจำกัดด้วยจำนวนตัวอย่าง (40 กรณี) จึงไม่อาจวิเคราะห์ ความสัมพันธ์พหุโดยวิธีเชิงปริมาณได้ ในที่นี้จึงเสนอให้เห็นเป็นภาพการกระจายของตัวอย่างตามลักษณะของ ปัจจัยเชิงนโยบายดังกล่าวข้างต้น ซึ่งผลการสังเคราะห์สรุปได้ดังนี้

ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิก ลักษณะกลุ่มและผลการดำเนินธุรกิจ

- 1. กรณีศึกษาส่วนใหญ่ที่มีรายได้จากยอดขายต่ำกว่าหรือประมาณ 5 แสนบาทต่อปี เกือบทั้งหมด เป็นกลุ่มชุมชน มีรายเดี่ยว 1 ราย และกลุ่มประยุกต์เพียง 3 ราย (แผนภาพที่ 5.7)
 - 2. กลุ่มที่มีจำนวนสมาชิกมากมีแนวโน้มที่ชัดเจนว่ายอดขายจะต่ำกว่ากลุ่มที่มีสมาชิกน้อย
- 3. กลุ่มประยุกต์ส่วนใหญ่จะมีจำนวนสมาชิกน้อย (ไม่เกิน 100 คน) โดยเปรียบเทียบกับกลุ่มชุม ชน แต่ยอดขายกลับเป็นไปในทางตรงข้าม (โดยเฉพาะกรณีที่เป็นกลุ่มประยุกต์ที่มียอดขายสูงสุดในจำนวนตัว อย่างทั้งหมด ก็เป็นกลุ่มประยุกต์ที่มีสมาชิก 100 คน)
- 4. กลุ่มประยุกต์ที่มีการระดมทุนและมีสมาชิกมาก (100 คน) และมีการระดมทุนคือให้สมาชิกมี ส่วนร่วมมาก เป็นกลุ่มที่มีรายได้สูงที่สุดในกรณีศึกษาทั้งหมดนี้ ส่วนกลุ่มประยุกต์ขนาดเดียวกันที่ใช้ทุนของ สมาชิกนั้นมีรายได้อยู่ในลำดับที่ 25% แรก (ลำดับที่ 10, 11) ของกลุ่มตัวอย่าง เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชุมชนใน ขนาดเดียวกัน (สมาชิกมาก 560 คน) นั้น มีรายได้อยู่ในลำดับที่ 20 ของกลุ่มตัวอย่าง (ระดับ 50%)
- 5. กลุ่มชุมชนขนาดใหญ่ (100 คนขึ้นไป) ขนาดกลาง (50 94 คน) และขนาดเล็ก (ต่ำกว่า 42 คน) ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างในลำดับของรายได้อย่างชัดเจน ยกเว้น 1 กรณีศึกษาเท่านั้นที่มีรายได้อยู่ใน ลำดับที่ 9 ของจำนวนตัวอย่างที่เหลือนั้นมีลำดับที่ 15, 16 และ 19 (3 กรณีศึกษา) และกลุ่มที่เหลือนั้นอยู่ใน ลำดับเกิน 20 ขึ้นไป (จำนวน 8 รายหรือร้อยละ 73 ของตัวอย่างในขนาดเดียวกันนี้)
- 6. เป็นที่สังเกตว่ากลุ่มที่มียอดขายน้อยอยู่ในลำดับท้ายๆ นั้น มีอายุกิจการต่ำกว่ากลุ่มที่มีอายุกิจ การมากขึ้น

สำหรับปัจจัยอื่น ๆ ที่ไม่ได้นำมาวิเคราะห์ในแผนภาพที่ 5.7 นั่นคือ ความสามารถของผู้นำ อายุ และ ระดับการศึกษาของผู้นำ ซึ่งปรากฏว่าไม่มีแนวโน้มสัมพันธ์กับระดับของยอดขายของกิจการอย่างชัดเจน อย่างไร ก็ตามมีข้อสังเกต 2 ประการ ที่ควรหมายเหตุไว้ในที่นี้คือ

 อายุของผู้นำและอายุกิจการอาจไม่มีความสัมพันธ์กับลำดับของรายได้เสียทีเดียวแต่เป็นที่ สังเกตว่าใน 5 อันดับแรกนั้น เป็นกลุ่มที่ผู้นำมีอายุในระดับกลางคน (35 – 45 ปี) และอายุของกิจการไม่มากนัก 2. ความสามารถด้านการตลาดของผู้นำไม่อาจอธิบายความก้าวหน้าและขนาดของธุรกิจได้ทั้ง หมด ก็เพราะความสามารถเหล่านี้เป็นคุณสมบัติที่เด่นโดยเปรียบเทียบในระหว่างสมาชิก แต่กลุ่มที่มีรายได้สูง ใน 3 ลำดับแรกเป็นกลุ่มที่มีเครือข่ายกับกลุ่มอื่น ๆ อยู่ด้วย

อย่างไรก็ตาม ย่อมปฏิเสธไม่ได้ว่าความสามารถในการตลาดโดยเปรียบเทียบระหว่างผู้นำนั้นมีผลต่อ ขนาดของธุรกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผสมผสานกับปัจจัยอื่น ๆ ดังกรณีที่สรุปเป็นรายผลิตภัณฑ์ดังต่อไปนี้

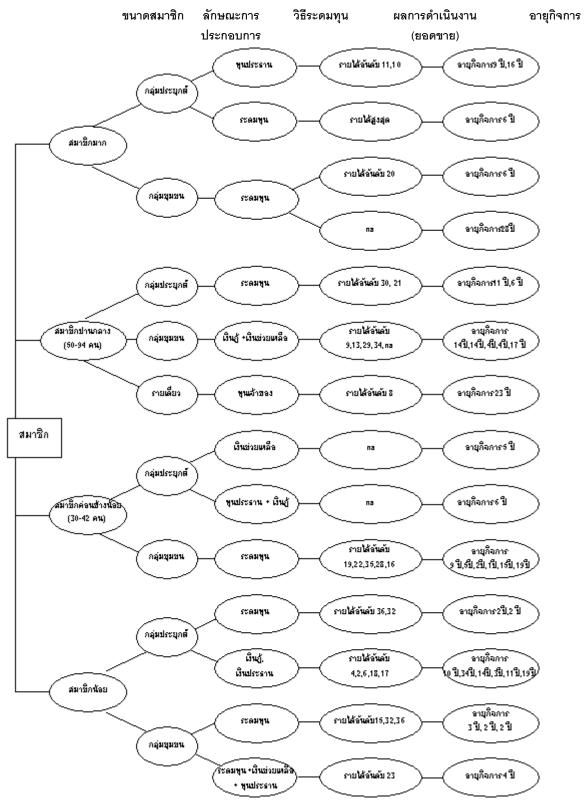
สรุปความสามารถในการประกอบการตามประเภทผลิตภัณฑ์

งานหัตถกรรมที่สร้างรายได้จากการขายสูงสุดคือกระดาษสาและผ้าทอฯ สำหรับกระดาษสาซึ่งส่วน ใหญ่มีมูลค่าต่อชิ้นต่ำนั้น ก็สามารถสร้างรายได้รวมให้สูงได้ งานกระดาษสาและผลิตภัณฑ์ของกลุ่มประยุกต์ใน เชียงใหม่ มีรายการสั่งชื้อโดยตรงจากต่างประเทศ และส่งออกผ่านคนกลางในประเทศอย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้ผลิต ภัณฑ์สาและผลิตภัณฑ์เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีโอกาสสร้างยอดขายได้สูง เนื่องจากมีความต้องการจากตลาดต่าง ประเทศทั้งในยุโรปและเอเชีย ในขณะที่การผลิตใช้แรงงานที่ใช้ความประณีต แต่ไม่ต้องใช้ทักษะฝีมือมากนัก อย่างไรก็ตามในการจัดการของกิจการ/กลุ่มจำเป็นต้องมีผู้ทำหน้าที่ตลาดที่มีความสามารถและทักษะพอสมควร ส่วนใหญ่จึงเป็นกลุ่มประยุกต์ หรือเป็นลักษณะของกลุ่มที่ประธานเปรียบเสมือนเจ้าของกิจการ มีอำนาจในการ ตัดสินใจได้เต็มที่ และมีความสามารถในด้านตลาด

ผลิตภัณฑ์ผ้าเป็นงานหัตถกรรมที่สร้างรายได้ได้หลากหลายขึ้นอยู่กับความสามารถในการจัดการด้าน การตลาดของกลุ่ม ความสามารถในการออกแบบลวดลายและความประณีตของชิ้นงาน หน่วยประกอบการที่มี ยอดขายสูงส่วนใหญ่จึงเป็นกลุ่มประยุกต์ที่ทอผ้าในลักษณะเป็นผ้าผืนลวดลายตามคำสั่งซื้อของลูกค้าประจำ หรือสามารถปรับรูปแบบการผลิตได้ตามความต้องการของลูกค้า

ผลิตภัณฑ์จักสานมียอดขายค่อนข้างต่ำโดยเฉพาะในกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ส่วนกลุ่มประยุกต์และกิจการรายเดี่ยวมียอดขายสูงกว่า สองล้านบาทต่อปี กลุ่มชุมชนมียอดขายต่ำเนื่องจากผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่เป็นผลิตภัณฑ์ในการใช้สอยในชีวิตประจำวันที่มีราคาถูกและมีมูลค่าต่ำ เช่น กระดัง ตะกร้า ทำจากไม้ไผ่ หรือผักตบชวา โดยเฉพาะการจักสานไม้ไผ่ที่ขาดความประณีต สวยงาม และ ผลิตเพียงเพื่อประโยชน์ใช้สอย ในขณะที่ กลุ่ม/กิจการที่มียอดขายสูงนั้นทำการผลิตผลิตภัณฑ์ประยุกต์ เช่น ตะกร้าตกแต่งเลียนแบบของเก่า โคมไฟประดับ หรือผลิตภัณฑ์ที่ใช้เทคนิคการจักสานและการตกแต่งตามความ ต้องการของลูกค้า ซึ่งตลาดสำคัญคือ ญี่ปุ่น อย่างไรก็ตามกลุ่มจักสานเป็นกลุ่มที่มีสถานภาพหนี้สินต่อส่วนของ ผู้ถือหุ้นสูงที่สุดในทุกกลุ่มผลิตภัณฑ์

ผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผามียอดขายโดยเฉลี่ยไม่สูง เนื่องจากตลาดส่วนใหญ่เป็นตลาดในประเทศ มี ทั้งผลิตภัณฑ์ที่ผลิตเพื่อใช้สอยและประดับตกแต่งบ้านเรือน เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าไม่สูง มีเอกลักษณ์ของชุม ชนแต่ยังขาดการสร้างคุณค่าของผลิตภัณฑ์ แต่พบว่าเป็นสินค้าหัตถกรรมที่ให้ศักยภาพทางการเงินค่อนข้างดี ต่อผู้ผลิต โดยเฉพาะอัตรากำไรสุทธิต่อยอดขาย และอัตราส่วนผลตอบแทนต่อการลงทุนค่อนข้างสูง ในขณะที่มี สถานภาพหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นต่ำมาก

หมายเหตุ : การระดมทุนหมายถึงการระดมหุ้นในกลุ่มสมาชิก

แผนภาพที่ 5.7 การกระจายตัวของตัวอย่างกรณีศึกษาตามขนาดของสมาชิก ประเภทธุรกิจ แหล่งทุน รายได้ และอายุของกิจการ

ผลิตภัณฑ์ไม้มีจำนวนเพียง 2 ราย จึงนำมาพิจารณาได้มีชัดเจน อย่างไรก็ตามพบว่ามีการผลิตในรูป แบบของผู้ประกอบการรายเดี่ยวแม้จะมีการรวมกลุ่มหรือก่อตั้งเป็นชมรมแต่ยังมีการแยกกันขาย การขายในนาม กลุ่มจึงมีน้อยมาก อย่างไรก็ตามผลิตภัณฑ์กลุ่มนี้ให้ผลตอบแทนทางการเงินค่อนข้างดี

สรุปได้ว่า กลุ่มที่รายได้ต่ำในแต่ละประเภทผลิตภัณฑ์นั้นเหตุผลพื้นฐาน คือ ลักษณะของผลิตภัณฑ์ เป็นสินค้าเพื่อการใช้สอย เช่น ตะกร้า กระดัง จากผลิตภัณฑ์จักสาน หรือ หม้ออบไก่ เตาหมูกระทะ จากผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผา ในผลิตภัณฑ์ประเภทเดียวกันที่มีลักษณะคุณค่าของงานหัตถกรรมมากขึ้น สามารถทำ รายได้และผลตอบแทนที่สูงขึ้น ผนวกกับความสามารถในการจัดการด้านการตลาดทำให้ยอดขายสูงตามไปด้วย อย่างไรก็ตาม ความสามารถในการทำกำไรยังต้องอาศัยความสามารถในด้านการบริหารการผลิตให้มีต้นทุนที่ เหมาะสมและการบริหารการเงินที่ดีด้วย เช่น กรณีของกระดาษสา (กลุ่มบ้านดงป่าซาง)

ผลจากการสังเคราะห์ข้างต้น ชี้ให้เห็นว่าแม้หน่วยประกอบการส่วนใหญ่โดยเฉพาะกลุ่มชุมชนจะมีผล ประกอบการเชิงธุรกิจค่อนข้างต่ำ แต่ทุกลักษณะการประกอบการยังมีศักยภาพในการพัฒนาให้ดีขึ้นได้ โดยมี โอกาสในการสร้างยอดขาย หรือผลตอบแทนในรูปต่าง ๆ ซึ่งมีกลุ่มชุมชน กลุ่มประยุกต์ และรายเดี่ยว ในผลิต ภัณฑ์ประเภทเดียวกันสามารถทำได้แล้วเป็นอย่างดี

5.3 ผลกระทบต่อการจ้างงาน

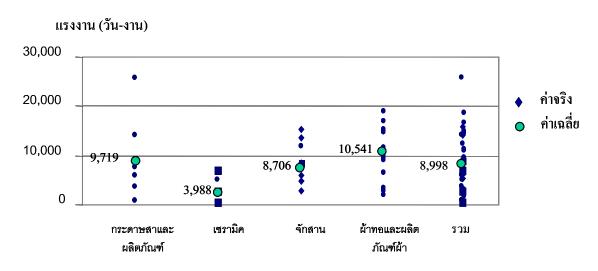
งานหัตถกรรมส่วนใหญ่เป็นงานที่อาศัยทักษะฝีมือ ความละเอียดประณีต และความคิดสร้างสรรค์ใน การทำงาน ซึ่งต้องอาศัยระยะเวลาในการฝึกฝนจึงจะได้ชิ้นงานที่มีคุณค่า เช่น การขึ้นลาย หรือแกะลายสำหรับ งานทอผ้าพื้นเมือง จึงมักประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงานฝีมือ และการสืบทอด อย่างไรก็ตามในบางขั้นตอน การผลิตสามารถหาแรงงานทดแทนได้ซึ่งไม่จำเป็นต้องใช้ทักษะและฝีมือมากนัก เช่น ในขั้นตอนการทอผ้าที่มีรูป แบบและลวดลายไม่ยุ่งยากซับซ้อน ซึ่งในปัจจุบันมีหลายหน่วยงานได้นำหัตถกรรมใหม่ไปส่งเสริมในชุมชนเพื่อ ให้เกิดการสร้างงานด้วย แต่แรงงานยังไม่สามารถผลิตชิ้นงานที่มีคุณภาพได้มากนัก

การผลิตหัตถกรรมของชุมชนปัจจุบันมีทั้งการทำงานเป็นกลุ่มโดยมีคนในชุมชนเป็นสมาชิกและการ ผลิตโดยผู้ประกอบการรายเดี่ยวซึ่งมีการจ้างงานคนในชุมชน ผู้ทำงานหัตถกรรมในชุมชนส่วนใหญ่เป็นสตรี ทำงานหัตถกรรมเป็นอาชีพเสริมจากงานเกษตร มีส่วนน้อยที่ทำเป็นอาชีพหลักของครัวเรือน ดังนั้นงาน หัตถกรรมโดยทั่วไปจึงประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงานในช่วงปลูกข้าวและเก็บเกี่ยวข้าว นอกจากนี้เนื่อง จากงานหัตถกรรมส่วนใหญ่ เป็นสินค้าประเภทของขวัญของฝาก จึงมีความต้องการซื้อในช่วงเทศกาลปีใหม่ ซึ่ง เป็นช่วงที่แรงงานส่วนใหญ่ต้องทำการเกษตร จึงมีผลให้มีการแย่งแรงงานกัน

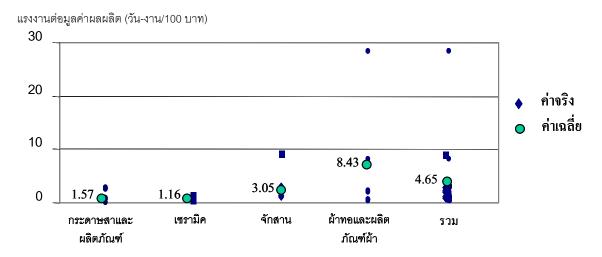
การสร้างงานหัตถกรรมในชุมชนมีลักษณะแตกต่างกันระหว่างผู้ประกอบการรายกลุ่มและรายเดี่ยว คือ งานหัตถกรรมชุมชนที่มีการรวมกลุ่มกันทำงาน มีคณะกรรมการกลุ่มและสมาชิก ซึ่งมีตั้งแต่ขนาดเล็กๆ มีสมาชิก 10-20 คน จนถึงขนาดใหญ่ มีสมาชิก มากกว่า 100 คน ลักษณะการทำงานและระบบการจ่ายผลตอบแทนงก ลุ่มแตกต่างกันไป คือ 1) เป็นลักษณะการร่วมแรงกันผลิต ได้ค่าตอบแทนแล้วนำผลกำไรมาแบ่งปันโดยไม่จ่ายค่า แรง 2) กลุ่มจ่ายค่าแรงงานให้กับสมาชิกตามการทำงานซึ่งแบ่งเป็น การจ้างงานรายวัน และ การจ่ายค่าตอบ แทนตามชิ้นงาน 3) กลุ่มรับซื้อผลผลิตจากสมาชิก ในขณะที่ ผู้ประกอบการรายเดี่ยวจะมีการจ้างงานลูกจ้าง เป็นรายวัน หรือรายเดือน และรับซื้อผลผลิตจากคนในชุมชน

การจ้างงาน

จากกรณีศึกษาทั้ง 38 กรณี พบว่าหัตถกรรมในชุมชนสามารถสร้างงานให้กับชุมชนได้สูงสุดกว่า 25,000 วัน-งาน (man-days) ต่อกิจการ (ซึ่งเท่ากับเป็นการจ้างงานประจำ 80 คนต่อปี เมื่อคิดจากการทำงาน 6 วันต่อสัปดาห์) จากกรณีศึกษาโดยเฉลี่ยมีการจ้างงาน 9,000 วัน-งานต่อกิจการ (29 คนต่อปี) ซึ่งหัตถกรรมแต่ ละประเภทมีการสร้างงานแตกต่างกันไป กล่าวคือ กระดาษสา หัตถกรรมผ้าและผลิตภัณฑ์จากผ้า และจักสาน ก่อให้เกิดการจ้างงานได้ค่อนข้างสูง ในขณะที่หัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาและเซรามิคในชุมชนมีการจ้างงานน้อย (แผนภาพที่ 5.8) ทั้งนี้เนื่องจากกิจการมีข้อจำกัดในส่วนของขนาดโรงงาน อุปกรณ์ และเครื่องมือในการผลิต อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบจากมูลค่าผลิตภัณฑ์ที่เท่ากัน ดูจากมูลค่าการผลิต 100 บาท ทั้งนี้เพราะสินค้า หัตถกรรมมีลักษณะผลิตภัณฑ์ที่หลากหลายและแตกต่างในด้านต้นทุนวัตถุดิบ และราคาขายแล้วพบว่า ผ้าและ ผลิตภัณฑ์จากผ้าและจักสานก่อให้เกิดการจ้างงานต่อหน่วยหรือในขนาดกิจการเท่าๆ กัน ได้สูงกว่ากิจกรรม หัตถกรรมประเภทอื่น โดยเฉลี่ยแล้วหัตถกรรมชุมชนสามารถสร้างงานได้ประมาณ 5 วัน-งาน ต่อมูลค่าผลิต ภัณฑ์ 100 บาท (แผนภาพที่ 5.9)

แผนภาพที่ 5.8 การใช้แรงงานของงานหัตถกรรมพื้นบ้านในชุมชนต่อกิจการ

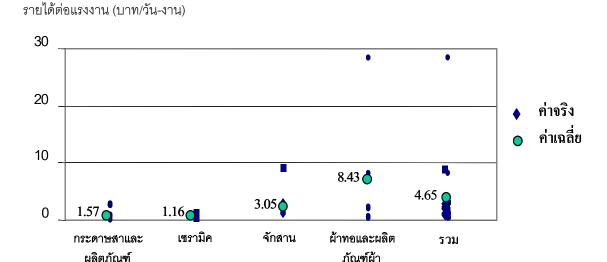

แผนภาพที่ 5.9 การจ้างงานของหัตถกรรมในชุมชนเปรียบเทียบต่อมูลค่าของผลผลิต

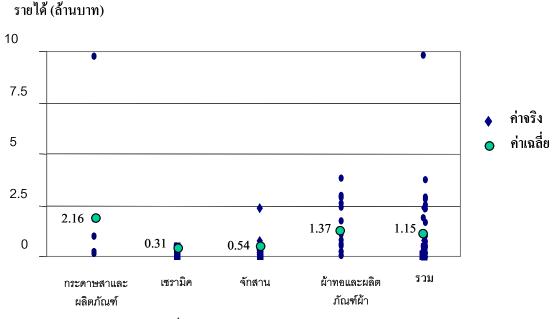
ผลิตภาพของแรงงานและการสร้างรายได้ในชุมชน

หัตถกรรมในชุมชนนั้น สร้างผลตอบแทนให้แก่แรงงานได้แตกต่างกันอย่างมาก จากการวิเคราะห์ พบว่าผลตอบแทนต่ำสุดนั้นต่ำมากคือน้อยกว่า 10 บาทต่อวัน และสูงสุดถึง 400 บาทต่อวัน ซึ่งผลตอบแทนที่มี ช่วงห่างมากขนาดนี้มาจากผลิตภัณฑ์ประเภทเดียวกันคือผ้าทอและผลิตภัณฑ์จากผ้า การที่ผ้าและผลิตภัณฑ์ จากผ้าสามารถสร้างมูลค่าต่อแรงงานได้สูงกว่า 400 บาทต่อวัน-งาน ก็เนื่องจากผลิตภัณฑ์ของกลุ่มนี้มีราคา ค่อนข้างแพง โดยเฉพาะผ้าถุงสกรีนลาย และปักลาย ในขณะที่ผลิตภัณฑ์ผ้าทอลายดั้งเดิมซึ่งไม่มีเอกลักษณ์ และการออกแบบที่งดงามต่างตัดราคากันเองจนเกือบขาดทุนนั้น ผลตอบแทนต่อแรงงานต่ำมากเพียง 10 บาท ต่อวันเท่านั้น สำหรับจักสานในภาคเหนือนั้นนับว่าเป็นกิจกรรมที่สร้างมูลค่าจากแรงงานได้ต่ำ คือโดยเฉลี่ย ประมาณ 47 บาทต่อวัน-งาน (แผนภาพที่ 5.10) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณางานผ้าทอและผลิตภัณฑ์และจักสาน ที่สร้างรายได้ต่อแรงงานได้ต่ำถึง 10 บาทต่อวัน-งานนั้น แสดงให้เห็นว่าผลิตภาพการใช้แรงงานที่ต่ำมาก เนื่อง จากผลิตภัณฑ์หัตถกรรมที่ผลิตยังมีคุณภาพไม่ดีเท่าที่ควรทั้งด้านฝีมือและรูปแบบของผลิตภัณฑ์ สินค้ามีราคา ต่ำ และกิจการยังไม่สามารถขยายตลาดออกนอกชุมชนได้ แต่คนในชุมชนยังคงผลิตอยู่เนื่องจากเป็นทางเลือกที่ จะสร้างรายได้ให้กับครอบครัว เพื่อให้มีรายได้เป็นค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน

กิจการหัตถกรรมในชุมชนมีขนาดหลากหลาย ตั้งแต่ขนาดเล็กมากคือสร้างยอดขายรวมเพียง 5,000 บาทต่อกิจการ จากตัวอย่างกิจการผ้าทอและผลิตภัณฑ์จากผ้าซึ่งเป็นการผลิตเพื่อขายในชุมชน และยัง ไม่สามารถขยายตลาดสู่นอกชุมชนได้ จนถึงขนาดใหญ่ที่มีโอกาสสร้างรายได้ถึง 10 ล้านบาทต่อกิจการคือจาก ตัวอย่างของกิจการกระดาษสา และผลิตภัณฑ์จากกระดาษสา ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่ได้รับความสนใจจากตลาด ต่างประเทศ ในขณะที่หัตถกรรมอื่นๆ เช่น ผ้าทอและผลิตภัณฑ์จากผ้า มีโอกาสสร้างรายได้ได้สูงถึง 3.7 ล้าน บาทต่อกิจการต่อปี โดยเฉลี่ยแล้วหัตถกรรมมีโอกาสสร้างรายได้ให้กับกิจการถึง 1.15 ล้านบาทต่อปี (แผนภาพที่ 5.11) ซึ่งก่อให้เกิดการสร้างงานและสร้างรายได้ในชุมชนทั้งจากการทำหน้าที่ในการจัดหาวัตถุดิบ การกระจาย ผลผลิตและจากการผลิตโดยตรง

แผนภาพที่ 5.10 รายได้ของกิจการหัตถกรรมในชุมชนต่อแรงงาน

แผนภาพที่ 5.11 รายได้ของกิจการหัตถกรรมในชุมชน

โดยสรุปแล้วงานหัตถกรรมพื้นบ้านส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมเสริมงานเกษตรของคนในชุมชน ที่ก่อให้เกิด การจ้างงานและสร้างรายได้ให้กับชุมชน แต่ละปีเป็นมูลค่าค่อนข้างสูง แต่ยังมีกลุ่มใหม่ที่เริ่มกิจการได้ไม่นาน แรงงานยังขาดทักษะฝีมือ และความประณีต รวมถึงความสามารถในการสร้างตลาดให้กับกิจการ ซึ่งมีผลิตภาพ ของแรงงานต่ำ ดังนั้นหากมีการส่งเสริมโดยเน้นการสร้างเอกลักษณ์ของงานหัตถกรรมในแต่ละชุมชน งาน หัตถกรรมจะเป็นทางเลือกที่สำคัญในการประกอบอาชีพทั้งเป็นอาชีพหลักและอาชีพเสริม ของชุมชนเพื่อสร้าง รายได้ให้คนในชุมชน นำไปสู่การเป็นอยู่ที่ดีขึ้น สามารถพึ่งพาตนเองได้

บทที่ 5

ผลการดำเนินงานของหน่วยประกอบการ

5.1 ภูมิปัญญาและทรัพยากรท้องถิ่น

หัวข้อนี้พยายามสรุปและสังเคราะห์ให้เห็นภาพการใช้ทุนทางสังคมของกลุ่มประกอบการใน 2 ด้าน คือ การใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น และการใช้ทรัพยากร/วัตถุดิบของท้องถิ่น เพื่อสร้างสรรค์งานหัตถกรรมที่เป็นผลิตภัณฑ์ เพื่อการใช้สอยและผลิตภัณฑ์ที่มุ่งเน้นศิลปะประจำท้องถิ่น โดยแยกรายงานตามประเภทของผลิตภัณฑ์ดังต่อไป นี้

5.1.1 ผ้าทอและผลิตภัณฑ์จากผ้า

งานหัตถกรรมพื้นบ้านประเภทผ้าทอและผลิตภัณฑ์จากผ้า เป็นงานที่มีการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น อย่างมาก ทั้งในด้านแรงงานฝีมือ กรรมวิธีการผลิต ลวดลายผ้า รวมถึงเครื่องมือ/อุปกรณ์ที่ใช้ซึ่งส่วนใหญ่ยังคง เดิมเหมือนดังที่ใช้กันในอดีต อย่างไรก็ตาม หน่วยประกอบการจำต้องอาศัยวัตถุดิบหลักจากภายนอกพื้นที่ และ นำวิทยาการใหม่ๆ เข้ามาประสมประสานเพื่อสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ให้มีลวดลาย โทนสี และรูปแบบ ที่หลาก หลายและดึงดูดใจผู้ซื้อ

(1) ช่างฝีมือและแรงงานที่ใช้

หน่วยประกอบการผลิตผ้าทอและผลิตภัณฑ์จากผ้า ส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในชุมชนที่มีการทอผ้ามา แต่เดิม และแรงงานที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นผู้มีทักษะฝีมือด้านการทอผ้ามาก่อน โดยได้รับการถ่ายทอดภายในครอบ ครัว จากรุ่นสู่รุ่นอย่างต่อเนื่อง อาทิเช่น ชาวบ้านวังปืน ต.สบเตี๊ยะ มีการสั่งสมความรู้ด้านการทอผ้าฝ้ายทอมือ มาเป็นระยะเวลาหลายร้อยปีมาแล้ว โดยเริ่มจากการทอผ้าเพื่อนุ่งห่มภายในครัวเรือน ผ่านการลองผิดลองถูกจน กระทั่งปัจจุบันมีการจัดตั้งกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรวังปินสบเตี๊ยะขึ้น เพื่อให้ชาวบ้านได้มีรายได้เสริมจากงานทอผ้า กลุ่มฯ ใช้แรงงานทั้งสิ้นถึง 58 คน ประกอบด้วยแรงงานในหมู่บ้าน 38 คน และแรงงานนอกหมู่บ้านอีก 20 คน ประธานกลุ่มฯ ได้สืบทอดความรู้ด้านการทอผ้าจากมารดามาตั้งแต่วัยเยาว์ และตั้งแต่อายุ 15 ปี ได้เริ่มรับจ้าง ทอผ้าให้กับบ้านไร้ไผ่งาม ซึ่งเป็นแหล่งผลิตและจำหน่ายผ้าทออันเลื่องชื่อของ อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่ ส่วนหมู่ บ้านทุ่งมอกเป็นหมู่บ้านของชาวไทลื้อที่อพยพมาจากแคว้นสิบสองปันนา มณฑลยูนาน ทางตอนใต้ของจีน ชาว บ้านทุ่งมอกจึงนิยมทอผ้าลายพื้นเมือง หรือ "ผ้าทอไทลื้อ" ซึ่งถือเป็นเอกลักษณ์ของหมู่บ้าน กลุ่มสตรีทอผ้าบ้าน ทุ่งมอก ปัจจุบันมีแรงงานถึง 57 คน และมีประธานกลุ่ม ฯ เป็นช่างทอฝีมือดี เนื่องจากได้รับการถ่ายทอดศิลปะ การทอผ้าจากยายและมารดาตั้งแต่เล็ก และมีประสบการณ์ทำงานในโรงงานทอผ้ามาก่อน

กลุ่มแม่บ้านทอผ้าบ้านหนองโป่ง ใช้แรงงานจากในหมู่บ้าน 27 คน และแรงงานภายนอกชุม ชนซึ่งมีความชำนาญในการทอผ้าบาง ผ้าหนา ผ้ายกดอก และผ้าพันคอ อีก 33 คน และมีประธานกลุ่มฯ ที่มี ประสบการณ์ในการทอผ้าฝ้ายพื้นเมืองมากว่า 25 ปี จนมีความชำนาญด้านการออกแบบลวดลายและการแกะ ลายผ้า โดยได้เรียนรู้จากผู้เป็นย่าซึ่งเคยทอผ้าส่งให้กับบ้านไร่ไผ่งามของป้าแสงดา บันสิทธิ์ ในขณะที่กลุ่มทอผ้า บ้านวังขอนแดงนั้น ตั้งอยู่ในหมู่บ้านวังขอนแดง ซึ่งชาวบ้านส่วนใหญ่เป็นชาวอีสานที่ย้ายถิ่นฐานเข้ามาตั้งรกราก อยู่ เมื่อมีเวลาว่างชาวบ้านจะทำงานหัตถกรรมเพื่อเป็นรายได้เสริม ได้แก่ การปลูกหม่อนเลี้ยงใหม และการทอ ผ้า ซึ่งได้รับการถ่ายทอดเทคนิคของงานเหล่านี้จากบรรพบุรุษ

(2) วิธีการผลิต

หน่วยประกอบการทำการทอผ้าด้วยวิธีการแบบดั้งเดิม โดยอาศัยทักษะฝีมือและความรู้พื้น ฐานเกี่ยวกับงานทอผ้า ซึ่งส่วนใหญ่ได้รับการถ่ายทอดสืบต่อกันมาแต่ดั้งเดิม และบางส่วนได้รับการถ่ายทอด จากหน่วยงานภาครัฐโดยผ่านการฝึกอบรม เครื่องมือ/อุปกรณ์ที่ใช้เป็นแบบง่าย ๆ ที่มีการใช้มาแต่อดีต เช่น กี่ กระตุก กี่กระทบ (กี่เมืองหรือกี่เล็ก) เครื่องกรอด้าย อุปกรณ์เรียงเส้นยืน ที่รวมฝ้ายเส้นพุ่ง อุปกรณ์มัวนฝ้ายก่อน ขึ้นกี่ ไม้ขึงหน้าผ้า ไม้สอดเส้นยืน ไม้เก็บลาย ฟันหวี เป็นต้น ซึ่งเครื่องมือ/วัสดุอุปกรณ์ดังกล่าวนี้มีชื่อเรียกแตก ต่างกันไปในแต่ละท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม หน่วยประกอบการได้มีการพัฒนาเทคในโลยีบางชนิดขึ้นใช้เอง โดยใช้ ภูมิปัญญาชาวบ้าน ดังจะเห็นได้จาก กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรวังปินสบเตี๊ยะ ได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบอุปกรณ์บาง อย่าง เช่น การนำเหล็กมาประยุกต์ใช้แทนไม้สำหรับทำเป็นม้าเดินเส้นยืน และการเปลี่ยนจากการใช้มะกวักซึ่ง ทำจากไม้ไผ่จักสานมาใช้กระป้องนมเก่าซึ่งมีอายุการใช้งานนานขึ้น เป็นต้น ในขณะที่กลุ่มแม่บ้านทอผ้าบ้าน หนองโปงมีการนำเครื่องใช้ต่างๆ มาปรับใช้ในขั้นตอนการย้อมสี เช่น การใช้เครื่องซักผ้าในขั้นตอนการบิดหมาด โดยใช้เฉพาะถังปั่นแห้ง การใช้เครื่องเป่าลมเพื่อเป่าฟืนให้ลุกไหม้ตลอดเวลาขณะต้มฝ้าย การใช้เครื่องสูบน้ำเพื่อ สูบน้ำจากบ่อบาดาลเพื่อนำมาใช้ต้มฝ้ายและย้อมสี และการใช้ท่อซีแมนต์ในการย้อมสี เป็นต้น

กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านแม่โปง ได้เปลี่ยนจากการใช้พู่กันเบอร์ 12 ในการเพ้นท์สีผ้า ซึ่งใช้ ยากและให้เส้นที่ไม่สม่ำเสมอหากไม่มีความชำนาญ มาใช้หลอดโฟมล้างหน้าที่หมดแล้ว ประกอบเข้ากับหลอด พลาสติก ลนไฟให้มีปลายขนาดเล็กลง (เหมือนปากกา) แล้วบรรจุสีข้างในหลอด นอกจากนี้กลุ่มฯ ยังทำบล็อก สกรีนเอง เพื่อให้สามารถออกแบบลวดลายได้หลากหลายยิ่งขึ้น และทำที่กั้นหน้าผ้า เรียกว่า "ใบพัด" เพื่อให้ได้ ขนาดหน้ากว้างที่ต้องการ ใบพัดนั้นทำมาจากเหล็กล้อมค้างไม้ ใช้ตะปูขนาด 3 นิ้ว ขัดระหว่างไม้ค้างให้แน่น ทำ ให้ไม้ไม่เป็นรอยและง่ายต่อการเปลี่ยนขนาดผ้า ส่วนกลุ่มทอผ้าบ้างค้างปืนใจและกลุ่มทอผ้าจกบ้านแม่ป้ากได้ ดัดแปลงเครื่องกรอด้ายแบบเท้าเหยียบโดยใช้มอเตอร์ไฟฟ้าเพื่อนำมาใช้แทนเพียนกอ (ภูปภาพที่ 5.1) และใช้ท่อ พลาสติกทำเป็นแกนกรอด้ายเส้นยืนแทนการใช้มะกวัก (ภูปภาพที่ 5.2) ซึ่งเริ่มหายากเพราะไม่มีการสานภายใน ท้องถิ่น ในขณะที่กลุ่มสตรีผ้าทอบ้านนาคำได้เปลี่ยนจากการใช้กรงล้อแบบหางเห็น และนำกระบอกไม้ไผ่ตัดเป็น ท่อน ๆ ทำเป็นหลอดด้าย แล้วใช้แรงงานคนในการหมุนเพื่อกรอด้าย มาเป็นเครื่องปั่นด้ายที่ดัดแปลงมาจากพัด ลมตั้งโต๊ะและใช้หลอดจากท่อพลาสติกแทนกระบอกไม้ไม่ ซึ่งดูแลรักษาง่ายและกรอด้ายได้เร็วขึ้นจากเดิมถึง 3 เท่า

รูปภาพที่ 5.1 เครื่องกรอด้ายแบบเท้าเหยียบโดยใช้มอเตอร์ไฟฟ้า

รูปภาพที่ 5.2 มะกวักทำจากท่อพลาสติก

(3) ฐปแบบและลวดลาย

ผ้าทอและผลิตภัณฑ์จากผ้าทอที่หน่วยประกอบการผลิตขึ้นมานั้นมีหลากหลายประเภท เช่น ผ้าม้วน ผ้าพันคอ ผ้าถุง ผ้าขาวม้า ผ้าสองชาย ผ้าสไบ กระโปรงพัน เสื้อผ้าสำเร็จรูป หมวก และกระเป๋า เป็นต้น แต่รูปแบบของผลิตภัณฑ์ไม่แตกต่างกันมากนัก และไม่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของหน่วยประกอบการแต่ละแห่ง อย่างไรก็ตาม ผ้าทอที่หน่วยประกอบการผลิตขึ้นสะท้อนให้เห็นถึงเอกลักษณ์ของแต่ละท้องถิ่นได้เป็นอย่างดี อาทิเช่น ผ้าฝ้ายทอมือของกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรวังปืนสบเตี๊ยะ และกิจการบ้านโอล์ดลูม ซึ่งบ่งบอกถึงลักษณะ ผ้าฝ้ายทอมือของ อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่ (รูปภาพที่ 5.3) ผ้าทอไทลื้อของกลุ่มสตรีทอผ้าบ้านทุ่งมอก จ. พะเยา ซึ่งสะท้อนถึงความเป็นชาวไทลื้อ (รูปภาพที่ 5.4) ผ้าฝ้ายทอมือของกลุ่มบ้านสันกอคู่และกลุ่มทอผ้าฝ้ายบ้านดอน หลวง ซึ่งแสดงถึงลักษณะผ้าฝ้ายทอมือของ จ.ลำพูน (รูปภาพที่ 5.5) ผ้าลายน้ำไหลของกลุ่มสตรีผ้าทอบ้านนา คำและกลุ่มทอผ้าบ้านเฮี้ย (รูปภาพที่ 5.6) และผ้าลายก่านของกลุ่มทอผ้าบ้านเฮี้ย ซึ่งสะท้อนถึงศิลปะบนผืนผ้า อันงดงามของ จ.น่าน ได้เป็นอย่างดี ผ้าจกของกลุ่มทอผ้าบ้านค้างปืนใจและกลุ่มทอผ้าจกบ้านแม่ป้าก ซึ่งเป็น เอกลักษณ์เฉพาะถิ่นของ จ.แพร่ (รูปภาพที่ 5.7) ทั้งนี้ลวดลายของผ้าจกนั้นมีหลากหลาย เช่น ลายน้ำอ่าง ลาย หาดเสี้ยว ลายมะลิเลื้อย ลายดอกตะล่อม ลายสำเภาลอยน้ำ ลายโคมและช่อน้อยตุงชัย ลายหักหงส์คู่ ลายขอ ผักกูด ลายนกคู่กินน้ำฮ่วมต้น ฯลฯ

รูปภาพที่ 5.3 ผ้าฝ้ายทอมือ อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่

รูปภาพที่ 5.4 ผ้าทอไทลื้อ บ้านทุ่งมอก จ.พะเยา

รูปภาพที่ 5.5 ผ้าฝ้ายทอมือ ต.แม่แรง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน

รูปภาพที่ 5.6 ผ้าลายน้ำไหล จ.น่าน

รูปภาพที่ 5.7 ผ้าจก จ.แพร่

(4) วัตถุดิบ

วัตถุดิบหลักที่หน่วยประกอบการใช้ในการทอผ้านั้นล้วนนำมาจากภายนอกชุมชน ไม่ว่าจะ เป็นเส้นฝ้ายเบอร์ต่าง ๆ ด้ายโทเร ไหมประดิษฐ์ ดิ้นเงิน ดิ้นทอง และดิ้นสี หน่วยประกอบการส่วนใหญ่จัดซื้อจาก ร้านค้าในตลาดวโรรส อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ซึ่งมีหลายร้านด้วยกัน เช่น ร้านจินเฮงฮวด ร้านภัทรการค้า ร้านฝ้าย ทอง และร้านเฮงเฮง เป็นต้น เนื่องจากแหล่งดังกล่าวมีวัตถุดิบให้เลือกหลากหลาย ในการซื้อแต่ละครั้งแน่ใจได้ ว่าได้ของครบตามต้องการ ทำให้ประหยัดค่าขนส่ง และได้รับส่วนลดหากซื้อในปริมาณมาก

5.1.2 เครื่องจักสาน

งานหัตถกรรมพื้นบ้านประเภทเครื่องจักสาน นับเป็นงานที่มีการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างมาก ทั้งในด้านแรงงานฝีมือ กรรมวิธีการผลิต วัสดุอุปกรณ์ และวัตถุดิบที่ใช้

(1) ช่างฝีมือและแรงงานที่ใช้

หน่วยประกอบการผลิตเครื่องจักสานทั้งหมดที่ศึกษา ตั้งอยู่ในชุมชนที่มีการจักสานไม้ไผ่มา แต่อดีต แรงงานที่ใช้ในการผลิตจึงล้วนมีความรู้ขั้นพื้นฐานด้านการจักสานมาก่อน แล้วจึงแสวงหาความรู้เพิ่ม เติมในด้านลายสาน รูปแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ และการจักสานโดยใช้วัตถุดิบอื่นๆ เช่น ผักตบชวา ก้านมะพร้าว หวาย เป็นต้น

งานจักสานนับเป็นกิจกรรมที่ช่วยสร้างงานและเสริมรายได้ให้แก่ชาวบ้านภายในชุมชนและ ชุมชนใกล้เคียงได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังก่อให้เกิดการถ่ายทอดภูมิปัญญาจากคนรุ่นเก่าสู่คนรุ่นใหม่ และเกิดแรง งานฝีมือขึ้นมากมาย ดังเช่น กลุ่มผลิตภัณฑ์ผักตบชวาบ้านบ่อแฮ้ว ใช้แรงงานสมาชิกทั้งสิ้น 40 คน โดยทั้งหมด เป็นผู้ที่มีความซ้ำนาญในการนำไม้ไผ่มาจักสานเป็นเครื่องใช้ในครัวเรือน ซึ่งได้รับการถ่ายทอดมาแต่บรรพบุรษ ส่วนการจักสานผักตบชวานั้น แรงงานเพิ่งได้รับการถ่ายทอดในปี 2542 จากชาวบ้านแม่ใส และศูนย์การศึกษา นอกโรงเรียน (กศน.) อ.เมือง จ.พะเยา ช่างฝีมือด้านงานจักสานของหมู่บ้านบ่อแฮ้ว มี 3 คน ซึ่ง 1 ในนั้นเป็นผู้ริ เริ่มการจักสานผักตบชวาเป็นกระเป๋าครึ่งวงกลมขึ้นในกลุ่มฯ และมีประสบการณ์ในการจักสานมากว่า 20 ปี ส่วนกลุ่มจักสานลานตาเกลี้ยง ใช้แรงงานสมาชิกทั้งสิ้น 57 คน ซึ่งเป็นชาวบ้านที่มีทักษะในงานจักสานไม้ไผ่มา เป็นเวลานาน และได้รับถ่ายทอดจากบรรพชนซึ่งนำไม้ไผ่มาจักสานเป็นภาชนะเครื่องใช้ต่าง ๆ เช่น กระบุง กระจาด ตะแกรง เป็นต้น และพัฒนาเป็นอาชีพเสริมในหมู่บ้าน เนื่องจากพื้นที่ตำบลน้ำรืม ซึ่งกลุ่มฯ ตั้งอยู่นั้น ทำนาได้ปีละ 1 ครั้ง เท่านั้น กลุ่มฯ มีแรงงานฝีมือ 3 คน ซึ่งมีประสบการณ์ด้านจักสาน 20-30 ปี ในขณะที่กลุ่ม จักสานบ้านห้วยเป้ง ใช้แรงงานสมาชิกทั้งสิ้น 42 คน และกลุ่มเครือข่าย 2 หมู่บ้าน รวม 14 คน โดยมีช่างฝีมือ 2 คน ซึ่งสามารถถ่ายทอดความรู้ด้านการจักสานให้แก่สมาชิก และเป็นวิทยากรให้แก่ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน นอกจากนี้ยังมีกลุ่มจักสานผักตบชวาบ้านหัวยเคียนเหนือ ซึ่งใช้แรงงานสมาชิกในการผลิตทั้งสิ้น 30 คน โดย 10-15 คน ผลิตเครื่องจักสานเป็นอาชีพหลัก กลุ่มฯ มีสมาชิก 2 คน ที่เป็นช่างฝีมือ และสามารถเป็นวิทยากรด้าน การจักสานผักตบชวาได้ นอกจากแรงงานในหมู่บ้านแล้ว กลุ่มฯ ยังมีกลุ่มเครือข่ายอีก 3 หมู่บ้าน รวม 15-20 คน

(2) วิธีการผลิต

การผลิตของหน่วยประกอบการทั้งหมด อาศัยทักษะฝีมือและความรู้เกี่ยวกับการจักสานที่สืบ ทอดกันมาแต่ดั้งเดิม และใช้วัสดุอุปกรณ์แบบง่าย ๆ ที่มีการใช้มาแต่อดีต เช่น มีดจักตอก มีดพร้า เขียงไม้ คีม เหล็ก เหล็กแหลม ฆ้อน เลื่อย เป็นต้น อย่างไรก็ตาม หน่วยประกอบการได้มีการพัฒนาเทคในโลยีบางชนิดขึ้นใช้ เอง โดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น อาทิเช่น เตาอบของกลุ่มผลิตภัณฑ์ผักตบชวาบ้านบ่อแฮ้ว ซึ่งทำมาจากกล่อง กระดาษขนาดใหญ่ ที่มีความแข็งแรง เช่น กล่องตู้เย็น กล่องเครื่องชักผ้า แล้วตัดด้านข้างกล่องเป็นสี่เหลี่ยม ขนาด 6" × 6" เพื่อใส่ถ้วยกำมะถัน ส่วนจากปากกล่องลงมา 15" ทำเป็นตะแกรงไม้ไผ่ สำหรับรองผักตบชวา (รูปภาพที่ 5.8) เตาอบที่ทำจากกล่องกระดาษนี้ ให้ผักตบชวาอบแห้งที่มีคุณภาพไม่แตกต่างจากการใช้เตาอบที่ สร้างจากท่อชีเมนต์ขนาด 120 × 120 × 50 เซนติเมตร และยังช่วยลดต้นทุนการผลิตอีกด้วย ส่วนกลุ่ม หัตถกรรมผักตบชวาตำบลขัวมุนนั้น ใช้เตาอบที่สร้างขึ้นเองจากไม้ไผ่ และใช้พลาสติกใสคลุม ในขณะที่กลุ่ม ผลิตภัณฑ์ผักตบชวาบ้านสางใต้นั้น ใช้เตาอบที่สร้างขึ้นเองจากไม้ไผ่ และใช้พลาสติกใสคลุม ในขณะที่กลุ่ม ผลิตภัณฑ์ผักตบชวาบ้านสางใต้นั้น ใช้เตาอบที่สร้างขึ้นเองจากกระเบื้องแผ่นเรียบ (รูปภาพที่ 5.9) และใช้เครื่อง รีดผักตบชวาที่ดัดแปลงมาจากเครื่องรีดเมล็ดฝ้ายสมัยโบราณ ส่วนกลุ่มจักสานผักตบชวาบ้านห้วยเคียนเหนือใช้ เตาอบที่ประดิษฐ์ขึ้นเองจากอิฐบล๊อค กลุ่มจักสานลานตาเกลี้ยงมีการเก็บรักษาไม้ไผ่โดยใช้วิธีการแบบดั้งเดิม กล่าวคือ นำไม้ไผ่ไม่ใผ้งดินเพื่อรักษาเนื้อไม้ให้คงความขึ้นและเหนียว

จากบรรดาหน่วยประกอบการทั้ง 12 แห่งที่ศึกษานั้น มีกลุ่มจักสานบ้านห้วยเป้ง เพียงแห่ง เดียวที่ใช้เครื่องมือและอุปกรณ์การผลิตหลายชนิดและไม่ได้ประดิษฐ์ขึ้นเอง อันได้แก่ เครื่องจักตอก เครื่องรีด ผักตบชวาแบบมือหมุน เตาอบผลิตภัณฑ์ รางเหล็กสำหรับทาสี และเครื่องพ่นสี เพื่อช่วยผ่อนแรงและย่นระยะ เวลาในการผลิต

ฐปภาพที่ 5.8 เตาอบผลิตภัณฑ์ของกลุ่มฯบ่อแฮ้ว

รูปภาพที่ 5.9 เตาอบผลิตภัณฑ์ของกลุ่มฯสางใต้

(3) ฐปแบบผลิตภัณฑ์

ในการผลิตเครื่องจักสานนั้น หน่วยประกอบการมักจะเน้นการผลิตโดยใช้วัตถุดิบหลักเพียง ชนิดเดียว เช่น กลุ่มผลิตภัณฑ์ผักตบชวาบ้านบ่อแฮ้ว กลุ่มจักสานบ้านต่ำเหล่า กลุ่มหัตถกรรมผักตบชวาบ้านสัน ป่าม่วง และกลุ่มจักสานผักตบชวาบ้านห้วยเคียนเหนือ ซึ่งผลิตเฉพาะเครื่องจักสานจากผักตบชวาเท่านั้น ส่วน กิจการถวัลย์ไม้ไผ่จักสาน กลุ่มจักสานเพื่อการผลิตบ้านป่าบงหลวง กลุ่มจักสานลานตาเกลี้ยง และกลุ่มแม่บ้าน

เกษตรกรบ้านชบา ผลิตเฉพาะเครื่องจักสานจากไม้ไผ่เท่านั้น ในขณะที่กลุ่มจักสานหญ้าแฝกบ้านก้อซาวทำการ ผลิตเฉพาะเครื่องจักสานจากหญ้าแฝก ทั้งนี้เนื่องจากหน่วยประกอบการเหล่านี้สามารถหาวัตถุดิบได้ง่ายจาก ภายในชุมชนและพื้นที่ใกล้เคียง ส่วนกลุ่มจักสานบ้านห้วยเป้งนั้น ผลิตเครื่องจักสานค่อนข้างหลากหลาย ทั้งที่ ทำจากก้านมะพร้าว หวาย ไม้ไผ่ ไมยราบ และเครือเถาวัลย์ ซึ่งเป็นเพราะกลุ่มฯ ผลิตตามที่ได้รับการอบรมมา และมีประธานกลุ่มฯ ที่เน้นการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้แปลกใหม่ หลากหลาย และตรงตามความต้องการของผู้ บริโภคอยู่เสมอ

ผลิตภัณฑ์จักสานจากผักตบชวาของหน่วยประกอบการมักมีรูปแบบที่คล้ายคลึงกันและดัด แปลงจากรูปแบบที่ได้จากการอบรม แม้ว่าหน่วยประกอบการได้มีการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ของตนอยู่เสมอ แต่ก็ยังไม่ถือว่ามีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่โดดเด่น เช่น กระเป๋าทรงครึ่งวงกลม กระเป๋าทรงหอยแครง กระเป๋าทรงสี่ เหลี่ยม กระเป๋าทรงรีลายต่ำ และกระเป๋าลายยกดอก เป็นต้น มีหน่วยประกอบการบางแห่งที่พยายามสร้างเอก ลักษณ์ให้กับผลิตภัณฑ์ เช่น กลุ่มจักสานผักตบชวาบ้านห้วยเคียนเหนือ ซึ่งใช้วิธีการเย็บ หรือการพันเส้น ผักตบชวา แล้วขึ้นรูปเป็นผลิตภัณฑ์แบบต่าง ๆ แทนการใช้เส้นผักตบชวาที่ถักเปียแล้วนำมาสานขึ้นรูปซึ่งเป็นวิธี การทำโดยทั่ว ๆ ไป (รูปภาพที่ 5.10) ในขณะที่กลุ่มหัตถกรรมผักตบชวาตำบลขัวมุงนั้น เน้นการนำผักตบชวามา ตกแต่งเข้ากับเครื่องปั้นดินเผาและไม้กลึงแบบต่าง ๆ เพื่อเป็นผลิตภัณฑ์หลากหลายประเภท เช่น โคมไฟ แจกัน คนโท หม้อน้ำ เป็นต้น (รูปภาพที่ 5.11)

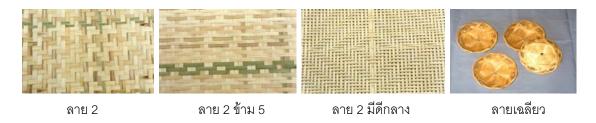
ผลิตภัณฑ์จักสานจากไม้ไผ่จากการศึกษานี้ สามารถแบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ ผลิตภัณฑ์เพื่อใช้ สอยและประดับบ้าน เช่น กระเป๋า ตะกร้า โคมไฟ เชิงเทียน เป็นต้น และผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในครัว เช่น กระดัง กะโล้ ตะแกรง ถาดผลไม้ เป็นต้น ซึ่งผลิตภัณฑ์ประเภทหลังนี้มีมาแต่เดิมในอดีต เพียงแต่มีการจักสานด้วยลวดลายที่ งดงามขึ้น เช่น พัฒนาจากลายยก 1 ข้าม 1 ซึ่งเป็นลายพื้นฐาน มาเป็นลาย 2 ลาย 2 ข้าม 5 ลาย 2 มีดีกลาง ลาย 3 มีดีกลาง ลายดาว และลายเฉลียว เป็นต้น (รูปภาพที่ 5.12) ทั้งนี้ผลิตภัณฑ์ประเภทหลังจะด้อยกว่าใน ด้านความประณีต ความละเอียดของชิ้นงาน อายุการใช้งาน และความทนทาน ถือเป็นสินค้าเพื่อใช้สอย จึงไม่ เน้นความสวยงาม ซึ่งแตกต่างจากประเภทแรก

รูปภาพที่ 5.10 ผลิตภัณฑ์จักสานผักตบชวาของกลุ่มฯ ห้วยเคียนเหนือ

รูปภาพที่ 5.11 ผลิตภัณฑ์จักสานผักตบชวาของกลุ่มฯ ขัวมุง

ฐปภาพที่ 5.12 ผลิตภัณฑ์จักสานไม้ไผ่ของกลุ่มฯ ลานตาเกลี้ยง และกลุ่มฯ ชบา

(4) วัตถุดิบ

หน่วยประกอบการผลิตเครื่องจักสานจากผักตบชวามักตั้งอยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบหลัก และมัก จะจัดชื้อวัตถุดิบหลักจากภายในพื้นที่ อาทิเช่น หน่วยประกอบการที่อยู่ในจังหวัดพะเยา ส่วนใหญ่ซื้อผักตบชวา จากพ่อค้าภายในหมู่บ้านที่ไปเก็บผักตบชวาจากกว๊านพะเยา และจากชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในบริเวณกว๊านพะเยา อย่างไรก็ตาม มีบางรายที่ซื้อผักตบชวาจากต่างพื้นที่ เช่น กลุ่มจักสานผักตบชวาบ้านหัวยเคียนเหนือจัดซื้อ ผักตบชวาตากแห้งจากกลุ่มจักสานผักตบชวาบ้านต่ำน้ำล้อม ซึ่งนำมาจาก จ.พระนครศรีอยุธยา อีกต่อหนึ่ง เนื่องจากกลุ่มฯ สามารถสั่งซื้อในปริมาณน้อยต่อครั้งได้ ต่างจากการสั่งซื้อจากพ่อค้าซึ่งต้องสั่งซื้อในปริมาณมาก ต่อครั้ง ส่วนกลุ่มหัตถกรรมผักตบชวาตำบลขัวมุง จัดซื้อผักตบชวาส่วนหนึ่งจากบ้านสันมะนะ จ.ลำพูน

หน่วยประกอบการผลิตเครื่องจักสานจากไม้ไผ่ มักตั้งอยู่ในพื้นที่ที่เคยมีปาไผ่อุดมสมบูรณ์ แต่ปัจจุบันต้องจัดซื้อไม้ไผ่จากนอกพื้นที่ เช่น กิจการถวัลย์ไม้ไผ่จักสาน ซึ่งตั้งอยู่ในหมู่บ้านปาบงหลวง อ.สารภี จ.เชียงใหม่ ที่เคยอุดมไปด้วย "ไม้ไผ่บง" แต่ปัจจุบันต้องชื้อไม้ไผ่จากร้านค้าในหมู่บ้านสันปาค่า อ.สันกำแพง จ. เชียงใหม่ ในขณะที่กลุ่มจักสานลานตาเกลี้ยง และกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านชบา ซึ่งอยู่ใน อ.เมือง จ.ตาก ต้อง จัดซื้อจากพ่อค้า หรือไปตัดไม้ไผ่เองในเขตพื้นที่ ต.เชียงทอง และ ต.นาโบสถ์ กิ่ง อ.วังเจ้า และในเขต อ.แม่สอด จ.ตาก

กลุ่มจักสานหญ้าแฝกบ้านก้อซาว ซึ่งตั้งอยู่ใน กิ่ง อ.ภูซาง จ.พะเยา นั้น ผลิตเครื่องจักสาน จากหญ้าแฝกตามที่ได้รับการอบรมจากสหกรณ์นิคม อ. เชียงคำ แต่ไม่มีหญ้าแฝกในพื้นที่ กลุ่มฯ จึงต้องจัดหา โดยไปตัดเองในพื้นที่บ้านทุ่งเย็น อ.เชียงคำ จ.พะเยา และบ้านปางคำ จ.น่าน ซึ่งอยู่ห่างจากกลุ่มฯ ประมาณ 20 และ 40 กิโลเมตร ตามลำดับ ส่วนกลุ่มจักสานบ้านห้วยเป้ง จ.ลำปาง ซึ่งผลิตเครื่องจักสานจากวัตถุดิบหลาย ชนิด วัตถุดิบหลักที่ใช้จึงมีทั้งที่หาได้จากภายในท้องถิ่น เช่น ก้านมะพร้าว ไม้ไผ่ ไมยราบ เถาวัลย์ และกาบกล้วย

และวัตถุดิบหลักที่ต้องจัดซื้อจากภายนอกพื้นที่ เช่น หวาย ผิวหวาย และไส้หวาย ซึ่งซื้อจาก อ.โพธิ์ทอง จ. พระนครศรีอยุธยา และหวายเทียม ซึ่งซื้อจากร้านค้าในย่านสะพานพุทธ กรุงเทพฯ

5.1.3 เครื่องปั้นดินเผาและเซรามิค

งานหัตถกรรมพื้นบ้านประเภทเครื่องปั้นดินเผานั้น เป็นงานที่มีการใช้ทุนทางสังคมอย่างมาก ทั้ง ช่างฝีมือ เตาเผา กรรมวิธีการเผา รูปแบบและลวดลาย ตลอดจนวัตถุดิบของท้องถิ่น ในขณะที่เซรามิคเป็นงานที่ ต้องอาศัยความรู้ท้องถิ่นเป็นฐานและมีการนำเทคโนโลยีการผลิตสมัยใหม่เข้ามาต่อยอด แม้ว่าจะเป็นกิจการ ขนาดจิ๋วก็ตาม

(1) ช่างฝีมือและแรงงานที่ใช้

หมู่บ้านม่อนเขาแก้วนั้นทำการผลิตเครื่องปั้นดินเผาเกือบทุกครัวเรือน (40 ครัวเรือน) ซึ่งเป็น การถ่ายทอดความรู้จากรุ่นสู่รุ่นเฉพาะผู้หญิง แรงงานผลิตไม่มีการจ้างงาน แต่ใช้แรงงานครัวเรือนละ 1-2 คน แต่ ละคนเป็นช่างปั้นเครื่องใช้ในครัวเรือน ซึ่งมีประสบการณ์ไม่ต่ำกว่า 15 ปี ในขณะที่กลุ่มเครื่องปั้นดินเผาบ้านโป่ง เทวีใช้แรงงานสมาชิกซึ่งเป็นชาวบ้านที่มีอาชีพทำเครื่องปั้นดินเผาอยู่แล้วในหมู่บ้านรวม 24 คน ส่วนศูนย์สาธิต ส่งเสริมศิลปหัตถกรรมเวียงกาหลงใช้แรงงาน 11 คน ประกอบด้วย ชาย 8 คน และหญิง 3 คน แรงงานชาย 3 ใน 8 คน เป็นช่างฝีมือ (ช่างปั้น) ซึ่งได้เรียนรู้วิชาการปั้นจากช่างฝีมือบ้านโป่งเทวี แรงงานทั้งหมดไม่ใช่คนในพื้นที่ แต่เป็นผู้มารับการบำบัดรักษาการติดยาเสพติด สำหรับกิจการต้นดีเซรามิคทำการผลิตโดยใช้แรงงานในครัว เรือน 3 คน ได้แก่ เจ้าของกิจการ ภรรยา และบุตรชาย ซึ่งเจ้าของกิจการเป็นช่างปั้นฝีมือดีของหมู่บ้าน ได้เรียนรู้ วิธีการปั้นจากโรงงานเซรามิคในหมู่บ้าน เคยทำงานให้กับศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 1 และมีประสบการณ์ การทั้นมานานกว่า 20 ปี

(2) เตาเผา

กลุ่มเครื่องปั้นดินเผาม่อนเขาแก้ว ไม่ใช้เตาเผา แต่ใช้วิธีกองชิ้นงานรวมกันแล้วคลุมด้วยขี้เถ้า และฟางข้าว แล้วจึงจุดไฟเผาซึ่งเป็นวิธีดั้งเดิม แต่ชิ้นงานที่ได้มีการแตกหักเสียหายในปริมาณมากและก่อให้เกิด มลพิษทางอากาศ ส่วนกลุ่มเครื่องปั้นดินเผาบ้านโปงเทวี มีเตาเผาขนาดเล็กเปิดฝาด้านบน ซึ่งในการเผาจะเกิด การสูญเสียพลังงานสูง เผาได้ปริมาณน้อยต่อครั้ง และเกิดฝุ่นควันรบกวนเพื่อนบ้าน ศูนย์สาธิตส่งเสริมศิลป หัตถกรรมเวียงกาหลงใช้เตาเผาที่สร้างขึ้นเองโดยเลียนแบบเตาเผาแบบดั้งเดิมซึ่งใช้สำหรับการผลิตเครื่องปั้นดิน เผาไฟต่ำ มี 2 แบบ คือ เตาเผาขนาดเล็กเปิดด้านบน และเตาเผาชนิดเตาอุโมงค์ (รูปภาพที่ 5.13) แต่เนื่องจาก ใช้เตาที่สร้างขึ้นเอง ศูนย์ฯ จึงประสบปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมอุณหภูมิภายในเตา

ในขณะที่กิจการต้นดีเซรามิคมีการพัฒนาเตาเผาแบบใช้ฟืนมาเป็นแบบใช้แก๊สเพื่อให้ สามารถควบคุมอุณหภูมิได้ตามต้องการและทั่วถึงทุกชิ้นงาน

ข. เตาเผาขนาดเล็ก

รูปภาพที่ 5.13 เตาเผาของศูนย์สาธิตส่งเสริมศิลปหัตถกรรมเวียงกาหลง

(3) วิธีการเผา

ศูนย์สาธิตส่งเสริมศิลปหัตถกรรมเวียงกาหลง และกลุ่มเครื่องปั้นดินเผาบ้านโปงเทวี ทำการ เผาชิ้นงานในเตาเผาขนาดเล็กโดยใช้อุณหภูมิต่ำ ใช้ฟืนและขี้เลื่อยเป็นเชื้อเพลิง ในขณะที่กลุ่มเครื่องปั้นดินเผา บ้านม่อนเขาแก้ว ไม่ใช้เตาเผา แต่ใช้วิธีจัดเรียงชิ้นงานเป็นแถวและซ้อนกันเป็นชั้น จนเป็นกอง จากนั้นคลุมกอง ชิ้นงานด้วยขี้เถ้าและฟางข้าว แล้วจึงจุดไฟเผา (รูปภาพที่ 5.14) ซึ่งเป็นวิธีการที่สูญเสียพลังงานสูง และก่อให้ เกิดฝุ่นควันรบกวนมาก ส่วนกิจการต้นดีเซรามิคทำการเผาชิ้นงานโดยใช้อุณหภูมิสูง ในเตาเผาขนาดเล็กแบบใช้ แก๊ส ซึ่งสามารถควบคุมอุณหภูมิได้ดีกว่า

รูปภาพที่ 5.14 วิธีการเผาของกลุ่มเครื่องปั้นดินเผาบ้านม่อนเขาแก้ว

(4) ฐปแบบและลวดลาย

ผลิตภัณฑ์ของกลุ่มเครื่องปั้นดินเผาม่อนเข้าแก้วมีทั้งรูปแบบที่เป็นเครื่องใช้ในครัว เช่น หม้อ อบไก่ หม้อเสาใหญ่ และเตาหมูกระทะ เป็นต้น และเครื่องตกแต่งสวน เช่น ชุดอ่างปลา และชุดน้ำตก เป็นต้น ลักษณะงานปั้นเป็นแบบง่าย ๆ ไม่เน้นความประณีต มีลวดลายแบบพื้นบ้าน (รูปภาพที่ 5.15) ส่วนกลุ่มเครื่อง ปั้นดินเผาบ้านโป่งเทวีมีรูปแบบและลวดลายแบบตั้งเดิมเช่นเดียวกัน (รูปภาพที่ 5.16) สำหรับผลิตภัณฑ์ที่ศูนย์ สาธิตส่งเสริมศิลปหัตถกรรมเวียงกาหลงได้ผลิตขึ้นนั้น ส่วนใหญ่เป็นผลิตภัณฑ์ลักษณะเดียวกับกลุ่มเครื่องปั้น ดินเผาบ้านโป่งเทวี และมีผลิตภัณฑ์ที่ตกแต่งด้วยลวดลายเวียงกาหลง ซึ่งเป็นลวดลายประจำถิ่นที่มีมาแต่สมัย บรรพบุรุษ (รูปภาพที่ 5.17) อย่างไรก็ตามแรงงานที่ใช้ในการผลิตของศูนย์ฯ ยังมีประสบการณ์ไม่มากนักในการ เขียนลาย ซึ่งจำเป็นต้องเพิ่มทักษะความชำนาญอีกมาก ในขณะที่ผลิตภัณฑ์ของกิจการต้นดีเซรามิคนั้น ผลิต เซรามิคทั้งที่เคลือบและไม่เคลือบ โดยหากเป็นงานเคลือบโดยใช้เทคนิคสมัยใหม่ เช่น เคลือบขี้เถ้าสีน้ำตาล และ เคลือบเซราดล เป็นต้น (รูปภาพที่ 5.18) เจ้าของกิจการได้รับการถ่ายทอดความรู้จากศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรม ภาคที่ 1 ซึ่งตนเคยทำงานด้วย

รปภาพที่ 5.15 เครื่องปั้นดินเผาม่อนเขาแก้ว

รูปภาพที่ 5.16 เครื่องปั้นดินเผาโป่งเทวี

รูปภาพที่ 5.17 เครื่องปั้นดินเผาลวดลายเวียงกาหลง

รูปภาพที่ 5.18 เซรามิคของกิจการต้นดีเซรามิค

(5) วัตถุดิบ

หน่วยประกอบการทั้งรูปแบบกลุ่มและศูนย์ฯ ล้วนมีการนำวัตถุดิบในท้องถิ่นมาใช้ ไม่ว่าจะ เป็นดินเหนียว ดินแดง ฟืน ขี้เลื่อย ทราย ข้อไม้ไผ่ และฟางข้าว ในขณะที่กิจการต้นดีเซรามิคนั้นใช้วัตถุดิบจาก นอกพื้นที่ทั้งหมด อาทิเช่น ดินสำเร็จรูปจากบริษัทคอมพาวด์เคลย์ จำกัด ดินขาว จาก จ.ลำปาง สารเคมีต่างๆ ที่ ใช้สำหรับทำเคลือบ ซึ่งซื้อจากบริษัทใน จ.เชียงใหม่ และขี้เถ้าไม้ก่อ ซึ่งใช้สำหรับทำเคลือบขี้เถ้านั้น ซื้อจากผู้นำ เข้า (จากพม่า)

5.1.4 กระดาษสา

งานหัตถกรรมพื้นบ้านประเภทกระดาษสาและผลิตภัณฑ์จากกระดาษสานั้น เป็นงานที่มีการใช้ ภูมิปัญญาท้องถิ่นพอสมควรทั้งในด้านแรงงานฝีมือ และกรรมวิธีการผลิตกระดาษสาแผ่น แต่ในขณะเดียวกันยัง ต้องอาศัยวัตถุดิบหลักจากนอกพื้นที่ (ยกเว้นวัตถุดิบหลักในการผลิตกระดาษใยสับปะรด) และนำความรู้ใหม่ๆ เข้ามาใช้ในการผลิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีรูปแบบที่หลากหลาย ท่ามกลางสภาวะที่มี การแข่งขันค่อนข้างสูง

(1) ช่างฝีมือและแรงงานที่ใช้

หน่วยประกอบการที่ทำการผลิตกระดาษสาและผลิตภัณฑ์จากกระดาษสานั้น บางแห่งตั้งอยู่ ในชุมชนที่เป็นแหล่งผลิตกระดาษสามาช้านาน ได้แก่ กิจการป้าบัวจันทร์กระดาษสา ซึ่งตั้งอยู่ในหมู่บ้านต้นเปา ต.ต้นเปา อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่ อันเป็นแหล่งผลิตกระดาษสาที่เก่าแก่ แต่เดิมชาวบ้านบ้านต้นเปาผลิต กระดาษสาแบบแผ่นส่งให้กับบ้านบ่อสร้างเพื่อใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตร่มกระดาษสา ปัจจุบันชาวบ้านส่วน ใหญ่ (ร้อยละ 80) ในหมู่บ้านทำการผลิตกระดาษสาทั้งเป็นอาชีพหลักและอาชีพเสริม และกลุ่มดอกไม้ประดิษฐ์ จากกระดาษสาบ้านฮ่องกอก ซึ่งตั้งอยู่ในหมู่บ้านฮ่องกอก ต.บ่อแฮ้ว อ.เมือง จ.ลำปาง แต่เดิมชาวบ้านบ้านฮ่อง กอก รับจ้างทำกระดาษสาแบบแผ่นให้กับบ้านท่าล้อ ซึ่งเป็นหมู่บ้านใกล้เคียงที่เป็นแหล่งผลิตกระดาษสาแหล่ง ใหญ่ของ จ.ลำปาง มาซ้านานจนเกิดความชำนาญ จวบจนปัจจุบันจึงมีการผลิตและจำหน่ายเองกระจายไปทั่ว ทั้งหมู่บ้าน นอกจากนี้ยังมีกลุ่มอาชีพสตรีผลิตภัณฑ์กระดาษสาบ้านไร่ ซึ่งตั้งอยู่ในหมู่บ้านไร่ ต.ทุ่งต้อม อ.สันป่า ตอง จ.เชียงใหม่ ที่มีชาวบ้านประกอบอาชีพทำกระดาษสามาช้านาน

หน่วยประกอบการบางแห่งไม่ได้ตั้งอยู่ในชุมชนที่เป็นแหล่งผลิตกระดาษสามาก่อน ได้แก่ กลุ่มแม่บ้านเยาวชนพัฒนาหัตถกรรมบ้านดงป่าซาง ซึ่งแต่เดิมชาวบ้านบ้านดงป่าซางทำเครื่องจักสานไว้ใช้เอง ในครัวเรือน ส่วนความรู้เกี่ยวกับการทำกระดาษสานั้น ประธานกลุ่มฯ เป็นผู้นำเข้ามาเผยแพร่ในหมู่บ้านเมื่อ ประมาณ 10 ปี ที่ผ่านมานี้เอง ทางด้านกลุ่มดอกไม้ประดิษฐ์แม่บ้านบ้านผึ้ง ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลตำบลเกาะคา ซึ่งชาวบ้านมีอาชีพรับจ้างทั่วไป รับราชการ และค้าขาย ไม่มีพื้นความรู้เกี่ยวกับงานหัตถกรรม จนกระทั่งสมาชิก กลุ่มฯ ได้เข้ารับการอบรมการแปรรูปผลิตภัณฑ์จากกระดาษสาจากศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน อ.เกาะคา อย่าง ต่อเนื่องในช่วงปี 2542 - 2545 นอกจากนี้ยังมีกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรกระดาษใยสับปะรด ที่ตั้งอยู่ในหมู่บ้านทราย มูลพัฒนาซึ่งแต่เดิมมีการทอผ้าใช้เองภายในครัวเรือน แต่ปัจจุบันไม่มีการทอผ้าแล้วเนื่องจากบุคคลผู้เป็นต้นภูมิ

ปัญญาได้เสียชีวิตลงและขาดผู้สืบทอด ส่วนการทำกระดาษใยสับปะรดนั้น เพิ่งมีขึ้นในหมู่บ้านตั้งแต่ปี 2542 เพื่อแก้ปัญหาราคาสับปะรดตกต่ำเพราะผลผลิตล้นตลาด และเพื่อสร้างอาชีพเสริมให้แก่ชาวบ้าน

การผลิตกระดาษสาและผลิตภัณฑ์จากกระดาษสาก่อให้เกิดการถ่ายทอดภูมิปัญญาและการ จ้างงานอย่างกว้างขวางทั้งภายในชุมชนและชุมชนใกล้เคียง ดังจะเห็นได้จากกลุ่มแม่บ้านเยาวชนพัฒนา หัตถกรรมบ้านดงป่าซาง ซึ่งประธานกลุ่มฯ ได้สั่งสมประสบการณ์และความรู้ในการผลิตกระดาษสาและผลิต ภัณฑ์จากต่างถิ่นมานานกว่า 10 ปี และได้นำมาถ่ายทอดให้แก่ชนรุ่นหลังในหมู่บ้านอีก 36 คน ซึ่งความรู้ดัง กล่าวยังมีการเผยแพร่ไปยังชาวบ้านในหมู่บ้านใกล้เคียงด้วย จนปัจจุบันมีกลุ่มเครือข่ายทั้งในหมู่บ้านและหมู่ บ้านใกล้เคียงถึง 11 กลุ่ม ในขณะที่กลุ่มดอกไม้ประดิษฐ์จากกระดาษสาบ้านฮ่องกอกนั้นใช้แรงงานผลิตถึง 102 คน ทั้งที่เป็นสมาชิกกลุ่มฯ และชาวบ้านจากหมู่บ้านใกล้เคียง เช่น บ้านแคร่ และบ้านท่าขัว เป็นต้น ซึ่งกลุ่มฯ ใช้ แรงงานส่วนใหญ่ (ร้อยละ 78) เพื่อประกอบดอกไม้ประดิษฐ์ ประธานกลุ่มฯ เป็นผู้มีประสบการณ์ทำงานในด้าน การออกแบบผลิตภัณฑ์จากกระดาษสาในบริษัทแห่งหนึ่ง ใน จ.ลำปาง และได้เข้ารับการอบรมเพิ่มทักษะการ ประดิษฐ์ดอกไม้จากกระดาษสา จากกลุ่มแม่บ้านในโครงการแม่ฟ้าหลวง จ. เชียงราย และจาก จ.สมุทรปราการ

กลุ่มดอกไม้ประดิษฐ์แม่บ้านบ้านผึ้งใช้แรงงานสมาชิกทั้งหมด 19 คน ซึ่งได้เข้ารับการอบรม การประดิษฐ์ดอกไม้และผลิตภัณฑ์จากกระดาษสา จากศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน อ.เกาะคา อย่างต่อเนื่องใน ช่วงปี 2542 - 2545 กลุ่มฯ มีแรงงานที่มีทักษะความชำนาญในการจัดแจกัน จัดพวงหรืด จัดกระเช้า และการ ผสมสี 5 - 6 คน ส่วนกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรกระดาษใยสับปะรดนั้น ใช้แรงงานในการผลิตทั้งสิ้น 12 คน ซึ่งเป็น สมาชิกในกลุ่มฯ แรงงานได้รับความรู้จากการอบรมโดยวิทยากรจากกองส่งเสริมหัตถกรรมไทย กรมส่งเสริมอุต สาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งสำนักงานพัฒนาชุมชน อ.เมือง ได้จัดขึ้น ทางด้านกลุ่มอาชีพสตรีผลิตภัณฑ์ กระดาษสาบ้านไร่นั้น ใช้แรงงานผลิตทั้งสิ้น 14 คน โดยมีประธานกลุ่มฯ ซึ่งมีทักษะความชำนาญในด้านการออก แบบผลิตภัณฑ์ และจบการศึกษาด้านศิลปกรรมโดยตรง ส่วนกิจการป้าบัวจันทร์กระดาษสาใช้แรงงานทั้งภายใน และนอกชุมชนรวมทั้งหมด 47 คน ทั้งนี้สมาชิกในครอบครัวของนางบัวจันทร์กระดาษสาใช้แรงงานกู้นาการผลิตกระดาษสาอย่างมาก โดยนางบัวจันทร์เป็นผู้ที่มีความชำนาญในการซ้อนสาเพื่อให้ได้แผ่นกระดาษสาที่บาง เรียบ และสม่ำเสมอ ซึ่งเป็นงานที่ต้องอาศัยประสบการณ์สูงและยังไม่มีแรงงานในกลุ่มฯ ที่ทำแทนได้ ในขณะที่ นายศรีทน สามีของนางบัวจันทร์ เป็นผู้มีความชำนาญในการทำแผ่นเฟรมสำหรับซ้อนกระดาษสา ส่วนนายธีร นัย ผู้เป็นเขยนั้นมีความคิดสร้างสรรค์และความสามารถด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์

(2) วิธีการผลิต

หน่วยประกอบการผลิตกระดาษสาและผลิตภัณฑ์จากกระดาษสา แบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ (1) หน่วยประกอบการที่ผลิตทั้งกระดาษสาแบบแผ่นและผลิตภัณฑ์แปรรูปจากกระดาษสา ซึ่งได้แก่ กลุ่มแม่บ้าน เยาวชนพัฒนาหัตถกรรมบ้านดงป่าชาง กลุ่มดอกไม้ประดิษฐ์จากกระดาษสาบ้านฮ่องกอก กิจการป้าบัวจันทร์ กระดาษสา และกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรกระดาษใยสับปะรด และ (2) หน่วยประกอบการที่ผลิตเฉพาะผลิตภัณฑ์ แปรรูปจากกระดาษสา ซึ่งได้แก่ กลุ่มดอกไม้ประดิษฐ์แม่บ้านบ้านผึ้ง และกลุ่มอาชีพสตรีผลิตภัณฑ์กระดาษสา บ้านไร่

หน่วยประกอบการที่ผลิตกระดาษสาแบบแผ่นนั้น ทำการผลิตโดยใช้วิธีการที่มีมาแต่ดั้งเดิม ซึ่งประกอบด้วย 2 วิธีด้วยกัน คือ การซ้อนแตะ และการแตะ ทั้งนี้กิจการป้าบัวจันทร์กระดาษสา เป็นเพียง 1 ใน 4 แห่ง ที่ศึกษา ที่มีการผลิตกระดาษสาแบบแผ่นโดยวิธีการซ้อนแตะ ซึ่งการทำกระดาษแบบนี้ประยุกต์ใช้วิธีข้อน และแตะเข้าด้วยกัน โดยนำเยื่อปอสาที่ทุบเป็นก้อนและชั่งน้ำหนักแล้วมาละลายในบ่อน้ำลึกประมาณ 80 เซนติเมตร ใช้ไม้กวนเพื่อให้เยื่อกระจายตัวอย่างสม่ำเสมอ แล้วใช้ตะแกรง หรือแผ่นเฟรมซ้อนเยื่อสาในบ่อขึ้นมา จากนั้นใช้ฝามือแตะด้านหน้าหรือด้านหลัง ให้เยื่อกระจายสม่ำเสมอทั่วตะแกรง แล้วจึงนำไปตากจนแห้งสนิทดี กระดาษสาที่ได้จะมีมาตรฐานต่ำกว่าวิธีแตะในด้านน้ำหนักของกระดาษ ซึ่งมักไม่เท่ากันทุกแผ่น ในขณะที่กลุ่ม แม่บ้านเยาวชนพัฒนาหัตถกรรมบ้านดงปาซาง ทำการผลิตโดยใช้ทั้งวิธีการซ้อนแตะและวิธีการแตะ ส่วนหน่วย ประกอบการอีก 2 แห่ง ผลิตกระดาษสาแบบแผ่นด้วยวิธีการแตะ โดยการนำเยื่อที่ทุบเป็นก้อนและซั่งน้ำหนัก แล้วมาละลาย โดยผสมกับน้ำเล็กน้อย ใช้ไม้กระทุ้งเพื่อให้เยื่อแตกตัวสม่ำเสมอในตะแกรงหรือแผ่นเฟรม ซึ่งอยู่ ในกระบะน้ำตื้น ใช้มือเกลี่ยแตะให้เยื่อกระจายไปทั่วตะแกรงอย่างสม่ำเสมอแล้วยกขึ้นวางผึ่งให้สะเด็ดน้ำก่อน จึงนำไปตากจนแห้งสนิทดี

แม้ว่าหน่วยประกอบการจะใช้วิธีการผลิตแบบดั้งเดิม แต่ได้มีการนำเครื่องมือและอุปกรณ์ สมัยใหม่เข้ามาช่วยทุนแรง เช่น เครื่องตีเยื่อสา (แทนการใช้ฆ้อนทุบ) เครื่องซักผ้า (ใช้รีดน้ำออกจากเยื่อสาแทน การรีดด้วยมือ) เครื่องพั่นเชือกกระดาษสา (แทนการพั่นด้วยมือ) เครื่องบรรจุผลิตภัณฑ์ เครื่องตอก (ใช้ตัดดอก และใบ) เครื่องอัดกลีบดอก และแบบพิมพ์ดอกและใบ เป็นต้น

ในการแปรรูปกระดาษสาให้เป็นผลิตภัณฑ์รูปแบบต่างๆ นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่หน่วยประกอบ การจะต้องอาศัยบุคลากรที่มีความคิดสร้างสรรค์และมีประสบการณ์ด้านการออกแบบ ประกอบกับการนำ เทคนิคความรู้ที่ได้รับจากการอบรมต่าง ๆ ซึ่งจัดขึ้นโดยหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน มาประยุกต์ใช้เพื่อ พยายามสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ให้หลากหลายอยู่เสมอ

(3) รูปแบบผลิตภัณฑ์

กระดาษสาแบบแผ่นที่หน่วยประกอบการทำการผลิตขึ้นมานั้น มีรูปแบบที่ค่อนข้างคล้ายคลึง กัน อาทิเช่น กระดาษสาซ้อน (หรือแตะ) บาง กระดาษสาซ้อน (หรือแตะ) หนา กระดาษสาแตะดอก กระดาษสา บาติก เป็นต้น และมีทั้งแบบที่ย้อมสี ฟอกขาว และสีธรรมชาติ สำหรับกระดาษใยสับปะรดนั้น มีลักษณะพื้นผิวที่ หยาบกว่ากระดาษสา ซึ่งถือเป็นเอกลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ชนิดนี้

ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากกระดาษสาที่หน่วยประกอบการผลิตขึ้นนั้น แม้ว่ามีรูปแบบที่ค่อนข้าง หลากหลาย แต่มักจะคล้ายคลึงกันในสายตาของผู้ซื้อ อาทิเช่น ผลิตภัณฑ์แปรรูปของกลุ่มแม่บ้านเยาวชนพัฒนา หัตถกรรมบ้านดงป่าซาง กิจการป่าบัวจันทร์กระดาษสา และกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรกระดาษใยสับปะรด ซึ่งมีผลิต ภัณฑ์ประเภทเดียวกัน เช่น อัลบั้ม สมุดใน้ต ซอง แฟ้ม การ์ดอวยพร กรอบรูป ฯลฯ (รูปภาพที่ 5.19) อย่างไรก็ ตาม หน่วยประกอบการแต่ละแห่งต่างพยายามพัฒนาผลิตภัณฑ์ของตนเองอยู่เสมอเพื่อหลีกหนีคู่แข่ง และบาง แห่งพยายามสร้างเอกลักษณ์ของตนเอง เช่น กลุ่มอาชีพสตรีผลิตภัณฑ์กระดาษสาบ้านไร่ ซึ่งทำผลิตภัณฑ์ที่ ประดิษฐ์และตกแต่งด้วยกระดาษสาและเยื้อสาที่ฟอกขาว (สีขาว) และสีธรรมชาติ (สีน้ำตาล) เท่านั้น ส่วนกลุ่ม

ดอกไม้ประดิษฐ์แม่บ้านบ้านผึ้ง จะเน้นการประดิษฐ์ดอกไม้จากกระดาษสา เพื่อใช้จัดกระเช้าดอกไม้ แจกัน ดอกไม้ และพวงหรืด ในขณะที่กลุ่มดอกไม้ประดิษฐ์จากกระดาษสาบ้านฮ่องกอกนั้น เน้นการประดิษฐ์ดอกไม้ ขนาดเล็ก เพื่อใช้ในการประดับตกแต่งบรรจุภัณฑ์และสิ่งของต่าง ๆ (รูปภาพที่ 5.20 – 5.22)

รูปภาพที่ 5.19 ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากกระดาษสาของกลุ่มฯ ใยสับปะรด กลุ่มฯ ดงป่าซาง และกิจการป้าบัวจันทร์

รูปภาพที่ 5.20 ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากกระดาษสาของกลุ่มฯ บ้านฮ่องกอก

รูปภาพที่ 5.21 ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากกระดาษสาของกลุ่มฯ บ้านไร่

รูปภาพที่ 5.22 ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากกระดาษสาของกลุ่มฯ บ้านผึ้ง

(4) วัตถุดิบ

หน่วยประกอบการที่ผลิตกระดาษสาแบบแผ่นทั้ง 3 แห่ง จัดซื้อปอสาจากภายนอกท้องถิ่น เช่น จ.แม่ฮ่องสอน สุโขทัย แพร่ และน่าน โดยมีทั้งแบบจัดซื้อโดยตรงจากต่างจังหวัด และซื้อผ่านผู้ผลิตกระดาษ สาในหมู่บ้านและหมู่บ้านใกล้เคียง นอกจากปอสาแล้ว หน่วยประกอบการยังใช้เศษกระดาษสาเข้ามาปนด้วย เพื่อลดต้นทุนการผลิต โดยซื้อจากผู้ผลิตกระดาษสาในหมู่บ้าน ในขณะที่กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรกระดาษใย

สับปะรดนั้น ซื้อใบ หน่อ และหัวจุกของสับปะรด จากเกษตรกรในหมู่บ้าน และซื้อเยื่อสาจากหมู่บ้านใกล้เคียง เพื่อนำมาผสมกับใยสับปะรด ให้กระดาษที่ผลิตได้มีความเหนียวและหนาขึ้น ไม่ฉีดขาดง่าย ส่วนหน่วยประกอบ การที่ผลิตเฉพาะผลิตภัณฑ์แปรรูปจากกระดาษสานั้น จัดซื้อกระดาษสาแผ่น และเยื่อสา (ทั้งที่ฟอกขาวแล้วและ ยังไม่ได้ฟอกขาว) จากผู้ผลิตภายในหมู่บ้าน และหมู่บ้านใกล้เคียง

สำหรับวัตถุดิบอื่น ๆ เช่น โซดาไฟ ไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์ ซิลิเกต สีย้อม พาราฟิน ฯลฯ นั้น หน่วยประกอบการจัดซื้อจากร้านค้าทั้งภายในและต่างจังหวัด ส่วนดอกไม้สดและใบไม้สด ซึ่งใช้ในการทำ กระดาษสาแตะดอก และเชื้อเพลิง เช่น ฟืนและถ่าน นั้น หาได้ทั่วไปภายในหมู่บ้าน

5.1.5 ไม้แกะสลักและผลิตภัณฑ์จากไม้

งานแกะสลักไม้นั้น แม้จะเป็นงานที่มีการใช้ทุนทางสังคมอย่างมาก ทั้งช่างฝีมือ เครื่องมือที่ใช้ กรรมวิธีการผลิต และรูปแบบของชิ้นงาน แต่ต้องนำไม้จากภายนอกท้องถิ่นมาใช้ รวมทั้งมีการนำเครื่องมือบาง ชนิดที่ทันสมัยมาใช้เพื่อช่วยทุนแรง ในขณะที่งานผลิตภัณฑ์ของเล่นจากไม้นั้น เน้นการนำเครื่องมือและ เทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาใช้ในการผลิต อาศัยวัตถุดิบจากนอกพื้นที่ รูปแบบผลิตภัณฑ์เป็นแบบร่วมสมัย หลาก หลาย และไม่มีเอกลักษณ์ท้องถิ่น

(1) ช่างฝีมือและแรงงานที่ใช้

สหกรณ์หัตถกรรมผลิตภัณฑ์ไม้สันป่าตองตั้งอยู่ในหมู่บ้านกิ่วแลน้อย ต.บ้านแม อ.สันป่าตอง ซึ่งเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียงด้านงานแกะสลักมาช้านาน ชาวบ้านส่วนใหญ่เป็นช่างแกะสลักซึ่งส่งผลิตภัณฑ์ขาย ให้กับบ้านถวายซึ่งเป็นศูนย์จำหน่ายไม้แกะสลักให้แก่นักท่องเที่ยว ปัจจุบันสหกรณ์ฯ มีช่างฝีมือทั้งสิ้น 25 คน ซึ่ง ล้วนได้รับการถ่ายทอดภูมิปัญญาจากบรรพบุรุษและมีประสบการณ์อันยาวนานในด้านการแกะสลักไม้ แต่ ปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่สหกรณ์ฯ กำลังประสบ อยู่ในขณะนี้คือการขาดผู้สืบทอดภูมิปัญญา

(2) วิธีการผลิต

สหกรณ์ฯ ยังคงใช้วิธีการแกะสลักแบบดั้งเดิม ซึ่งมี 2 ขั้นตอนหลัก คือ 1) การลอกแบบ ซึ่ง ปัจจุบันการลอกลายบนตัวไม้ไม่ยุ่งยาก การถ่าย ขยาย และย่อแบบ ทำได้ง่าย แบบลายจึงซ้ำกันได้ เพียงแต่ถ่าย เอกสาร หรือลอกลงบนกระดาษชนิดบาง แล้วนำไปติดลงบนแผ่นไม้ด้วยกาว เมื่อกาวแห้งสนิทแล้ว แกะตามลาย บนกระดาษได้ทันที และ 2) การแกะสลัก ซึ่งเริ่มด้วยการใช้สิ่วขนาดเล็กแกะกรุยลายว่าส่วนใดจะเป็นพื้น ส่วนใด จะเป็นตัวลาย แล้วเริ่มขุดพื้นด้วยสิ่วหน้าตรง เอาส่วนที่ไม่ใช่ตัวลายออก การขุดพื้นจะขุดเป็นขั้น ๆ เมื่อลึกตามที่ ต้องการ ก็แต่งพื้นให้เรียบเพื่อประดับตกแต่งต่อไป เมื่อขุดพื้นเพื่อเน้นให้ลายเด่นแล้ว จะใช้สิ่วปาดแต่งลายให้ เอียง ลึก กลม หรือสงต่ำ ตามต้องการ

เครื่องมือที่สำคัญในการแกะสลัก คือ สิ่ว และฆ้อน ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ช่างฝีมือใช้กันมาเนิ่น นาน สิ่วที่ใช้ในการแกะสลักมีหลายประเภท เช่น สิ่วเล็บมือ หรือสิ่วปลายโค้ง ซึ่งใช้แกะเส้นโค้ง วงกลม และ ลาย ขดร่อง สิ่วหน้าตรง ใช้แกะเส้นตรงขุดพื้นให้ลึก สิ่งปากเสี้ยว หรือสิ่วเลื่อย คล้ายกับสิ่วหน้าตรง แต่ต่างกันที่คมสิ่ว เฉียงเป็นมุมแหลมใช้ปาดลาย หรือแต่งลายในช่องแคบ ๆ สิ่วหางปลา มีลักษณะปลายบานออก ใช้แกะในส่วนที่ มีลวดลายแน่นได้ดี น้ำหนักเบา มีทั้งแบบตรงและแบบโค้งเพื่อสะดวกต่อการใช้งาน เป็นสิ่วที่ช่างนิยมใช้บ่อยที่ สุด และสิ่วคมตรง หรือสิ่วปากบาง ใช้แกะพื้นหลังของงานและแต่งขั้นสุดท้าย เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบัน ช่างแกะสลักไม้จำเป็นต้องนำเครื่องมือที่ใช้ไฟฟ้าเข้ามาใช้เพื่อช่วยทุนแรงและประหยัดเวลา เช่น กบ สว่าน เครื่องขัด เครื่องเป่า และเครื่องพ่นไฟ เป็นต้น อีกทั้งยังมีความต้องการเครื่องมือที่ทันสมัยอื่น ๆ อีก อาทิเช่น เครื่องเลาเตอร์ ซึ่งใช้สำหรับฉลุไม้ และพิมพ์ลวดลายลงบนเนื้อไม้

(3) ฐปแบบผลิตภัณฑ์

ผลิตภัณฑ์ที่ช่างฝีมือของสหกรณ์ฯ ทำการผลิต ส่วนใหญ่เป็นรูปซ้างซึ่งสะท้อนถึงเอกลักษณ์ ท้องถิ่นทางภาคเหนือ ทั้งนี้ช่างฝีมือได้พัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ให้หลากหลาย ทั้งที่เป็นรูปซ้างเชือกเดียวใน อิริยาบถต่าง ๆ โขลงซ้าง ซ้างโพรง และซ้างขอน นอกจากนี้ยังมีรูปเทพเจ้าต่าง ๆ นางในวรรณคดี และสัตว์ใน เทพนิยาย เช่น กินรี เป็นต้น

(4) วัตถุดิบ

สหกรณ์ฯ จัดซื้อไม้จากภายนอกหมู่บ้าน กล่าวคือ หาซื้อไม้เก่า เช่น รางน้ำเก่า จากพื้นที่ใกล้ เคียง และซื้อไม้จากองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ (ออป.) ซึ่งมักมีปัญหาคุณภาพไม้ไม่ตรงตามต้องการและบาง ครั้งมีราคาสูงเกินไป ไม้ที่สหกรณ์ฯ นำมาใช้ ส่วนใหญ่เป็นไม้สัก ซึ่งมีแนวโน้มจะหายากและมีราคาแพงขึ้นใน อนาคต

5.2 ผลการดำเนินงานทางการเงิน

การรายงานผลการดำเนินงานนี้เป็นการสรุปข้อเท็จจริงซึ่งได้วิเคราะห์ไว้ใน 40 กรณีศึกษา และนำ เสนอเฉพาะผลการวิเคราะห์ด้วยเครื่องมือทางการเงินหลัก ได้แก่ ยอดขาย กำไร และอัตราส่วนกำไรบางรายการ นอกจากนี้ได้สังเคราะห์เพิ่มเติมเพื่อชี้ทิศทางแนวโน้มถึงปัจจัยที่มีส่วนสัมพันธ์กับผลการประกอบการ โดยเฉพาะ อย่างยิ่งในลักษณะการประกอบการและประเภทของผลิตภัณฑ์

5.2.1 ยอดขาย

กิจการหัตถกรรมมียอดขายแตกต่างกันเมื่อเปรียบเทียบตามลักษณะการประกอบการ แต่ไม่ต่าง กันตามกลุ่มผลิตภัณฑ์ (จากการทดสอบด้วยสถิติ F) การประกอบการในลักษณะกลุ่มประยุกต์ และกิจการราย เดี๋ยวให้ยอดขายค่อนข้างสูง คือ กลุ่มประยุกต์มียอดขายกระจายตั้งแต่ 189,630 ถึง 9,688,000 หรือยอดขาย เฉลี่ย 2,399,607 บาท กิจการรายเดี๋ยวส่วนใหญ่มียอดขายอยู่ในช่วง 1,000,000-4,000,000 หรือ เฉลี่ย 1,758,329 บาท ส่วนกลุ่มชุมชนมียอดขายสูงสุดประมาณ 1 ล้านบาท โดยส่วนใหญ่มียอดขายอยู่ในช่วง 100,000-500,000 บาท หรือเฉลี่ย 303,134 บาท (ตารางที่ 5.1 และ แผนภาพที่ 5.1)

ตารางที่ 5.1 ยอดขายรวมเฉลี่ยจำแนกตามลักษณะการประกอบการและประเภทผลิตภัณฑ์

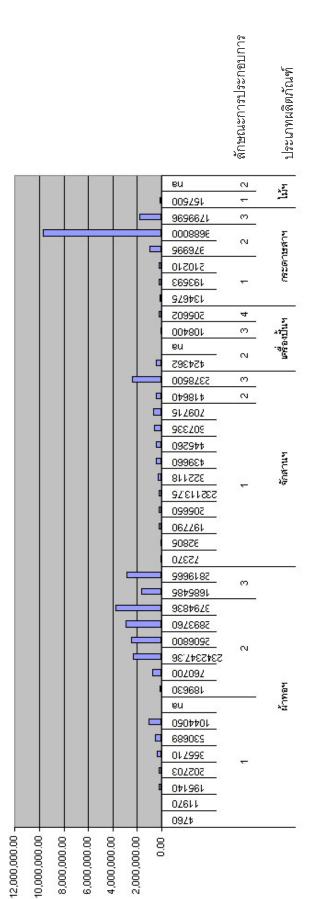
หน่วย : บาท/หน่วยประกอบการ/ปี

ลักษณะการประกอบการ*										
ยอดขายรวม		กลุ่ม						กระดาษ		มวม
	กลุ่มชุมชน	ประยุกต์	รายเดี่ยว	มูลนิธิฯ	ผ้าทอฯ	จักสานฯ	เครื่องปั้นฯ	สาฯ	ไม้ฯ	
< = 50,000	8,365				8,365					8,365
	(2)				(2)					(2)
50,001-100,000	82,588					82,588				82,588
	(2)					(2)				(2)
100,001-500,000	253,240	344,211	108,400	205,602	235,796	323,033	246,121	179,493	157,500	257,709
	(13)	(3)	(1)	(1)	(4)	(7)	(3)	(3)	(1)	(18)
500,001-1,000,000	615,913	868,848			645,695	658,525		976,995		717,087
	(3)	(2)			(2)	(2)		(1)		(5)
1,000,001-5,000,000	1,044,050	2,884,436	2,170,812		2,440,992	2,378,500		1,799,596		2,362,782
	(1)	(4)	(4)		(7)	(1)		(1)		(9)
>5,000,000		9,688,000						9,688,000		9,688,000
		(1)						(1)		(1)
มวท	303,134	2,399,607	1,758,329	205,602	1,289,216	510,163	246,121	2,167,178	157,500	1,063,760
	(21)	(10)	(5)	(1)	(15)	(12)	(3)	(6)	(1)	(37)

หมายเหตุ : * มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตัวเลขใน () คือ จำนวนหน่วยประกอบการ

ที่มา : จากการสำรวจและคำนวณ ภาคผนวก ข. ตารางที่ ข.2

ยอดขายของหน่วยประกอบการ (บาท/ปี)

na หมายถึง ใม่ระบุ

แผนภาพที่ 5.1 ยอดขายรวมจำแนกตามประเภทผลิตภัณฑ์และลักษณะการประกอบการ

5.2.2 ศักยภาพการทำกำไร

งานหัตถกรรมผ้าทอ จักสาน เซรามิค กระดาษสาและผลิตภัณฑ์ รวมถึงผลิตภัณฑ์ไม้ในภาพรวม สร้างโอกาสการทำกำไรให้ผู้ประกอบการได้ไม่ต่างกัน กล่าวคือ ผลกำไรต่อหน่วยประกอบการเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 85,900 บาท ถึง 248,200 บาท ซึ่งอาจเห็นว่ามีความแตกต่าง แต่เมื่อพิจารณาภายในแต่ละกลุ่มผลิตภัณฑ์จะ เห็นได้ว่ามีความแปรปรวนสูงมาก (จึงทำให้ผลการทดสอบทางสถิติพบว่าไม่มีความแตกต่างกันระหว่างประเภท ผลิตภัณฑ์) ในขณะเดียวกันกลับพบว่า ผลกำไรรวมมีความแตกต่างระหว่างลักษณะการประกอบการ โดยพบว่า กลุ่มที่ทำผลกำไรได้มากคือผู้ประกอบการรายเดี่ยว รองลงมาคือกลุ่มประยุกต์ ส่วนกลุ่มชุมชนสามารถทำกำไร ได้ต่ำสุด โดยมีผลกำไรโดยเฉลี่ยกลุ่มละ 377,152 บาทต่อปี 210,313 บาทต่อปี และ 30,676 บาทต่อปี ตาม ลำดับ (ตารางที่ 5.2) ทั้งนี้เนื่องจากการประกอบการในรูปแบบของกิจการรายเดี่ยว และกลุ่มประยุกต์ มีลักษณะที่เอื้อต่อการตัดสินใจของกลุ่ม/กิจการ ทำกำไรได้ดีกว่าการจัดการแบบกลุ่มวิสาหกิจ (เนื่องจากขนาด ของกลุ่ม หรือยอดขายด้วย) ซึ่งเมื่อพิจารณาภายในกลุ่มชุมชนพบว่า กลุ่มชุมชนที่ผลิตหัตถกรรมกระดาษสาฯ ทำกำไรได้ต่ำสุด ในขณะที่กลุ่มชุมชนที่ผลิตหัตถกรรมผ้าทอฯ และ จักสานฯ ทำกำไรได้ไม่ต่างกัน (แผนภาพที่ 5.2) (ภาคผนวก ข. ตารางที่ ข. 3)

อัตราการทำกำไรของกิจการต่างๆ เป็นไปตามยอดขายของกิจการ แม้ว่าจะมีกิจการที่ทำยอดขาย ได้สูง แต่บางรายกลับทำกำไรได้ค่อนข้างต่ำและมีอัตราส่วนกำไรต่อยอดขายต่ำไปด้วย นอกจากนี้ยังมีบางรายที่ ขาดทุน (เมื่อคำนวณจากการนำต้นทุนรวมทางเศรษฐศาสตร์หักออกจากรายได้รวม) แต่ยังคงดำเนินการอยู่ ทั้ง นี้เนื่องจากหน่วยประกอบการขายสินค้าในราคาต่อหน่วยที่ต่ำ (ส่วนใหญ่มักตั้งราคาโดยวิธีการบวกกำไรเข้าไป กับต้นทุนที่ได้จ่ายไปจริง (ต้นทุนที่เป็นตัวเงิน) และพิจารณาราคาขายในตลาดควบคู่ไปด้วย) โดยไม่ทราบถึงต้น ทุนที่แท้จริงของตนเอง กล่าวคือ หน่วยประกอบการมักคำนวณต้นทุนจากค่าใช้จ่ายที่เป็นตัวเงิน เช่น ค่าวัตถุดิบ และค่าจ้างแรงงาน เท่านั้น โดยไม่นำต้นทุนที่ไม่เป็นตัวเงิน เช่น ค่าจ้างแรงงานตนเอง ค่าเสื่อมราคาโรงเรือน อุปกรณ์และเครื่องจักรต่าง ๆ รวมถึงไม่ได้นำเอาวัตถุดิบที่จัดหามาเองโดยไม่ต้องซื้อ เช่น ไม้ไม่ ดินแดง ดอกไม้ ใบไม้ หรือวัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับการสนับสนุนแบบให้เปล่าจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มาคิดรวมในต้นทุน การผลิต จึงทำให้ต้นทุนที่หน่วยประกอบการคำนวณได้ ต่ำกว่าต้นทุนที่แท้จริง (ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์) ดังนั้น หน่วยประกอบการจึงมักไม่ทราบว่าราคาขายของตนเองนั้นต่ำกว่าต้นทุน อย่างไรก็ตาม จากการได้รับการสนับสนุนแบบให้เปล่าจากหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในด้านเงินทุนเพื่อจัดชื้อวัตถุดิบ รวมถึงเครื่องมือและอุปกรณ์การ ผลิตต่าง ๆ เช่น เครื่องเลียดตอก กี่ทอผ้า กระสวย เครื่องโม่ปอสา ฯลฯ อีกทั้งยังได้รับเงินสนับสนุนในการสร้าง และปรับปรุงโรงเรือนผลิตและศูนย์การจัดจำหน่าย ทำให้หน่วยประกอบการที่อยู่ในภาวะขาดทุนเหล่านี้ยังคง ดำเนินการต่อไปได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่าการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการตั้งราคาที่เหมาะสม และการคำนวณต้นทุนที่ถูกต้องนั้น เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อหน่วยประกอบการในชุมชน เพื่อให้หน่วยประกอบ การสามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้ในอนาคตด้วยตนเอง โดยลดการพึ่งพิงภาครัฐ เมื่อเปรียบเทียบอัตรากำไรพบว่ามีความแตกต่างกันของอัตรากำไรในระหว่างประเภทผลิตภัณฑ์ และอัตรากำไรยังแตกต่างกันมากภายในผลิตภัณฑ์เดียวกันด้วย ทั้งนี้หน่วยประกอบการที่มีอัตรากำไรสุทธิต่อ ยอดขายต่ำ หรือติดลบ (ขาดทุน) นั้น เนื่องมาจากราคาขายที่ค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับต้นทุนการผลิตที่แท้จริงดัง ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น ตัวอย่างเช่น กลุ่มผ้าทอฯ ที่ผลิตผ้าจก กลุ่มจักสานฯ ที่ผลิตกระดัง และกลุ่มเครื่องปั้นฯ ที่ ผลิตหม้อสำหรับใช้ในครัวเรือน เป็นต้น จึงทำให้กำไรจากการขายสินค้าหัตถกรรม (กำไรเบื้องต้นของหน่วย ประกอบการ) ต่ำหรือติดลบ และเมื่อหน่วยประกอบการไม่มีรายได้จากกิจกรรมอื่น ๆ จึงทำให้กำไรสุทธิต่ำหรือ ติดลบไปด้วย ในขณะที่หน่วยประกอบการบางรายที่พอมีกำไรเบื้องต้นอยู่บ้าง หรือแม้ว่าจะขาดทุนจากการ ดำเนินงาน แต่ยังมีกำไรจากกิจกรรมอื่น ๆ เช่น ดอกเบี้ยรับจากการให้สมาชิกกู้เงิน (กิจกรรมออมทรัพย์) กำไร สุทธิจากการขายอาหาร กำไรสุทธิจากการรับสินค้ามาขายในร้านค้า หรือกำไรสุทธิจากการทำผลิตภัณฑ์อาหาร แปรรูป เป็นต้น จึงทำให้หน่วยประกอบการเหล่านี้ยังดำเนินกิจการอยู่ได้และมีกำไรสุทธิของหน่วยประกอบการ ค่อนข้างสูง

อย่างไรก็ตาม อัตรากำไรไม่ต่างกันเมื่อพิจารณาระหว่างลักษณะการประกอบการ ในภาพรวมแล้ว กิจการส่วนใหญ่มีอัตรากำไรที่ต่ำกว่าร้อยละ 30 ของยอดขาย หรือ เฉลี่ยร้อยละ 18.4 กิจการที่ทำกำไรต่อยอด ขายได้ดีคือ เครื่องปั้นดินเผา ผ้าทอและผลิตภัณฑ์ (แผนภาพที่ 5.3 และ ตารางที่ 5.3) และเมื่อพิจารณาภายใน กลุ่มชุมชนนั้นพบว่ากลุ่มผู้ผลิตหัตถกรรมกระดาษสาฯ มีอัตรากำไรต่อยอดขายต่ำกว่าผลิตภัณฑ์ผ้าและจักสาน (ภาคผนวก ข. ตารางที่ ข. 3)

การที่อัตรากำไรไม่แตกต่างกันระหว่างลักษณะการประกอบการ (ทั้งที่กำไรรวมต่างกัน) แสดงว่า หน่วยประกอบการทุกประเภททำกำไรรวมจากการขายจำนวนมาก มากกว่าความสามารถในการทำกำไรจาก คุณภาพหรือราคา ทั้งนี้ยกเว้นหน่วยประกอบการร้อยละ 20 ของจำนวนกรณีศึกษา ซึ่งข้อเท็จจริงนี้มีความ สำคัญที่แสดงให้เห็นว่าทุกลักษณะของการประกอบการมีโอกาสที่จะพัฒนาผลการดำเนินงานได้ทั้งสิ้น แต่จะ ต้องทำความเข้าใจต่อไปว่าปัจจัยใดที่เป็นผลให้หน่วยประกอบการสามารถยกระดับผลการดำเนินงานได้

ตารางที่ 5.2 กำไรสุทธิเฉลี่ยเปรียบเทียบตามลักษณะการประกอบการและประเภทผลิตภัณฑ์

หน่วย : บาท/หน่วยประกอบการ/ปี

กำไรสุทธิ		ลักษณะการปร	:		0011					
	กลุ่มชุมชน	กลุ่มประยุกต์	รายเดี่ยว	มูลนิธิฯ	ผ้าทอฯ	จักสานฯ	เครื่องปั้นฯ	กระดาษสาฯ	ไม้ฯ	รวม
<0	-64,720	-9,861			-42,561	-4,513	-9,861	-105,903		-53,748
	(4)	(1)			(1)	(1)	(1)	(2)		(5)
0-50,000	13,361	12,800			12,763	14,737	12,800	5,348		13,324
	(14)	(1)			(5)	(8)	(1)	(1)		(15)
50,001-100,000	56,812	76,201	61,190		60,719	87,777	61,190			67,601
	(1)	(2)	(1)		(2)	(1)	(1)			(4)
100,001-150,000	136,694	122,184	103,350		110,268			124,682	136,694	121,319
	(1)	(3)	(1)		(2)			(2)	(1)	(5)
150,001-200,000	165,346	156,435			156,435	165,346				160,891
	(1)	(1)			(1)	(1)				(2)
>200,000		985,195	573,741	448,950	800,299	664,658	448,950	810,952		732,251
		(3)	(3)	(1)	(4)	(1)	(1)	(1)		7.00
รวม	13,668	330,355	377,153	448,950	248,057	85,930	128,270	142,310	136,694	164,622
	(21)	(11)	(5)	(1)	(15)	(12)	(4)	(6)	(1)	(38)

หมายเหตุ : * มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตัวเลขใน () คือ จำนวนหน่วยประกอบการ

ที่มา จากการสำรวจและการคำนวณ

ตารางที่ 5.3 อัตรากำไรต่อยอดขายเปรียบเทียบตามลักษณะการประกอบการ และประเภทผลิตภัณฑ์

หน่วย : ร้อยละ

อัตรากำไร		ลักษณะการป	ระกอบการ			0001				
	กลุ่มชุมชน	กลุ่มประยุกต์	รายเดี่ยว	มูลนิธิฯ	ผ้าทอฯ	จักสานฯ	เครื่องปั้นฯ	กระดาษสาฯ	ไม้ฯ	รวม
< 0	-35.4	-2.3			-21.0	-6.2	-2.3	-57.1		-28.8
	(4)	(1)			(1)	(1)	(1)	(2)		(5)
0-30	6.6	14.1	15.4		9.7	10.2	18.2	5.4		9.7
	(15)	(7)	(3)		(10)	(11)	(1)	(3)		(25)
>30	87.4	35.3	50.8	218.4	48.5		137.4	45.1	86.8	75.1
	(2)	(3)	(2)	(1)	(4)		(2)	(1)	(1)	(8)
มาม	6.3	18.4	29.6	218.4	18.0	8.8	72.7	-8.8	86.8	18.4
	(21)	(11)	(5)	(1)	(15)	(12)	(4)	(6)	(1)	(38)

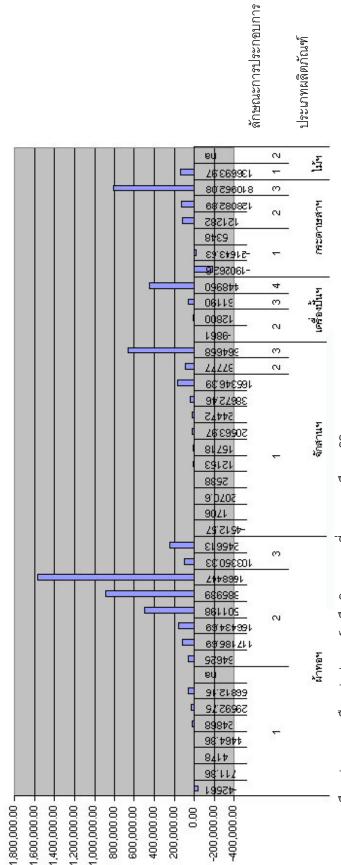
หมายเหตุ : * มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตัวเลขใน () คือ จำนวนหน่วยประกอบการ

ที่มา : จากการสำรวจและการคำนวณ

ภาคผนวก ข. ตารางที่ ข.2

กำใรสุทธิของหน่วยประกอบการ (บาท/ปี)

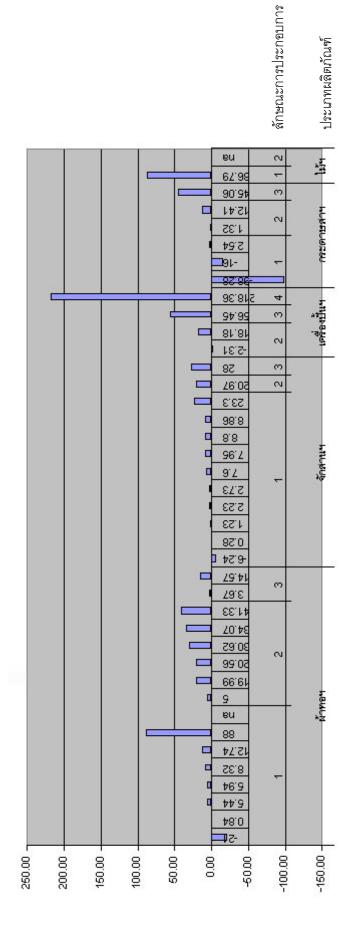

หมายเหตุ : 1 คือ กลุ่มชุมชน 2 คือ กลุ่มประยุกต์ 3 คือ กิจการรายเดี่ยว และ 4 คือ มูลนิธิฯ

na หมายถึง ไม่ระบุ ที่มา : จากการสำรวจและคำนวณ

แผนภาพที่ 5.2 กำไรของกิจการจำแนกตามประเภทผลิตภัณฑ์และลักษณะการประกอบการ

หมายเหตุ : 1 คือ กลุ่มชุมชน 2 คือ กลุ่มประยุกต์ 3 คือ กิจการรายเดี่ยว และ 4 คือ มูลนิธิฯ

na หมายถึง ใม่ระบุ

แผนภาพที่ 5.3 อัตรากำไรของกิจการจำแนกตามประเภทผลิตภัณฑ์และลักษณะการประกอบการ

5.2.3 การสร้างผลตอบแทนต่อการลงทุน

ศักยภาพในการสร้างผลตอบแทนจากการลงทุนของกิจการ หัตถกรรมสามารถพิจารณาได้จาก อัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (ROE) และอัตราผลตอบแทนต่อทรัพย์สิน (ROA)

ศักยภาพทางด้านอัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (ROE)

อัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (ROE) ใช้ในการวัดผลตอบแทนของส่วนของผู้ถือหุ้น โดยแสดงกำไรสุทธิหลังหักภาษีจากบัญชีกำไรขาดทุนในรูปร้อยละของส่วนของผู้ถือหุ้นในงบดุล อัตราส่วนนี้ กล่าวได้ว่ามีความสำคัญมากที่สุดในธุรกิจ กล่าวคือ ใช้วัดผลตอบแทนสูงสุดต่อผู้ถือหุ้นซึ่งสัมพันธ์กับเงินลงทุน หากผลลัพธ์เป็นตัวเลขที่สูง แสดงว่าฐานะการเงินของหน่วยธุรกิจอยู่ในเกณฑ์ดี และจะนำความสำเร็จมาสู่หน่วย ธุรกิจโดยทำให้ราคาหุ้นสูงขึ้น และการเพิ่มทุนใหม่ทำได้ง่ายขึ้น (ในกรณีทั่วไปของบริษัทจดทะเบียนในตลาด หลักทรัพย์)

อัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้นของหน่วยประกอบการค่อนข้างกระจายตั้งแต่ต่ำกว่า 0 จน ถึง ร้อยละ 90 กิจการส่วนใหญ่มีอัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้นอยู่ในระหว่างร้อยละ 0-10 ซึ่งมีอัตราผล ตอบแทนโดยเฉลี่ยจาก 36 กลุ่ม/กิจการ อยู่ที่ร้อยละ 25.77 อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบความแตก ต่างของค่าเฉลี่ยพบว่าไม่แตกต่างกันในระหว่างประเภทหัตถกรรม แต่แตกต่างกันตามลักษณะการประกอบการ โดยกลุ่มชุมชนมีศักยภาพทางด้านอัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้นต่ำกว่ากลุ่มประยุกต์และผู้ประกอบการ รายเดี่ยว (ค่า ROE เฉลี่ย ของกลุ่มชุมชนเท่ากับ 7.39 กลุ่มประยุกต์เท่ากับ 44.19 และกิจการรายเดี่ยว เท่ากับ 48.71) (ตารางที่ 5.4 และแผนภาพที่ 5.4) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มชุมชนมีศักยภาพในการทำกำไรต่อการลง ทุนที่ต่ำ ทั้งนี้ส่วนหนึ่งมีสาเหตุจากกลุ่มชุมชนมีสมาชิกค่อนข้างมากจึงมีส่วนของผู้ถือหุ้นค่อนข้างสูงในขณะกลุ่ม ชุมชนมีศักยภาพในการทำกำไรหรือสร้างยอดขายได้ต่ำ

อัตราผลตอบแทนต่อสินทรัพย์ (ROA)

อัตราผลตอบแทนต่อสินทรัพย์ (ROA) เป็นการวัดประสิทธิภาพในการใช้สินทรัพย์ทั้งหมด ของหน่วยประกอบการ โดยแสดงกำไรจากการดำเนินงาน (กำไรก่อนหักดอกเบี้ยและภาษี) ในรูปร้อยละของสิน ทรัพย์ทั้งหมด

ผลตอบแทนต่อสินทรัพย์ของกิจการหัตถกรรมมีค่าตั้งแต่ ต่ำกว่า 0 ถึง ร้อยละ 87 ซึ่งส่วน ใหญ่มีค่าอยู่ระหว่าง 0-10 หรือมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 16.86 ไม่แตกต่างกันในระหว่างกลุ่มประเภทหัตถกรรม แต่ต่าง กันตามลักษณะการประกอบการ ซึ่งมีอัตราผลตอบแทนต่อสินทรัพย์ของกิจการ โดยกลุ่มชุมชนมีศักยภาพทาง ด้านอัตราผลตอบแทนต่อสินทรัพย์ต่ำกว่า กลุ่มประยุกต์และผู้ประกอบการรายเดี่ยว (ค่า ROA เฉลี่ย ของกลุ่ม ชุมชนเท่ากับ 0.27 กลุ่มประยุกต์เท่ากับ 38.98 และกิจการรายเดี่ยวเท่ากับ 40.25) (ตารางที่ 5.5 และแผนภาพที่ 5.5) ซึ่งให้ผลสอดคล้องกับอัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (ROE) ทั้งนี้นอกจากทุนที่ได้จากการถือหุ้นของ สมาชิกของกลุ่มชุมชนแล้ว กลุ่มชุมชนมักได้รับความช่วยเหลือในด้านเครื่องมือและสิ่งก่อสร้างค่อนข้างมากด้วย

และเมื่อสินทรัพย์เหล่านี้ไม่ได้ถูกนำมาใช้ในการผลิตให้เต็มสมรรถภาพ (capacity) จึงเป็นเหตุให้มีการลงทุนสูง มากเมื่อเปรียบเทียบกับรายได้และผลตอบแทน ข้อเท็จจริงนี้จึงเป็นประโยชน์อย่างมากที่ชี้ให้เห็นว่า การลงทุน ของกลุ่มชุมชนอาจจะใหญ่เกินความสามารถในการผลิตและการตลาดของกลุ่ม

ตารางที่ 5.4 อัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (ROE) ของกิจการจำแนกตามลักษณะการ ประกอบการ และประเภทผลิตภัณฑ์

หน่วย : ร้อยละ

DOE	ลักษณะการประกอบการ*				ประเภทผลิตภัณฑ์					0001
ROE	กลุ่มชุมชน	กลุ่มประยุกต์	รายเดี่ยว	มูลนิธิฯ	ผ้าทอฯ	จักสานฯ	เครื่องปั้นฯ	กระดาษสาฯ	ไม้ฯ	มวม
< 0	-38.38	-2.38			-2.25	-82.23	-2.38	-34.52		-31.18
	(4)	(1)			(1)	(1)	(1)	(2)		(5)
0-10	3.88	4.87	8.23		5.51	2.56		5.33		4.36
	(10)	(2)	(1)		(7)	(5)		(1)		(13)
10-20	19.32					19.32				19.32
	(1)					(1)				(1)
20-40	30.01	25.77	36.64		21.90	28.45	28.43	31.31	39.67	29.70
	(3)	(2)	(1)		(1)	(1)	(2)	(1)	(1)	(6)
40-60	69.71	63.47	66.22	76.47	67.29	67.42	76.47	54.78		66.91
	(1)	(3)	(3)	(1)	(4)	(2)	(1)	(1)		(8)
>60	82.94	78.94			81.41	82.94		74.00		79.94
	(1)	(3)			(2)	(1)		(1)		(4)
รวม	7.36	44.19	48.71	76.47	32.68	17.83	32.74	16.06	39.67	25.77
	(20)	(11)	(5)	(1)	(15)	(11)	(4)	(6)	(1)	(37)

หมายเหตุ : * มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตัวเลขใน () คือ จำนวนหน่วยประกอบการ

ที่มา : จากการสำรวจและการคำนวณ ภาคผนวก ข. ตารางที่ ข.3

ตารางที่ 5.5 อัตราส่วนผลตอบแทนต่อสินทรัพย์ (ROA) ของกิจการจำแนกตามลักษณะการประกอบ การ และประเภทผลิตภัณฑ์

หน่วย : ร้อยละ

DOE	ลักษณะการประกอบการ*				ประเภทผลิตภัณฑ์					0001
ROE	กลุ่มชุมชน	กลุ่มประยุกต์	รายเดี่ยว	มูลนิธิฯ	ผ้าทอฯ	จักสานฯ	เครื่องปั้นฯ	กระดาษสาฯ	ไม้ฯ	รวม
<0	-28.77	-1.69			-2.39	-28.64	-1.89	-81.02		-22.00
	(6)	(2)			(3)	(3)	(1)	(1)		(8)
0-10	4.69	0.46		5.01	6.51	2.58	5.01	2.25		4.36
	(10)	(1)		(1)	(5)	(4)	(1)	(2)		(12)
10-20	14.10	10.80	10.63		10.63			10.80	14.10	11.84
	(1)	(1)	(1)		(1)			(1)	(1)	(3)
20-40	22.03	24.96	32.25		28.78	22.03	28.43			25.79
	(3)	(2)	(2)		(2)	(3)	(2)			(7)
40-60	51.12		55.01			51.12		55.01		53.07
	(1)		(1)			(1)		(1)		(2)
60-80		70.96	71.13		69.94	71.13		74.00		70.99
		(4)	(1)		(3)	(1)		(1)		(5)
>80		87.20			87.20					87.20
		(1)			(1)					(1)
มวท	0.27	38.98	40.25	5.01	26.04	9.40	15.00	10.55	14.10	16.86
	(21)	(11)	(5)	(1)	(15)	(12)	(4)	(6)	(1)	(38)

หมายเหตุ : * มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตัวเลขใน () คือ จำนวนหน่วยประกอบการ

ที่มา : จากการสำรวจและการคำนวณ ภาคผนวก ข. ตารางที่ ข.2

อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (debt-equity ratio, D/E)

อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (D/E) คือ อัตราส่วนระหว่างหนี้สินทั้งหมดกับส่วนของผู้ ถือหุ้น ผลลัพธ์ที่ได้จะบอกให้ทราบว่าเงินทุนที่หน่วยประกอบการใช้ในการดำเนินงานนั้น ได้มาจากแหล่งภาย นอก (เจ้าหนี้) เป็นอัตราส่วนเท่าไรกับเงินทุนที่ได้จากแหล่งภายใน (ส่วนของผู้ถือหุ้น) หากอัตราส่วนนี้สูง แสดง ว่าใช้เงินทุนจากภายนอกมากกว่าเงินทุนจากภายใน หน่วยประกอบการจะมีความเสี่ยงทางการเงินสูงขึ้น โอกาส จะหาเงินทุนเพิ่มเติมจากเจ้าหนี้ก็จะลดน้อยลง

สถานภาพหนี้สินพิจารณาจากอัตราส่วนต่อส่วนของผู้ถือหุ้นมีค่าตั้งแต่ 0 – 11.6 มีค่าเฉลี่ย อยู่ที่ 0.88 เท่า แต่พบว่าภาระหนี้สินนี้มีความแตกต่างกันอยู่บ้างทั้งเมื่อพิจารณาตามประเภทหัตถกรรม แต่ไม่ แตกกันเมื่อเปรียบเทียบจากลักษณะการประกอบการ โดยประเภทของกิจการหัตถกรรมที่มีภาระหนี้สินต่ำคือ กระดาษสาและผลิตภัณฑ์ (ค่าเฉลี่ย D/E เป็น 0.07 เท่า) กิจการหัตถกรรมจักสานมีภาระหนี้สินค่อนข้างสูง (ค่า เฉลี่ย D/E เป็น 2.57 เท่า) ส่วนกิจการเครื่องปั้นดินเผาและไม้แกะสลักนั้นเนื่องจากจำนวนตัวอย่างมีน้อยกลุ่มจึง

เปรียบเทียบได้ไม่เห็นผลชัดว่ามีภาระหนี้สินต่างจากกลุ่มอื่นหรือไม่ (ตารางที่ 5.6 แผนภาพที่ 5.6 และ ภาค ผนวก ก ตารางที่ ก.2)

กลุ่มชุมชนหรือกลุ่มประยุกต์ และรายเดี่ยว มีความสามารถในการก่อหนี้ในระดับที่ไม่ต่างกัน โดยเฉลี่ยแล้วยังมีหนี้อยู่ในระดับร้อยละ 88 ของทรัพย์สินที่มีอยู่ อย่างไรก็ตาม เกือบร้อยละ 70 ของหน่วย ประกอบการมีหนี้สินต่ำกว่าร้อยละ 50 ของทรัพย์สินที่มีอยู่ จึงมีความสามารถที่จะกู้ยืมเพื่อเพิ่มการลงทุนได้ใน กรณีที่ต้องการ (แต่ในขณะนี้กว่าร้อยละ 50 ของหน่วยประกอบการมีผลตอบแทนต่อทรัพย์สินต่ำกว่าร้อยละ 10 ส่วนใหญ่จึงไม่ควรกู้ยืมเพิ่มขึ้น)

ตารางที่ 5.6 อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น ของกิจการจำแนกตามลักษณะการประกอบการ และประเภทผลิตภัณฑ์

หน่วย : ร้อยละ

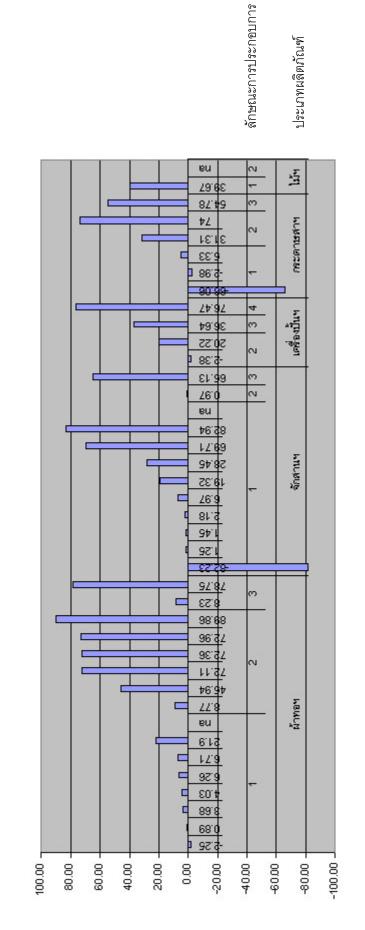
D/E	ลักษณะการประกอบการ				ประเภทผลิตภัณฑ์*					0011
D/E	กลุ่มชุมชน	กลุ่มประยุกต์	รายเดี่ยว	มูลนิธิฯ	ผ้าทอฯ	จักสานฯ	เครื่องปั้นฯ	กระดาษสาฯ	ไม้ฯ	รวม
05	0.09	0.13	0.06	0.00	0.08	0.23	0.02	0.07	0.03	0.10
	(13)	(9)	(3)	(1)	(11)	(5)	(3)	(6)	(1)	(26)
.5-1	0.70	0.76			0.69	0.79				0.72
	(3)	(1)			(3)	(1)				(4)
>1	5.64		4.31		1.76	5.95				5.11
	(3)		(2)		(1)	(4)				(5)
มวท	1.06	0.19	1.76	0.00	0.31	2.57	0.02	0.07	0.03	0.88
	(19)	(10)	(5)	(1)	(15)	(10)	(3)	(6)	(1)	(35)

หมายเหตุ : * มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตัวเลขใน () คือ จำนวนหน่วยประกอบการ

ที่มา : จากการสำรวจและการคำนวณ ภาคผนวก ข. ตารางที่ ข.2

อัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (ROE) (ร้อยละ)

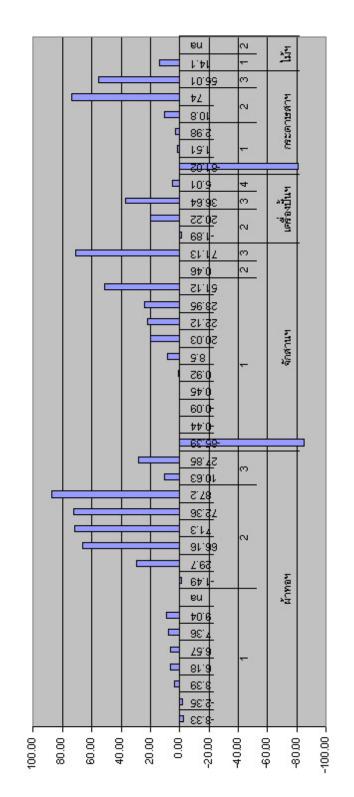

หมายเหตุ : 1 คือ กลุ่มชุมชน 2 คือ กลุ่มประยุกต์ 3 คือ กิจการรายเดียว และ 4 คือ มูลนิธิฯ

na หมายถึง ไม่ระบุ

แผนภาพที่ 5.4 อัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (ROE) ของกิจการจำแนกตามประเภทผลิตภัณฑ์และลักษณะการประกอบการ

อัตราส่วนผลตอบแทนต่อสินทรัพย์ (ROA) (ร้อยละ)

ลักษณะการประกอบการ

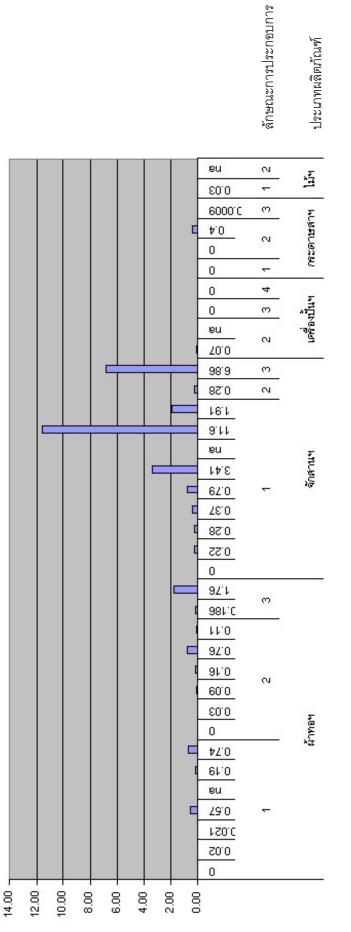
ประเภทผลิตภัณฑ์

หมายเหตุ : 1 คือ กลุ่มชุมชน 2 คือ กลุ่มประยุกต์ 3 คือ กิจการรายเดี่ยว และ 4 คือ มูลนิธิฯ

na หมายถึง ไม่ระบุ

แผนภาพที่ 5.5 อัตราผลตอบแทนต่อสินทรัพย์ (ROA) ของกิจการจำแนกตามประเภทผลิตภัณฑ์และลักษณะการประกอบการ

อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (D/E) (เท่า)

หมายเหตุ : 1 คือ กลุ่มชุมชน 2 คือ กลุ่มประยุกต์ 3 คือ กิจการรายเดี่ยว และ 4 คือ มูลนิธิฯ

na หมายถึง ไม่ระบุ

แผนภาพที่ 5.6 อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (D/E) ของกิจการจำแนกตามประเภทผลิตภัณฑ์และลักษณะการประกอบการ

งานหัตถกรรมให้ผลตอบแทนทางการเงินที่ค่อนข้างหลากหลายใน 40 กรณีศึกษา ซึ่งความแตกต่าง ของผลทางการเงินของกิจการหัตถกรรม เห็นได้ชัดเจนเมื่อเปรียบเทียบจากลักษณะการประกอบการ ซึ่งผลการ ศึกษาส่วนใหญ่แสดงให้เห็นว่าการประกอบการในลักษณะกลุ่มชุมชนยังมีศักยภาพทางการเงินต่ำ ในขณะที่การ ทำกิจการหัตถกรรมในลักษณะกลุ่มประยุกต์ หรือกิจการรายเดี่ยวก่อให้เกิดศักยภาพทางการเงินไม่ต่างกันและ สูงกว่ากลุ่มชุมชนหลายเท่าตัว และเพื่อทำความเข้าใจเพิ่มเติมและเจาะจงมากขึ้น จึงพยายามวิเคราะห์เพื่อ ศึกษาแนวใน้มความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จ ซึ่งวัดโดยยอดขายและปัจจัยที่น่าจะเป็นตัวแปรเชิงนโยบาย ซึ่ง ในที่นี้ได้พิจารณาเฉพาะปัจจัยที่วัดได้ในเชิงปริมาณและคุณภาพ ได้แก่ ขนาดของกลุ่ม ลักษณะการประกอบ การ วิธีระดมทุน และอายุของกิจการ แต่เนื่องจากมีข้อจำกัดด้วยจำนวนตัวอย่าง (40 กรณี) จึงไม่อาจวิเคราะห์ ความสัมพันธ์พหุโดยวิธีเชิงปริมาณได้ ในที่นี้จึงเสนอให้เห็นเป็นภาพการกระจายของตัวอย่างตามลักษณะของ ปัจจัยเชิงนโยบายดังกล่าวข้างต้น ซึ่งผลการสังเคราะห์สรุปได้ดังนี้

ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิก ลักษณะกลุ่มและผลการดำเนินธุรกิจ

- 1. กรณีศึกษาส่วนใหญ่ที่มีรายได้จากยอดขายต่ำกว่าหรือประมาณ 5 แสนบาทต่อปี เกือบทั้งหมด เป็นกลุ่มชุมชน มีรายเดี่ยว 1 ราย และกลุ่มประยุกต์เพียง 3 ราย (แผนภาพที่ 5.7)
 - 2. กลุ่มที่มีจำนวนสมาชิกมากมีแนวโน้มที่ชัดเจนว่ายอดขายจะต่ำกว่ากลุ่มที่มีสมาชิกน้อย
- 3. กลุ่มประยุกต์ส่วนใหญ่จะมีจำนวนสมาชิกน้อย (ไม่เกิน 100 คน) โดยเปรียบเทียบกับกลุ่มชุม ชน แต่ยอดขายกลับเป็นไปในทางตรงข้าม (โดยเฉพาะกรณีที่เป็นกลุ่มประยุกต์ที่มียอดขายสูงสุดในจำนวนตัว อย่างทั้งหมด ก็เป็นกลุ่มประยุกต์ที่มีสมาชิก 100 คน)
- 4. กลุ่มประยุกต์ที่มีการระดมทุนและมีสมาชิกมาก (100 คน) และมีการระดมทุนคือให้สมาชิกมี ส่วนร่วมมาก เป็นกลุ่มที่มีรายได้สูงที่สุดในกรณีศึกษาทั้งหมดนี้ ส่วนกลุ่มประยุกต์ขนาดเดียวกันที่ใช้ทุนของ สมาชิกนั้นมีรายได้อยู่ในลำดับที่ 25% แรก (ลำดับที่ 10, 11) ของกลุ่มตัวอย่าง เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชุมชนใน ขนาดเดียวกัน (สมาชิกมาก 560 คน) นั้น มีรายได้อยู่ในลำดับที่ 20 ของกลุ่มตัวอย่าง (ระดับ 50%)
- 5. กลุ่มชุมชนขนาดใหญ่ (100 คนขึ้นไป) ขนาดกลาง (50 94 คน) และขนาดเล็ก (ต่ำกว่า 42 คน) ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างในลำดับของรายได้อย่างชัดเจน ยกเว้น 1 กรณีศึกษาเท่านั้นที่มีรายได้อยู่ใน ลำดับที่ 9 ของจำนวนตัวอย่างที่เหลือนั้นมีลำดับที่ 15, 16 และ 19 (3 กรณีศึกษา) และกลุ่มที่เหลือนั้นอยู่ใน ลำดับเกิน 20 ขึ้นไป (จำนวน 8 รายหรือร้อยละ 73 ของตัวอย่างในขนาดเดียวกันนี้)
- 6. เป็นที่สังเกตว่ากลุ่มที่มียอดขายน้อยอยู่ในลำดับท้ายๆ นั้น มีอายุกิจการต่ำกว่ากลุ่มที่มีอายุกิจ การมากขึ้น

สำหรับปัจจัยอื่น ๆ ที่ไม่ได้นำมาวิเคราะห์ในแผนภาพที่ 5.7 นั่นคือ ความสามารถของผู้นำ อายุ และ ระดับการศึกษาของผู้นำ ซึ่งปรากฏว่าไม่มีแนวโน้มสัมพันธ์กับระดับของยอดขายของกิจการอย่างชัดเจน อย่างไร ก็ตามมีข้อสังเกต 2 ประการ ที่ควรหมายเหตุไว้ในที่นี้คือ

 อายุของผู้นำและอายุกิจการอาจไม่มีความสัมพันธ์กับลำดับของรายได้เสียทีเดียวแต่เป็นที่ สังเกตว่าใน 5 อันดับแรกนั้น เป็นกลุ่มที่ผู้นำมีอายุในระดับกลางคน (35 – 45 ปี) และอายุของกิจการไม่มากนัก 2. ความสามารถด้านการตลาดของผู้นำไม่อาจอธิบายความก้าวหน้าและขนาดของธุรกิจได้ทั้ง หมด ก็เพราะความสามารถเหล่านี้เป็นคุณสมบัติที่เด่นโดยเปรียบเทียบในระหว่างสมาชิก แต่กลุ่มที่มีรายได้สูง ใน 3 ลำดับแรกเป็นกลุ่มที่มีเครือข่ายกับกลุ่มอื่น ๆ อยู่ด้วย

อย่างไรก็ตาม ย่อมปฏิเสธไม่ได้ว่าความสามารถในการตลาดโดยเปรียบเทียบระหว่างผู้นำนั้นมีผลต่อ ขนาดของธุรกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผสมผสานกับปัจจัยอื่น ๆ ดังกรณีที่สรุปเป็นรายผลิตภัณฑ์ดังต่อไปนี้

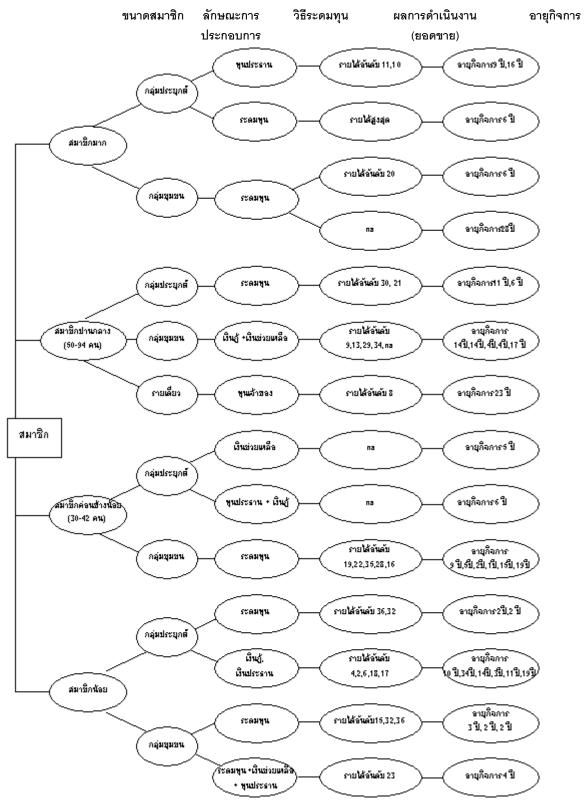
สรุปความสามารถในการประกอบการตามประเภทผลิตภัณฑ์

งานหัตถกรรมที่สร้างรายได้จากการขายสูงสุดคือกระดาษสาและผ้าทอฯ สำหรับกระดาษสาซึ่งส่วน ใหญ่มีมูลค่าต่อชิ้นต่ำนั้น ก็สามารถสร้างรายได้รวมให้สูงได้ งานกระดาษสาและผลิตภัณฑ์ของกลุ่มประยุกต์ใน เชียงใหม่ มีรายการสั่งชื้อโดยตรงจากต่างประเทศ และส่งออกผ่านคนกลางในประเทศอย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้ผลิต ภัณฑ์สาและผลิตภัณฑ์เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีโอกาสสร้างยอดขายได้สูง เนื่องจากมีความต้องการจากตลาดต่าง ประเทศทั้งในยุโรปและเอเชีย ในขณะที่การผลิตใช้แรงงานที่ใช้ความประณีต แต่ไม่ต้องใช้ทักษะฝีมือมากนัก อย่างไรก็ตามในการจัดการของกิจการ/กลุ่มจำเป็นต้องมีผู้ทำหน้าที่ตลาดที่มีความสามารถและทักษะพอสมควร ส่วนใหญ่จึงเป็นกลุ่มประยุกต์ หรือเป็นลักษณะของกลุ่มที่ประธานเปรียบเสมือนเจ้าของกิจการ มีอำนาจในการ ตัดสินใจได้เต็มที่ และมีความสามารถในด้านตลาด

ผลิตภัณฑ์ผ้าเป็นงานหัตถกรรมที่สร้างรายได้ได้หลากหลายขึ้นอยู่กับความสามารถในการจัดการด้าน การตลาดของกลุ่ม ความสามารถในการออกแบบลวดลายและความประณีตของชิ้นงาน หน่วยประกอบการที่มี ยอดขายสูงส่วนใหญ่จึงเป็นกลุ่มประยุกต์ที่ทอผ้าในลักษณะเป็นผ้าผืนลวดลายตามคำสั่งซื้อของลูกค้าประจำ หรือสามารถปรับรูปแบบการผลิตได้ตามความต้องการของลูกค้า

ผลิตภัณฑ์จักสานมียอดขายค่อนข้างต่ำโดยเฉพาะในกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ส่วนกลุ่มประยุกต์และกิจการรายเดี่ยวมียอดขายสูงกว่า สองล้านบาทต่อปี กลุ่มชุมชนมียอดขายต่ำเนื่องจากผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่เป็นผลิตภัณฑ์ในการใช้สอยในชีวิตประจำวันที่มีราคาถูกและมีมูลค่าต่ำ เช่น กระดัง ตะกร้า ทำจากไม้ไผ่ หรือผักตบชวา โดยเฉพาะการจักสานไม้ไผ่ที่ขาดความประณีต สวยงาม และ ผลิตเพียงเพื่อประโยชน์ใช้สอย ในขณะที่ กลุ่ม/กิจการที่มียอดขายสูงนั้นทำการผลิตผลิตภัณฑ์ประยุกต์ เช่น ตะกร้าตกแต่งเลียนแบบของเก่า โคมไฟประดับ หรือผลิตภัณฑ์ที่ใช้เทคนิคการจักสานและการตกแต่งตามความ ต้องการของลูกค้า ซึ่งตลาดสำคัญคือ ญี่ปุ่น อย่างไรก็ตามกลุ่มจักสานเป็นกลุ่มที่มีสถานภาพหนี้สินต่อส่วนของ ผู้ถือหุ้นสูงที่สุดในทุกกลุ่มผลิตภัณฑ์

ผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผามียอดขายโดยเฉลี่ยไม่สูง เนื่องจากตลาดส่วนใหญ่เป็นตลาดในประเทศ มี ทั้งผลิตภัณฑ์ที่ผลิตเพื่อใช้สอยและประดับตกแต่งบ้านเรือน เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าไม่สูง มีเอกลักษณ์ของชุม ชนแต่ยังขาดการสร้างคุณค่าของผลิตภัณฑ์ แต่พบว่าเป็นสินค้าหัตถกรรมที่ให้ศักยภาพทางการเงินค่อนข้างดี ต่อผู้ผลิต โดยเฉพาะอัตรากำไรสุทธิต่อยอดขาย และอัตราส่วนผลตอบแทนต่อการลงทุนค่อนข้างสูง ในขณะที่มี สถานภาพหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นต่ำมาก

หมายเหตุ : การระดมทุนหมายถึงการระดมหุ้นในกลุ่มสมาชิก

แผนภาพที่ 5.7 การกระจายตัวของตัวอย่างกรณีศึกษาตามขนาดของสมาชิก ประเภทธุรกิจ แหล่งทุน รายได้ และอายุของกิจการ

ผลิตภัณฑ์ไม้มีจำนวนเพียง 2 ราย จึงนำมาพิจารณาได้มีชัดเจน อย่างไรก็ตามพบว่ามีการผลิตในรูป แบบของผู้ประกอบการรายเดี่ยวแม้จะมีการรวมกลุ่มหรือก่อตั้งเป็นชมรมแต่ยังมีการแยกกันขาย การขายในนาม กลุ่มจึงมีน้อยมาก อย่างไรก็ตามผลิตภัณฑ์กลุ่มนี้ให้ผลตอบแทนทางการเงินค่อนข้างดี

สรุปได้ว่า กลุ่มที่รายได้ต่ำในแต่ละประเภทผลิตภัณฑ์นั้นเหตุผลพื้นฐาน คือ ลักษณะของผลิตภัณฑ์ เป็นสินค้าเพื่อการใช้สอย เช่น ตะกร้า กระดัง จากผลิตภัณฑ์จักสาน หรือ หม้ออบไก่ เตาหมูกระทะ จากผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผา ในผลิตภัณฑ์ประเภทเดียวกันที่มีลักษณะคุณค่าของงานหัตถกรรมมากขึ้น สามารถทำ รายได้และผลตอบแทนที่สูงขึ้น ผนวกกับความสามารถในการจัดการด้านการตลาดทำให้ยอดขายสูงตามไปด้วย อย่างไรก็ตาม ความสามารถในการทำกำไรยังต้องอาศัยความสามารถในด้านการบริหารการผลิตให้มีต้นทุนที่ เหมาะสมและการบริหารการเงินที่ดีด้วย เช่น กรณีของกระดาษสา (กลุ่มบ้านดงป่าซาง)

ผลจากการสังเคราะห์ข้างต้น ชี้ให้เห็นว่าแม้หน่วยประกอบการส่วนใหญ่โดยเฉพาะกลุ่มชุมชนจะมีผล ประกอบการเชิงธุรกิจค่อนข้างต่ำ แต่ทุกลักษณะการประกอบการยังมีศักยภาพในการพัฒนาให้ดีขึ้นได้ โดยมี โอกาสในการสร้างยอดขาย หรือผลตอบแทนในรูปต่าง ๆ ซึ่งมีกลุ่มชุมชน กลุ่มประยุกต์ และรายเดี่ยว ในผลิต ภัณฑ์ประเภทเดียวกันสามารถทำได้แล้วเป็นอย่างดี

5.3 ผลกระทบต่อการจ้างงาน

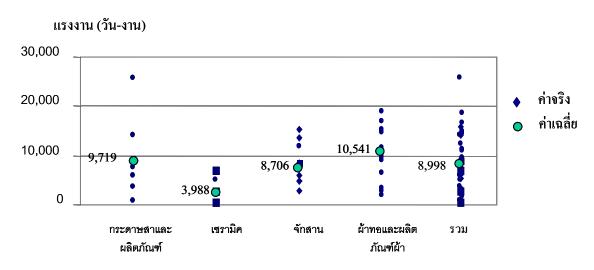
งานหัตถกรรมส่วนใหญ่เป็นงานที่อาศัยทักษะฝีมือ ความละเอียดประณีต และความคิดสร้างสรรค์ใน การทำงาน ซึ่งต้องอาศัยระยะเวลาในการฝึกฝนจึงจะได้ชิ้นงานที่มีคุณค่า เช่น การขึ้นลาย หรือแกะลายสำหรับ งานทอผ้าพื้นเมือง จึงมักประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงานฝีมือ และการสืบทอด อย่างไรก็ตามในบางขั้นตอน การผลิตสามารถหาแรงงานทดแทนได้ซึ่งไม่จำเป็นต้องใช้ทักษะและฝีมือมากนัก เช่น ในขั้นตอนการทอผ้าที่มีรูป แบบและลวดลายไม่ยุ่งยากซับซ้อน ซึ่งในปัจจุบันมีหลายหน่วยงานได้นำหัตถกรรมใหม่ไปส่งเสริมในชุมชนเพื่อ ให้เกิดการสร้างงานด้วย แต่แรงงานยังไม่สามารถผลิตชิ้นงานที่มีคุณภาพได้มากนัก

การผลิตหัตถกรรมของชุมชนปัจจุบันมีทั้งการทำงานเป็นกลุ่มโดยมีคนในชุมชนเป็นสมาชิกและการ ผลิตโดยผู้ประกอบการรายเดี่ยวซึ่งมีการจ้างงานคนในชุมชน ผู้ทำงานหัตถกรรมในชุมชนส่วนใหญ่เป็นสตรี ทำงานหัตถกรรมเป็นอาชีพเสริมจากงานเกษตร มีส่วนน้อยที่ทำเป็นอาชีพหลักของครัวเรือน ดังนั้นงาน หัตถกรรมโดยทั่วไปจึงประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงานในช่วงปลูกข้าวและเก็บเกี่ยวข้าว นอกจากนี้เนื่อง จากงานหัตถกรรมส่วนใหญ่ เป็นสินค้าประเภทของขวัญของฝาก จึงมีความต้องการซื้อในช่วงเทศกาลปีใหม่ ซึ่ง เป็นช่วงที่แรงงานส่วนใหญ่ต้องทำการเกษตร จึงมีผลให้มีการแย่งแรงงานกัน

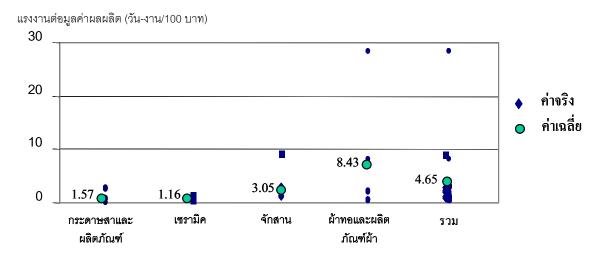
การสร้างงานหัตถกรรมในชุมชนมีลักษณะแตกต่างกันระหว่างผู้ประกอบการรายกลุ่มและรายเดี่ยว คือ งานหัตถกรรมชุมชนที่มีการรวมกลุ่มกันทำงาน มีคณะกรรมการกลุ่มและสมาชิก ซึ่งมีตั้งแต่ขนาดเล็กๆ มีสมาชิก 10-20 คน จนถึงขนาดใหญ่ มีสมาชิก มากกว่า 100 คน ลักษณะการทำงานและระบบการจ่ายผลตอบแทนงก ลุ่มแตกต่างกันไป คือ 1) เป็นลักษณะการร่วมแรงกันผลิต ได้ค่าตอบแทนแล้วนำผลกำไรมาแบ่งปันโดยไม่จ่ายค่า แรง 2) กลุ่มจ่ายค่าแรงงานให้กับสมาชิกตามการทำงานซึ่งแบ่งเป็น การจ้างงานรายวัน และ การจ่ายค่าตอบ แทนตามชิ้นงาน 3) กลุ่มรับซื้อผลผลิตจากสมาชิก ในขณะที่ ผู้ประกอบการรายเดี่ยวจะมีการจ้างงานลูกจ้าง เป็นรายวัน หรือรายเดือน และรับซื้อผลผลิตจากคนในชุมชน

การจ้างงาน

จากกรณีศึกษาทั้ง 38 กรณี พบว่าหัตถกรรมในชุมชนสามารถสร้างงานให้กับชุมชนได้สูงสุดกว่า 25,000 วัน-งาน (man-days) ต่อกิจการ (ซึ่งเท่ากับเป็นการจ้างงานประจำ 80 คนต่อปี เมื่อคิดจากการทำงาน 6 วันต่อสัปดาห์) จากกรณีศึกษาโดยเฉลี่ยมีการจ้างงาน 9,000 วัน-งานต่อกิจการ (29 คนต่อปี) ซึ่งหัตถกรรมแต่ ละประเภทมีการสร้างงานแตกต่างกันไป กล่าวคือ กระดาษสา หัตถกรรมผ้าและผลิตภัณฑ์จากผ้า และจักสาน ก่อให้เกิดการจ้างงานได้ค่อนข้างสูง ในขณะที่หัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาและเซรามิคในชุมชนมีการจ้างงานน้อย (แผนภาพที่ 5.8) ทั้งนี้เนื่องจากกิจการมีข้อจำกัดในส่วนของขนาดโรงงาน อุปกรณ์ และเครื่องมือในการผลิต อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบจากมูลค่าผลิตภัณฑ์ที่เท่ากัน ดูจากมูลค่าการผลิต 100 บาท ทั้งนี้เพราะสินค้า หัตถกรรมมีลักษณะผลิตภัณฑ์ที่หลากหลายและแตกต่างในด้านต้นทุนวัตถุดิบ และราคาขายแล้วพบว่า ผ้าและ ผลิตภัณฑ์จากผ้าและจักสานก่อให้เกิดการจ้างงานต่อหน่วยหรือในขนาดกิจการเท่าๆ กัน ได้สูงกว่ากิจกรรม หัตถกรรมประเภทอื่น โดยเฉลี่ยแล้วหัตถกรรมชุมชนสามารถสร้างงานได้ประมาณ 5 วัน-งาน ต่อมูลค่าผลิต ภัณฑ์ 100 บาท (แผนภาพที่ 5.9)

แผนภาพที่ 5.8 การใช้แรงงานของงานหัตถกรรมพื้นบ้านในชุมชนต่อกิจการ

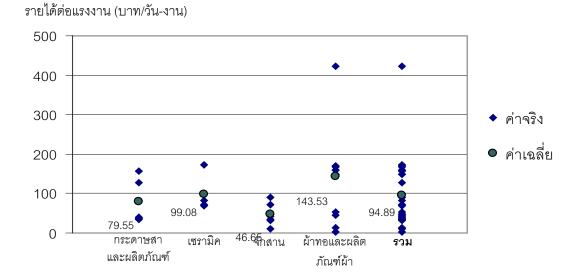

แผนภาพที่ 5.9 การจ้างงานของหัตถกรรมในชุมชนเปรียบเทียบต่อมูลค่าของผลผลิต

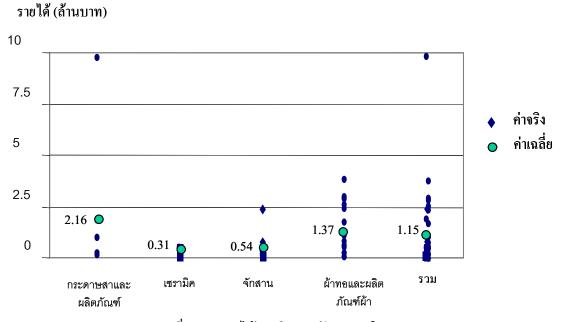
ผลิตภาพของแรงงานและการสร้างรายได้ในชุมชน

หัตถกรรมในชุมชนนั้น สร้างผลตอบแทนให้แก่แรงงานได้แตกต่างกันอย่างมาก จากการวิเคราะห์ พบว่าผลตอบแทนต่ำสุดนั้นต่ำมากคือน้อยกว่า 10 บาทต่อวัน และสูงสุดถึง 400 บาทต่อวัน ซึ่งผลตอบแทนที่มี ช่วงห่างมากขนาดนี้มาจากผลิตภัณฑ์ประเภทเดียวกันคือผ้าทอและผลิตภัณฑ์จากผ้า การที่ผ้าและผลิตภัณฑ์ จากผ้าสามารถสร้างมูลค่าต่อแรงงานได้สูงกว่า 400 บาทต่อวัน-งาน ก็เนื่องจากผลิตภัณฑ์ของกลุ่มนี้มีราคา ค่อนข้างแพง โดยเฉพาะผ้าถุงสกรีนลาย และปักลาย ในขณะที่ผลิตภัณฑ์ผ้าทอลายดั้งเดิมซึ่งไม่มีเอกลักษณ์ และการออกแบบที่งดงามต่างตัดราคากันเองจนเกือบขาดทุนนั้น ผลตอบแทนต่อแรงงานต่ำมากเพียง 10 บาท ต่อวันเท่านั้น สำหรับจักสานในภาคเหนือนั้นนับว่าเป็นกิจกรรมที่สร้างมูลค่าจากแรงงานได้ต่ำ คือโดยเฉลี่ย ประมาณ 47 บาทต่อวัน-งาน (แผนภาพที่ 5.10) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณางานผ้าทอและผลิตภัณฑ์และจักสาน ที่สร้างรายได้ต่อแรงงานได้ต่ำถึง 10 บาทต่อวัน-งานนั้น แสดงให้เห็นว่าผลิตภาพการใช้แรงงานที่ต่ำมาก เนื่อง จากผลิตภัณฑ์หัตถกรรมที่ผลิตยังมีคุณภาพไม่ดีเท่าที่ควรทั้งด้านฝีมือและรูปแบบของผลิตภัณฑ์ สินค้ามีราคา ต่ำ และกิจการยังไม่สามารถขยายตลาดออกนอกชุมชนได้ แต่คนในชุมชนยังคงผลิตอยู่เนื่องจากเป็นทางเลือกที่ จะสร้างรายได้ให้กับครอบครัว เพื่อให้มีรายได้เป็นค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน

กิจการหัตถกรรมในชุมชนมีขนาดหลากหลาย ตั้งแต่ขนาดเล็กมากคือสร้างยอดขายรวมเพียง 5,000 บาทต่อกิจการ จากตัวอย่างกิจการผ้าทอและผลิตภัณฑ์จากผ้าซึ่งเป็นการผลิตเพื่อขายในชุมชน และยัง ไม่สามารถขยายตลาดสู่นอกชุมชนได้ จนถึงขนาดใหญ่ที่มีโอกาสสร้างรายได้ถึง 10 ล้านบาทต่อกิจการคือจาก ตัวอย่างของกิจการกระดาษสา และผลิตภัณฑ์จากกระดาษสา ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่ได้รับความสนใจจากตลาด ต่างประเทศ ในขณะที่หัตถกรรมอื่นๆ เช่น ผ้าทอและผลิตภัณฑ์จากผ้า มีโอกาสสร้างรายได้ได้สูงถึง 3.7 ล้าน บาทต่อกิจการต่อปี โดยเฉลี่ยแล้วหัตถกรรมมีโอกาสสร้างรายได้ให้กับกิจการถึง 1.15 ล้านบาทต่อปี (แผนภาพที่ 5.11) ซึ่งก่อให้เกิดการสร้างงานและสร้างรายได้ในชุมชนทั้งจากการทำหน้าที่ในการจัดหาวัตถุดิบ การกระจาย ผลผลิตและจากการผลิตโดยตรง

แผนภาพที่ 5.10 รายได้ของกิจการหัตถกรรมในชุมชนต่อแรงงาน

แผนภาพที่ 5.11 รายได้ของกิจการหัตถกรรมในชุมชน

โดยสรุปแล้วงานหัตถกรรมพื้นบ้านส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมเสริมงานเกษตรของคนในชุมชน ที่ก่อให้เกิด การจ้างงานและสร้างรายได้ให้กับชุมชน แต่ละปีเป็นมูลค่าค่อนข้างสูง แต่ยังมีกลุ่มใหม่ที่เริ่มกิจการได้ไม่นาน แรงงานยังขาดทักษะฝีมือ และความประณีต รวมถึงความสามารถในการสร้างตลาดให้กับกิจการ ซึ่งมีผลิตภาพ ของแรงงานต่ำ ดังนั้นหากมีการส่งเสริมโดยเน้นการสร้างเอกลักษณ์ของงานหัตถกรรมในแต่ละชุมชน งาน หัตถกรรมจะเป็นทางเลือกที่สำคัญในการประกอบอาชีพทั้งเป็นอาชีพหลักและอาชีพเสริม ของชุมชนเพื่อสร้าง รายได้ให้คนในชุมชน นำไปสู่การเป็นอยู่ที่ดีขึ้น สามารถพึ่งพาตนเองได้

บทที่ 6

แผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาภาคหัตถกรรมและกลยุทธ์หลักสำหรับประเภทผลิตภัณฑ์

6.1 สถานการณ์ปัจจุบัน

ในปัจจุบันรัฐมีแนวทางที่จะพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากด้วยนโยบายและมาตรการต่าง ๆ ซึ่งรวมถึง การ สนับสนุนและพัฒนาวิสาหกิจชุมชน ในส่วนของวิสาหกิจชุมชนนั้นได้รับผลักดันเป็นพิเศษ ดังปรากฏเป็นร่างพระ ราชบัญญัติวิสาหกิจชุมชน (ผ่านที่ประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2546) วิสาหกิจชุมชน เป็นกิจ กรรมที่สร้างรายได้ รูปแบบหนึ่งที่มีขนาดเล็กกว่าวิสาหกิจที่มีขนาดกลาง และขนาดย่อม ผลผลิตของกิจการเกิด ขึ้นจากสินทรัพย์ของชุมชน มีรูปแบบการจัดการสมัยใหม่ โดยคนในชุมชนเพื่อพึ่งตนเอง และพึ่งพากันและกัน ของชุมชน ทั้งนี้โดยแบ่งระดับของวิสาหกิจชุมชนออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับพื้นฐานเพื่อความพออยู่พอกิน ระดับพัฒนาเพื่อลดรายจ่ายและมีส่วนเหลือที่นำไปสู่การสร้างรายได้ และระดับก้าวหน้าที่มุ่งสู่การเพิ่มรายได้ ขยายการลงทุน ลดการนำเข้าและเพิ่มการส่งออก จนสามารถจัดสรรผลกำไรเป็นสวัสดิการของชุมชนและขยาย ไปสู่การเป็นวิสาหกิจขนาดกลาง (สำนักส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน, 2546: 5-6)

การดำเนินงานเพื่อเศรษฐกิจฐานรากมีหลายยุทธศาสตร์จึงมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจำนวนมาก ทั้งภาค รัฐและองค์กรต่างๆ ซึ่งมีความสอดคล้องกันและเสริมหนุนการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนร่วมกันได้แก่ นโยบาย สนับสนุนในด้านเงินทุน เช่น กองทุนหมู่บ้าน นโยบายสนับสนุนความเข้มแข็งของชุมชนโดย คณะกรรมการร่วม พัฒนาเศรษฐกิจชุมชน (คพศช.) ซึ่งมุ่งการสร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชนด้วยการเรียนรู้ สร้างเครือข่ายความ ร่วมมือกันระดับท้องถิ่นจนถึงระดับประเทศ นโยบายหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (นตผ.) มุ่งเน้นการตลาดเพื่อนำ ผลผลิตของภูมิปัญญาสู่ท้องถิ่นสากล ทั้งนี้เพื่อสร้างรายได้ให้แก่ ธุรกิจชุมชน

ที่ผ่านมาการส่งออกสินค้าหัตถกรรมเติบโตอย่างต่อเนื่อง แต่อยู่ในอัตราต่ำมาก คือ เฉลี่ยเพียงร้อยละ 0.46 ต่อปี อย่างไรก็ตามแนวโน้มตลาดของโลกที่มีผลต่องานหัตถกรรมขยายตัวในระยะยาวตามอัตราการเติบ โตของรายได้ แม้ว่าจะซบเซาบางระยะในประเทศที่มีปัญหาทางเศรษฐกิจก็เป็นเพียงช่วงระยะเวลาสั้นเท่านั้น และ ด้วยนโยบายผลักดันการส่งออกผลิตภัณฑ์ OTOP Champaign Product คาดว่า อัตราการเติบโตของการ ส่งคอกจะดีขึ้น

ในด้านเทคโนโลยีที่ผ่านมามีการเปลี่ยนแปลงอย่างค่อยเป็นค่อยไป เนื่องจากงานหัตถกรรมอาศัยภูมิ ปัญญาท้องถิ่นที่ตกทอดกันมา และทำการผลิตในครัวเรือนเป็นหลัก มีเพียงในช่วงกึ่งทศวรรษนี้ ที่ภาคหัตถกรรม ได้รับการสนับสนุนด้านเทคโนโลยีมากขึ้น ในบางประเภทผลิตภัณฑ์ แม้แต่นโยบาย นตผ. ในระยะแรก ที่ผ่านมา ก็เน้นในการผลักดันผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพดีอยู่แล้วโดยเปรียบเทียบเข้าสู่ระบบการส่งเสริมการตลาดแต่มาตร การการพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์เพิ่งได้รับความสนใจในปี 2546 นี้ ส่วนความสามารถในการพัฒนาธุรกิจชุม ชนของกลุ่มผลิตภัณฑ์ นตผ. ยังเป็นสิ่งที่ได้รับความสนใจเพียงผิวเผินเท่านั้น

6.2 การวิเคราะห์จุดอ่อน จุดแข็ง โอกาสและข้อจำกัด (SWOT)

6.2.1 จุดอ่อนและอุปสรรคของภาคหัตถกรรม

- 1. วัตถุดิบในท้องถิ่นเริ่มขาดแคลน และต้องนำเข้าจากท้องถิ่นอื่น หรือ จากต่างประเทศ ทำให้ต้น ทุนสูงขึ้น โดยเฉพาะกระดาษสา ไม้ ดินปั้น และฝ้าย ซึ่งทำให้ผลิตภัณฑ์หัตถกรรมนำเข้าแข่งขันได้ดีกว่า หัตถกรรมในมาตรฐานผลิตภัณฑ์เดียวกัน
- 2. ขาดแคลนช่างฝีมือที่มีความชำนาญในการผลิตชิ้นงานคุณภาพสูง เนื่องจากค่าตอบแทนต่อ หน่วยค่อนข้างต่ำ จึงต้องอาศัยความรักของคนรุ่นใหม่ ความอดทน และระยะเวลาเพื่อฝึกฝนความชำนาญและ การที่อัตราค่าจ้างแรงงานของไทยสูงขึ้นนั้น มีผลให้งานหัตถกรรมกลับกลายเป็นอาชีพของผู้ที่มีทางเลือกน้อย และงานหัตถกรรมไม่จูงใจให้ผู้มีฝีมือผูกติดและถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมอย่างเพียงพอ
- 3. หน่วยประกอบการ มีความสนใจในงานศิลป์และการมีเอกลักษณ์ไม่เพียงพอ ทำให้มีการ ประยุกต์ใช้ศิลป์ที่ไม่เหมาะสม หรือเกิดการเลียนแบบกันมาก ผลิตภัณฑ์ของแต่ละท้องถิ่น จึงขาดเอกลักษณ์ของ ตนเอง (หรือมีไม่เพียงพอ) นำมาสู่ปัญหาสินค้าเหมือนกันและเกินความต้องการของตลาด
- 4. สินค้าล้นตลาด เนื่องจากแต่ละหน่วยประกอบการสร้างงานที่คล้ายคลึงกัน สินค้าในระดับใช้ สอยถูกผลิตในลักษณะ mass production จึงมีการแข่งขันกันสูง ในการดำเนินธุรกิจหน่วยประกอบการส่วน ใหญ่ ขาดความรู้ในเชิงธุรกิจ โดยเฉพาะในการตั้งราคา ออกแบบผลิตภัณฑ์ และการบริหารการเงิน และการ บริหารความเสี่ยง หน่วยประกอบการส่วนใหญ่ขาดข้อมูลภาพกว้างและความเข้าใจในการวางแผนธุรกิจ ทำให้ ต้องดำเนินธุรกิจตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงเฉพาะหน้า
- 5. งานหัตถกรรมมีลักษณะเป็นสินค้าประเภทแฟชั่น ซึ่งมีพลวัตสูง ผู้บริโภคให้ความสนใจกับ ความแปลกใหม่ ความประณีตของผลิตภัณฑ์ ในขณะที่ยังคงให้ความสำคัญต่อการมีเอกลักษณ์และวัฒนธรรม ท้องถิ่น ด้วยเหตุนี้ผู้สร้างสรรค์ชิ้นงานที่ไม่สามารถปรับตัวได้เร็ว ย่อมพบอุปสรรคในด้านการแข่งขันสูง
- 6. ในด้านเทคโนโลยี ยังมีการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ไม่เพียงพอ ทั้งนี้เนื่องจากขาดข้อมูลและ ขาดการเข้าถึงแหล่งความรู้ (เช่น เทคโนโลยีการเผาเครื่องปั้นดินเผา) ผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่ยังไม่ได้คุณภาพ และ การผลิตไม่มีประสิทธิภาพ ตลอดจนการมีปัญหาด้านมลภาวะ อันเนื่องจาก ข้อจำกัดของเทคโนโลยีพื้นบ้าน เช่น การเผาเครื่องปั้นด้วยไฟอ่อน การย้อมผ้าด้วยสีเคมี เป็นต้น จึงเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาคุณภาพให้เป็นที่ ต้องการของตลาดที่มีกำลังการซื้อสูง
- 7. การผลิตงานหัตถกรรมในกลุ่มชุมชนมักเป็นการผลิตเพื่อเป็นรายได้เสริมจึงมีการผลิตไม่ต่อ เนื่อง และไม่สามารถควบคุมปริมาณการผลิตได้ ควบคุมคุณภาพได้ยาก เมื่อผลิตภัณฑ์เป็นที่ต้องการของตลาด ก็มักไม่สามารถตอบสองต่อคำสั่งซื้อได้ จึงเป็นปัญหาต่อการขยายกิจการ
- 8. การบริหารองค์กรของกลุ่มธุรกิจชุมชน ส่วนใหญ่ต้องพึ่งพาการเสียสละ และความสามารถ เฉพาะตัวของประธาน ในขณะเดียวกันกิจการหัตถกรรมเป็นเพียงแหล่งรายได้เสริมเท่านั้น เมื่อพิจารณาเฉพาะ การมุ่งพัฒนางานหัตถกรรมให้ก้าวหน้า โดยอิสระจากเป้าหมายอื่น ๆ ของกลุ่ม จึงพบว่าการพัฒนาไม่ก้าวหน้า เท่าที่ควร การพัฒนากลุ่มธุรกิจชุมชนในลักษณะนี้จึงต้องแตกต่างไปจากกลุ่มที่มีความพร้อมและมุ่งสร้างงาน หัตถกรรมเป็นจาชีพหลัก

ในการพัฒนาธุรกิจหัตถกรรมโดยรวม จึงจำเป็นต้องแยกประเภทของกลุ่ม ให้ชัดเจน เพื่อปรับ ใช้เทคโนโลยีการบริหารจัดการให้เหมาะสม

ในขณะที่รูปแบบกลุ่มเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาการเป็นกลุ่มชุมชนซึ่งคณะกรรมการไม่มี ความเข้าใจด้านธุรกิจ กลับกลายเป็นปัญหาต่อการพัฒนาธุรกิจของผู้ที่ควรดำเนินธุรกิจลักษณะ SMEs แต่ใน ขณะเดียวกันการมีฐานะกลุ่มธุรกิจชุมชนทำให้ได้รับการช่วยเหลือด้านต่างๆ ในลักษณะที่ไม่สอดคล้องกับธรรม ชาติของกลุ่มที่ควรจะเป็น

6.2.2 จุดแข็งและโอกาส

จุดแข็งของภาคหัตถกรรม คือ กลุ่มผู้ประกอบการมีความคุ้นเคยกับงานหัตถกรรม โดยการถ่าย ทอดภูมิปัญญา จากบรรพบุรุษในครอบครัว หรือระหว่างกันภายในชุมชน ซึ่งหลายชุมชนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว จึงสามารถนำภูมิปัญญาที่มีอยู่ไปสร้างความแตกต่างให้กับผลิตภัณฑ์ได้ หน่วยประกอบการที่ดำเนินกิจการ อย่างต่อเนื่องสามารถพัฒนาฝีมือได้ค่อนข้างดี งานหัตถกรรมส่วนใหญ่เริ่มจาก การใช้ทรัพยากรของท้องถิ่นเป็น หลัก เป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ทรัพยากรธรรมชาติและแรงงานท้องถิ่น งานหัตถกรรมมีหลากหลายชนิดและ หลายระดับในความเป็นงานศิลป์ ซึ่งเปิดโอกาสให้ตอบสนองต่อความต้องการของผู้ซื้อให้กว้างขวาง ในขณะ เดียวกันก็สอดคล้องกับความสามารถของผู้สร้างสรรค์ชิ้นงานด้วย

โอกาสที่สำคัญของภาคหัตถกรรมคือ โอกาสด้านการตลาด ซึ่งนโยบายผลิตภัณฑ์ นตผ. มีผล อย่างมากต่อการเร่งสร้างและการกระตุ้นความต้องการของตลาดในประเทศ ในอันที่จะบริโภคสินค้าไทย จากภูมิ ปัญญาท้องถิ่น กิจกรรมการตลาดของโครงการ นตผ. เสริมแหล่งจำหน่ายเป็นประวัติการณ์ให้แก่หลายหน่วย ประกอบการโดยตรง

การพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่นได้รับการสนับสนุนจากทุกหน่วยที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะจากสถาบันการศึกษาในด้านการวิจัย หน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐ ให้การสนับสนุนในภาคปฏิบัติเพื่อ พัฒนาผลิตภัณฑ์ และผลักดันให้เกิดกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง

แหล่งเงินทุนมีมากขึ้น และต้นทุนต่ำ ซึ่งหน่วยประกอบการสามารถเข้าถึงได้ เช่น กองทุนหมู่บ้าน ธนาคารประชาชน ฯลฯ ทั้งนี้สืบเนื่องจากนโยบายสนับสนุนการบริโภคในประเทศที่มีมากเป็นประวัติการณ์เช่น กัน

จุดแข็งอีกประการหนึ่ง คือ งานหัตถกรรมเป็นงานที่สามารถผลิตได้โดยปัจเจกอย่างอิสระ ด้วยผล งานเชิงศิลป์มูลค่าสูง ไปจนถึงการผลิตเพื่อเป็นธุรกิจซึ่งต้องอาศัยการบริหารการผลิตจากฝีมือกลุ่มช่างจำนวน มาก จุดแข็งนี้เปิดโอกาสให้มีทางเลือกในการดำเนินงานของหน่วยประกอบการ ตามสภาพความพร้อมของแต่ ละแห่ง

มีทรัพยากรท้องถิ่น และความพยายามคิดค้นที่นำทรัพยากรท้องถิ่น ซึ่งไม่มีการใช้มาก่อนเพื่อทด แทนวัตถุดิบที่เริ่มขาดแคลน ซึ่งในปัจจุบันมีเทคโนโลยีมากพอที่จะนำมาใช้ได้ กลุ่มประกอบการที่มีขนาดใหญ่ มักเป็นกลุ่มประยุกต์ มีการจัดการในลักษณะกลุ่ม แต่กลุ่มส่วน ใหญ่สมาชิกไม่มีหุ้นส่วนในธุรกิจ เมื่อประธานมีความสามารถและมีวิธีบริหารและระบบสวัสดิการที่ดีกว่ากลุ่มจะ เติบโตได้ดีกว่า

6.2.3 สรุปการวิเคราะห์ SWOT

โดยสรุปแล้ว พบว่า ตลาดทั้งในและต่างประเทศยังคงมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นสำหรับสินค้าหัตถกรรม งานหัตถกรรมมีโอกาสในการแสวงหาตลาดเฉพาะ (niche market) ได้ตามศักยภาพการสร้างสรรค์ผลงาน แต่ งานหัตถกรรมทั่วไปที่ผลิตในลักษณะสินค้าใช้สอย มีการแข่งขันสูง ผู้ผลิตสินค้าในกลุ่มนี้จำเป็นต้องมีความ สามารถในการจัดการสูง แต่ในความเป็นจริงกลับขาดความรู้ในด้านบริหารจัดการเป็นอย่างมาก จุดอ่อนและ อุปสรรคในการพัฒนางานหัตถกรรมมีมากและหลากหลาย ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขให้ตรงประเด็นเป็นการ เฉพาะในแต่ละประเภทผลิตภัณฑ์ แต่โดยรวมแล้วสามารถกำหนดยุทธศาสตร์หลักเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรม หัตถกรรมได้ดังต่อไปนี้

6.3 ยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาภาคหัตถกรรม

6.3.1 ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างพื้นฐานเพื่อลดอุปสรรคในการประกอบการธุรกิจ

การจัดประเภทของกลุ่มประกอบการให้ตรงกับลักษณะของการรวมกลุ่มและเป้าหมายของกลุ่ม ช่วยให้เกิดภาพชัดเจนแก่ภาครัฐ ในการให้ความช่วยเหลือและเกิดความชัดเจนแก่หน่วยประกอบการในการ ดำเนินงานตามเป้าหมาย ทั้งนี้เพื่อเกิดประสิทธิภาพในการบริหารธุรกิจของกลุ่มและไม่เกิดความซ้ำซ้อนในการ รับความช่วยเหลือจากรัฐ และเพื่อกระจายผลประโยชน์ให้เป็นธรรม โดยแยกประเภทของหน่วยประกอบการออก เป็น 3 ประเภท คือ

- (1) วิสาหกิจชุมชน ตามคำจำกัดความดังร่างพระราชบัญญัติวิสาหกิจชุมชน
- (2) กลุ่มธุรกิจชุมชน ซึ่งไม่เข้าข่าย วิสาหกิจชุมชน แต่มีการบริหารจัดการกลุ่ม โดยมีสวัสดิ การให้แก่สมาชิก ทั้งนี้พิจารณาให้เข้าข่ายในการรับการสนับสนุนจากรัฐภายใต้กรอบ SMEs
- (3) ผู้ประกอบการขนาดจิ๋ว ซึ่งไม่เข้าข่ายขอรับการสนับสนุนจากภาครัฐดัง 2 ข้อ ข้างต้น ควรมีโอกาสเข้าถึงการสนับสนุนจากภาครัฐ

ทั้งนี้โดยแบ่งกลุ่มทั้ง 3 ข้างต้น ตามระดับพัฒนาการของหน่วยประกอบการ เพื่อให้เกิดประสิทธิ ภาพในการถ่ายทอดความรู้ตามขั้นตอนความต้องการด้านวิชาการ เทคโนโลยี และการเงิน ดังนี้

- . ระดับพึ่งตนเอง
- ระดับพอเพียงและพัฒนาเป็นอาชีพ
- . ระดับก้าวหน้า

6.3.2 ยุทธศาสตร์การปรับความรู้เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน และเพิ่มจุดแข็งในการประกอบธุรกิจหัตถกรรม

การถ่ายทอดความรู้ให้แก่กลุ่มประเภทต่าง ๆ ตามระดับพัฒนาการในข้อ 1 เพื่อยกระดับคุณภาพ ของผลิตภัณฑ์ ลดต้นทุน เพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์ในแต่ละระดับให้สูงขึ้น จากระดับพึ่งตนเอง ขึ้นไปสู่ระดับพอ เพียง และจากระดับพอเพียง ขึ้นไปสู่ระดับก้าวหน้า และท้ายที่สุดสำหรับระดับก้าวหน้า ให้เข้าสู่ระดับการส่ง ออก หรือได้รับคัดเลือกเป็นผลิตภัณฑ์ OTOP Champaign Product โดยจัดพื้นฐานความรู้ให้เหมาะกับกลุ่มเป้า หมาย

ทั้งนี้ กลยุทธ์การพัฒนาอย่างยั่งยืนต้องอาศัยการสร้างความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ร่วม กับการถ่ายทอดเทคโนโลยีการจัดการที่เหมาะสม ในด้านเทคโนโลยีการผลิต การออกแบบ การบริหารจัดการทุก ด้าน โดยเฉพาะ การใช้ข่าวสาร และแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง โดยยึดหลักการให้ความรู้ด้านเทคโนโลยีด้วยการ ฝึกอบรมอย่างต่อเนื่องจนได้ผลและการให้ความรู้ในด้านบริหารจัดการ ต้องอาศัยการเป็นพี่เลี้ยง เนื่องจากการ จัดการ มีปัญหาที่แตกต่างหลากหลาย และมักเป็นปัญหาที่ต้องแก้ไขทั้งเฉพาะหน้าและระยะยาว นอกจากนี้ยัง เป็นปัญหานามธรรม ที่ต่อเนื่องเป็นลูกใช่

มาตรการเร่งด่วน : จัดฝึกอบรมด้วยหลักสูตรระยะสั้นต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องและเหมาะสม
มาตรการระยะปานกลางและระยะยาว : จัดหลักสูตรการศึกษาอย่างเป็นทางการ ในระดับที่
เหมาะสม ในระดับ ปวช. ปวส. อนุปริญญา หรือปริญญาให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจหัตถกรรม และเจ้าหน้าที่ของ
รัฐและองค์กรเอกชนที่ปฏิบัติงานในพื้นที่

6.3.3 ยุทธศาสตร์การสร้างและพัฒนานักออกแบบงานหัตถกรรมรุ่นใหม่

เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้ซื้อที่มีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว และแก้ปัญหาการผลิตสินค้า หัตถกรรมที่ลอกเลียนแบบ ขาดเอกลักษณ์ของตนเอง ตลอดจนการที่ไม่สามารถนำภูมิปัญญาเฉพาะถิ่นมารัง สรรค์ผลิตภัณฑ์ให้เพิ่มมูลค่า และหลีกเลี่ยงการแข่งขันกับสินค้าหัตถกรรมนำเข้าราคาถูก จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้อง สร้างนักออกแบบผลิตภัณฑ์ที่เข้าใจศิลป์พื้นบ้าน ประวัติศาสตร์ท้องถิ่น ในขณะที่ต้องเข้าใจพื้นฐานทางวิทยา ศาสตร์และเทคโนโลยีของผลิตภัณฑ์แต่ละประเภท

มาตรการเร่งด่วน :

- 1) ชี้ให้หน่วยประกอบการเห็นความจำเป็นของการสร้างความแตกต่างให้แก่สินค้าและการ ออกแบบ
- 2) ส่งเสริมให้ผู้มีพรสวรรค์ในการออกแบบได้ สนใจออกแบบงานหัตถกรรม โดยการ สนับสนุนด้านการฝึกอบรมในส่วนที่เกี่ยวข้องและจัดประกวดออกแบบให้บ่อยครั้ง

มาตรการระยะปานกลางและระยะยาว :

- 1) อบรมการออกแบบให้แก่ช่างฝีมือผู้ผลิตงานหัตถกรรม
- 2) บรรจุวิชาการออกแบบงานหัตถกรรมให้เป็นวิชาเลือกในหลักสูตรที่เกี่ยวข้องให้มากขึ้น

6.3.4 ยุทธศาสตร์การพัฒนาตลาดหัตถกรรมอย่างต่อเนื่อง

เนื่องจากโดยทั่วไป คนไทยขาดความซาบซึ้งในงานศิลป์และประวัติศาสตร์ ซึ่งไม่ให้คุณค่าแก่งาน หัตถกรรมเชิงศิลป์ และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีคุณค่าและมูลค่าสูง เพื่อให้ตลาดมีการพัฒนา อย่างยั่งยืนนั้น จำเป็นต้องกระตุ้นความต้องการซื้อและสร้างความต้องการใหม่ (demand creation) อย่าง สม่ำเสมอ

มาตรการระยะสั้น :

- 1) ดำเนินนโยบาย นตผ. อย่างต่อเนื่อง ทั้งตลาดในประเทศและตลาดส่งออก
- 2) เชื่อมโยงกับตลาดท่องเที่ยว
- 3) ส่งเสริมเครือข่ายชุมชน แลกเปลี่ยนระหว่างสินค้าหัตถกรรมและสินค้าหัตถกรรมกับสิน ค้าอื่น ๆ มากขึ้น
- 4) สร้างความต้องการให้เกิดกับตลาดวัยรุ่น ซึ่งนอกจากจะได้ลูกค้าปัจจุบันแล้ว ยังเป็นการ สร้างกลุ่มลูกค้าในอนาคตให้ขยายตัวมากขึ้น

มาตรการระยะปานกลางและระยะยาว :

- 1) สร้างความรักความเข้าใจในงานศิลป์และประวัติศาสตร์ท้องถิ่นให้กับเยาวชน โดยสอด แทรกไว้ในหลักสูตรและกิจกรรมต่างๆ ให้มากขึ้น
- 2) สร้างเครือข่ายเพื่อเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มหัตถกรรมและระหว่างกลุ่มหัตถกรรมกับ วิสาหกิจขนาดกลางหรือใหญ่ ที่สามารถเสริมการผลิตผลิตภัณฑ์ต่างๆ โดยอาศัยงาน หัตถกรรมเป็นส่วนประกอบ ตลอดจนสร้างเครือข่ายการตลาดในต่างประเทศ

6.3.5 ยุทธศาสตร์การวิจัยเพื่อการพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์หัตถกรรม

เพื่อแก้ปัญหาด้านคุณภาพผลิตภัณฑ์และปัญหาการสร้างมลภาวะ ตลอดจนเสริมสร้างประสิทธิ ภาพการผลิต ลดต้นทุน สร้างมูลค่าเพิ่ม และสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันกับผลิตภัณฑ์ของประเทศอื่น ๆ สำหรับตลาดในประเทศ และการส่งออกมีความจำเป็นที่จะต้องเร่งเผยแพร่เทคโนโลยีที่มีอยู่ พัฒนาเทคโนโลยี เพื่อต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่น

มาตรการเร่งด่วน :

- 1) รวบรวมและบริหารความรู้ในงานหัตถกรรมอย่างเป็นระบบ (ซึ่งอยู่ระหว่างการดำเนิน งาน โดยสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา : สกอ.) ตลอดจนกำหนดโจทย์วิจัย
- 2) จัดการถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่ชุมชนโดยผ่านเครือข่ายสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีองค์ความรู้ ในโครงการต่างๆ อาทิ โครงการของสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา หรือคลินิก เทคโนโลยี ตลอดจนกระตุ้นให้มีการถ่ายทอดความรู้โดยสถาบันต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมาก ขึ้น
- 3) ประสานข้อมูลความรู้ระหว่างองค์กรดังกล่าวข้างต้นเพื่อสนองต่อความต้องการของซุม ซนได้เร็วขึ้นโดยผ่านเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในพื้นที่

มาตรการระยะปานกลางและระยะยาว :

- 1) ส่งเสริมสนับสนุนงานวิจัยในประเด็นเทคโนโลยีต่างๆ ดังปรากฏในมาตรการเร่งด่วน (1)
- 2) สร้างเครือข่ายกลุ่มวิจัยเฉพาะเทคโนโลยีเพื่อป้องกันงานวิจัยซ้ำซ้อน และเพื่อเสริมต่อ ยอดงานวิจัยซึ่งกันและกัน ให้มีประสิทธิภาพและเกิดความก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว

6.4 กลยุทธ์เฉพาะประเภทหัตถกรรม

ผลิตภัณฑ์ที่ศึกษาในโครงการนี้มี 5 ประเภทผลิตภัณฑ์ ซึ่งมีโครงสร้างการผลิต การใช้เทคโนโลยี การ บริหารจัดการด้านการตลาดที่แตกต่างกัน เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาหัตถกรรมแต่ละประเภท ใน ส่วนนี้จึงนำเสนอกลยุทธ์เฉพาะประเภทของหัตถกรรมทั้ง 5 แทนการเสนอแผนแม่บทภาคหัตถกรรมโดยรวม ซึ่ง กลยุทธ์สำหรับการพัฒนาแต่ละผลิตภัณฑ์ ที่จะนำเสนอต่อไปนี้ เป็นผลลัพธ์จากประสบการณ์งานวิจัยนี้โดยตรง โดยสรุปให้เห็นปัญหาหลัก นำเสนอกลยุทธ์และมาตรการหลัก และเสนอรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก ค.

6.4.1 กลยุทธ์และมาตรการหลักสำหรับผ้าทอ

(1) ปัญหาและประเด็นหลัก

- 1. ฝ้ายและด้ายเริ่มหายากและมีราคาแพง ต้องนำเข้าจากประเทศเพื่อนบ้าน
- 2. ผ้าทอและผลิตผลิตภัณฑ์ผ้ามีการผลิตทั่วไปจึงมีอุปทานจำนวนมากในตลาด
- 3. ผู้ผลิตสร้างเอกลักษณ์ไม่ได้ เนื่องจากขาดเส้นด้ายและฝ้ายดิบ และความสามารถในการ ออกแบบ
- 4. ค่าแรงต่ำทำให้ขาดผู้สนใจสืบทอดและสร้างสรรค์งานผ้าทอ
- 5. ผลตอบแทนโดยทั่วไปต่ำมากจนเกือบขาดทุน ทำให้องค์กรไม่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง
- 6. ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพและมีเอกลักษณ์ได้รับผลตอบแทนสูง และยังไม่ประสบปัญหาการ ตลาด

(2) กลยุทธ์และมาตรการหลัก

ยุทธศาสตร์ คือ การควบคุมอุปทาน ผ้าทอคุณภาพปานกลางถึงต่ำ และเพิ่มอุปทานผ้าทอที่มี เอกลักษณ์และเป็นงานฝีมือ โดยอาศัยมาตรการต่อไปนี้

- 1. จัดการฝึกอบรมต่อเนื่อง การจัดการเชิงธุรกิจให้แก่กลุ่มฯ
 - เพื่อให้เข้าใจปัญหาที่แท้จริงในด้านการตลาด
 - เพื่อให้เกิดความเข้าใจใน จุดแข็ง จุดอ่อน ของผลิตภัณฑ์และนำไปสู่การวางแผนธุรกิจเชิงยุทธ์ให้แก่กลุ่ม
- 2. พัฒนาเทคโนโลยีการผลิตเพื่อพัฒนาคุณภาพ โดยเฉพาะการย้อมสี และคุณภาพการทอ
- 3. พัฒนาความสามารถในการออกแบบซึ่งเป็นหัวใจของการแก้ปัญหาการลอกเลียนแบบซึ่ง กันและกัน และผลิตสินค้าจนล้นตลาด ให้เป็นการสร้างเอกลักษณ์ให้แก่ผ้าทอ ทั้งนี้หมาย ถึงการใช้สี การสร้างความแตกต่างให้กับลักษณะของเส้นด้าย ตลอดจนวิธีการทอ และ ความคงทนของผ้าทอให้เหมาะสมกับรูปแบบการทอด้วย
- 4. แก้ปัญหาการขาดแคลนวัตถุดิบ (ด้าย) โดยการสร้างเครือข่ายการผลิตฝ้ายในชุมชนป้อน กลุ่มผู้ทอผ้า ทั้งที่เป็นชุมชนในพื้นที่ และต่างพื้นที่ นอกจากจะแก้ปัญหาดังกล่าวแล้ว ยัง ช่วยให้เกิดรายได้แก่ครอบครัวผู้ทอผ้า หรือครอบครัวในชนบท และสามารถใช้เป็นจุดขาย สำหรับตลาดต่างประเทศ หรือตลาดผู้ซื้อที่มีรายได้สูงอีกด้วย
- 5. ขยายการศึกษาวิจัยและถ่ายทอดการย้อมสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์ที่ไม่เป็นอันตรายต่อ สิ่งแวดล้อมอย่างเร่งด่วนและต่อเนื่องจากที่มีอยู่ในขณะนี้
- 6. มาตรการระยะสั้น เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้า
 - 6.1 มาตรการเพื่อลดต้นทุนของการย้อม และต้นทุนเส้นด้าย โดยการจัดเครือข่ายหรือ ชมรมกลุ่มทอผ้าภายในจังหวัดใกล้เคียงเพื่อรวมกันซื้อแต่อาจแยกกันขาย
 - 6.2 เพื่อลดปัญหาผ้าทอที่ขาดเอกลักษณ์และล้นตลาด ควรให้ความช่วยเหลือแก่ชมรม กลุ่มทอผ้าในการออกแบบจากศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมเขต/สถาบันการศึกษา/หน่วย งานในพื้นที่ เพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะราย ทั้งนี้ควรจัดเป็นเครือข่ายสถาบันผู้ให้ สนับสนุนเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล และประสานงานมิให้เกิดการออกแบบที่ซ้ำซ้อนอีก
 - 6.3 สร้างเครือข่ายผู้ผลิตงานหัตถกรรม เพื่อแลกเปลี่ยนสินค้าและการแปรรูปสินค้า ระหว่างผ้าทุกกับงานหัตถกรรมกี่นด้วย

6.4.2 กลยุทธ์และมาตรการหลักสำหรับจักสาน

(1) ปัญหาและประเด็น หลัก

- 1. ลักษณะของผลิตภัณฑ์ในภาคเหนืออยู่ในระดับพื้นฐาน ขาดความวิจิตร ขาดสไตล์ (กรณีที่ เป็นสินค้าร่วมสมัย)
- 2. สินค้าขาดความประณีต และคุณภาพไม่สม่ำเสมอ
- 3. ปัญหาวัตถุดิบ (ไม้ไผ่) เริ่มหายากในพื้นที่จักสาน
- 4. ปัญหาผลิตภัณฑ์ราคาต่ำ ผู้ผลิตและแรงงานได้ค่าตอบแทนต่ำ

(2) กลยุทธ์และมาตรการหลัก

กลยุทธ์พัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ เพื่อยกระดับมาตรฐานของสินค้า

- 1.ฝึกอบรมการออกแบบผลิตภัณฑ์ให้หลากหลาย โดยเน้นผลิตภัณฑ์ที่ใช้วัตถุดิบอย่างคุ้มค่า มีมูลค่าเพิ่มสูง
- 2. ฝึกอบรมการออกแบบ โดยนำศิลปะประจำถิ่นมาสอดแทรก ประยุกต์ให้เกิดเอกลักษณ์ แต่ ไม่ให้เกิดความขัดแย้งในศิลปะ
- 3.ฝึกทักษะช่างจักสาน ให้มีความชำนาญ เพื่อได้ชิ้นงานที่มีคุณภาพ ประณีต เหมาะสมกับ ลักษณะของการออกแบบ
- 4. ส่งเสริมให้มีการใช้เครื่องมือ (เช่น เครื่องเลียดตอก ฯลฯ) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการ ทำงาน
- 5. ส่งเสริมให้ใช้วัตถุดิบทดแทนไม้ไผ่และผักตบชวา ซึ่งนอกจากจะแก้ไขปัญหาการหาวัตถุดิบ ยาก แล้วยังสามารถสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ซึ่งมีเอกลักษณ์ได้อีกด้วย
- 6. สนับสนุนงานวิจัยเพื่อแก้ไขปัญหาเชื้อราและมอด โดยไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพและสิ่ง แวดล้อม

6.4.3 กลยุทธ์และมาตรการหลักสำหรับเครื่องปั้น

(1) ปัญหาและประเด็นหลัก

- 1. คุณภาพเครื่องปั้นดินเผาไม่สม่ำเสมอ และยังมีคุณภาพต่ำ เนื่องจากเทคโนโลยีการเผา และขาดแคลนเตาเผาที่ใช้อุณหภูมิสูง
- 2. ผลิตภัณฑ์หลักเป็นผลิตภัณฑ์ที่ขาดเอกลักษณ์ แม้ว่าแต่ละท้องที่จะมีศิลปวัฒนธรรมของ ตนเองที่สามารถนำมาใช้สร้างเอกลักษณ์ได้ อย่างไรก็ตาม เป็นการยากสำหรับกลุ่ม ประกอบการที่อยู่ใกล้กันในพื้นที่เดียวกันจะสามารถสร้างความแตกต่างของผลิตภัณฑ์ โดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่น
- 3. ผลตอบแทนแรงงานต่ำ จึงไม่เป็นที่จูงใจเพียงพอให้คนสนใจอาชีพนี้
- 4. การพัฒนาแรงงานจนเกิดทักษะต้องใช้เวลานานและบางคนไม่ประสบความสำเร็จในการ ปั้น
- 5. เครื่องปั้นดินเผาเป็นผลิตภัณฑ์ที่แตกหักเสียหายได้ง่ายโดยธรรมชาติ การเสียหายแตกหัก เกิดขึ้นตั้งแต่การจัดวางในเตาเผา จนกระทั่งถึงขั้นตอนการขนส่ง
- 6. การใช้เชื้อเพลิงจากไม้ฟืน และฟืนเริ่มหายาก
- 7. การใช้ฟืนและฟางข้าว สร้างควันรบกวน และสิ้นเปลืองพลังงาน
- 8. ทุกหน่วยประกอบการทำการตลาดเชิงรับทั้งสิ้น
- 9. สินค้ามีลักษณะใกล้เคียงกัน ทำให้ต้องแข่งขันกันเอง
- 10. บางกลุ่มผลิตสินค้าใช้สอยซึ่งมีมูลค่าต่ำ และผลตอบแทนต่ำ

(2) กลยุทธ์และมาตรการหลัก

- 1. กลยุทธ์พัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ให้มีความสม่ำเสมอ
 - การส่งเสริมการลงทุนให้มีการใช้เตาเผาอุณหภูมิสูง
 มาตรการนี้สามารถแก้ปัญหาได้หลายประการ คือ
 - แก้ปัญหาการใช้ไฟต่ำ ทำให้คุณภาพของเครื่องปั้นดินเผาดีขึ้น (น้ำไม่ซึม และไม่ แตกหักง่าย เป็นต้น)
 - แก้ปัญหาคุณภาพไม่สม่ำเสมอ
 - แก้ปัญหาการวางเครื่องปั้น ซึ่งทำให้เกิดการแตกหักในเตาเผา
 - แก้ปัญหามลภาวะ และการตัดไม้ทำฟืน
 - เปิดโอกาสให้ผลิตสินค้าคุณภาพสูงขึ้น ราคาสูงขึ้น และผลตอบแทนสุทธิสูงขึ้น
 - 1.2 การถ่ายทอดเทคโนโลยี ให้สอดคล้องกับวัตถุดิบและเตาเผา
 - เทคโนโลยีในระดับการเตรียมวัตถุดิบ
 - เทคโนโลยีการปั้น และการเผา
 - เทคโนโลยีเกี่ยวข้องกับการสร้างเอกลักษณ์ให้แก่ผลิตภัณฑ์ (ผูกโยงตั้งแต่วัตถุดิบ การออกแบบ การให้สี การวาดลวดลาย และการเผา)
- 2. กลยุทธ์การเสริมสร้างเอกลักษณ์ให้โดดเด่น

การพัฒนาเอกลักษณ์ให้แก่ผลิตภัณฑ์ โดยการจัดการฝึกอบรมหลักการออกแบบแก่ กลุ่มฯ เป็นหลายขั้นตอน เพื่อให้แนวคิดความสำคัญของการออกแบบ และพัฒนาฝีมือการออกแบบให้แก่ สมาชิกที่มีศักยภาพอย่างเป็นขั้นเป็นตอนและต่อยอด

- 3. กลยุทธ์การสร้างช่างฝีมือที่มีคุณภาพเพื่อสืบสานงานเครื่องปั้น
 - 3.1 ยกย่องช่างฝีมือพื้นบ้านโดยการมอบรางวัล
 - 3.2 เทียบโอนความรู้ให้มีคุณวุฒิสอดคล้องกับมาตรฐานปัจจุบัน
 - 3.3 ให้ผลตอบแทนที่เหมาะสม (อันเกิดจากการผลิตชิ้นงานที่มีมูลค่า จะเป็นแรงจูงใจให้มี ผู้ประกอบอาชีพนี้ต่อไป
- 4. กลยุทธ์การตลาดเชิงรุก
 - 4.1 จัดฝึกอบรมให้เห็นผลเสียของการลอกเลียนแบบสินค้าจากแหล่งอื่น และกลับมาออก แบบสินค้าของตนให้มีเอกลักษณ์อย่างแท้จริง โดยเลือกตลาดเป้าหมายก่อนการผลิต แม้ว่าแนวคิดนี้จะเป็นสากล แต่มีความจำเป็นสำหรับเครื่องปั้นดินเผา ซึ่งเป็นสินค้าที่ แตกหักง่าย กินเนื้อที่ และมูลค่าต่ำ ดังนั้นมาตรการออกแบบให้เกิดเอกลักษณ์จะมี ความสำคัญเป็นพิเศษสำหรับสินค้านี้ ซึ่งจะนำไปสู่การสร้างผลิตภัณฑ์ที่เป็นงาน ศิลปะ มากกว่าสินค้าใช้สอย
 - 4.2 เน้นตลาดกลุ่มเป้าหมายเฉพาะให้มากขึ้น
 - 4.3 จัดศูนย์สาธิตในหมู่บ้าน หรือของเครือข่ายพร้อมการท่องเที่ยวและพักอาศัย (home stay)

- 4.4 รวมกลุ่ม/เครือข่าย เพื่อนำเสนอขายสินค้าที่หลากหลายให้ตรงตามความต้องการของ ผู้ซื้อ ซึ่งผู้สร้างผลงานแต่ละกลุ่มไม่อาจสร้างได้ทุก ๆ ประเภท แต่การรวมกันจะช่วย รวบรวมผลิตภัณฑ์ให้อยู่ในศูนย์เดียวกัน เพื่อตอบสนองต่อการสั่งซื้อจำนวนมาก และ ไม่ตัดราคากันเอง
- 4.5 กำหนดราคาให้เหมาะสมเพื่อจะนำไปสู่ผลตอบแทนที่คุ้มค่า และเป็นแรงจูงใจให้เกิด การพัฒนาทักษะการปั้นอย่างต่อเนื่อง

6.4.4 กลยุทธ์และมาตรการหลักสำหรับกระดาษสา

(1) ปัญหาและประเด็นหลัก

- 1.กระดาษสา และผลิตภัณฑ์กระดาษสา (และใยสับปะรด) เป็นผลิตภัณฑ์ที่เป็นวัสดุสิ้น เปลือง อายุใช้งานค่อนข้างสั้น มีการหมุนเวียนการใช้เร็ว และความต้องการรูปแบบผลิต ภัณฑ์เปลี่ยนแปลงรวดเร็ว
- 2. เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีกระบวนการผลิตและเทคโนโลยีไม่ซับซ้อน ง่ายต่อการฝึกฝนให้เกิด ความชำนาญ และมีการลอกเลียนแบบกันได้ง่าย
- 3. จากเหตุผล 2 ข้อ ข้างต้น การสร้างเอกลักษณ์ให้แก่ผลิตภัณฑ์ จึงเป็นหัวใจของการแข่งขัน สำหรับผลิตภัณฑ์ชนิดนี้ ซึ่งกลุ่มมีความต้องการให้มีฝ่ายออกแบบในกลุ่มโดยเฉพาะ
- 4. วัตถุดิบ (ปอสา) ส่วนใหญ่ต้องนำเข้าจากประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้ต้นทุนสูงขึ้น ในขณะที่ ต่างประเทศเร่งการพัฒนาผลิตภัณฑ์ด้วยเช่นกัน
- 5. ปัญหาการผลิตที่สำคัญ คือ การกำจัดน้ำเสียที่ไม่ถูกต้อง และไม่สามารถรักษาคุณภาพ ของสีไว้ได้นาน
- 6. ผลิตภัณฑ์กระดาษสามีตลาดต่างประเทศ จึงต้องการบุคลากรที่มีความสามารถในภาษา ต่างประเทศ
- 7. ปัญหาการตั้งราคาต่ำเกินไป โดยเฉพาะสำหรับสินค้าส่งออก

(2) กลยุทธ์และมาตรการหลัก

- 1. กลยุทธ์การสร้างมูลค่าและลดการแข่งขันด้านราคา
 - 1.1 ส่งเสริมให้กลุ่มสร้างนักออกแบบ หรือจ้างนักออกแบบประจำกลุ่มเพื่อสร้างสินค้าให้ แตกต่างระหว่างกลุ่ม ซึ่งจะนำไปสู่การสร้างมูลค่าผลิตภัณฑ์ให้สูงกว่าปัจจุบัน และ สามารถสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ได้รวดเร็ว
 - 1.2 พัฒนาผลิตภัณฑ์ที่หลากหลาย ให้เกิดเป็นสายผลิตภัณฑ์ที่ชัดเจน ได้แก่ ประเภทใช้ สอย ประเภทงานศิลปะ เพื่อสร้างคุณค่าให้แก่งานศิลปะ
 - 1.3 เร่งส่งเสริมให้ผลิตภัณฑ์เป็นงานวิจิตรศิลป์ให้มากขึ้น และลดการผลิตสินค้า mass product ซึ่ง จีน พม่า ลาว ผลิตได้ในต้นทุนที่ต่ำกว่า

- 1.4 ฝึกอบรมให้เข้าใจหลักในการตั้งราคาเพราะการใช้วิธีตั้งราคาวิธีเดียว (mark-on pricing) ไม่เหมาะกับทุกชิ้นงาน โดยเฉพาะเมื่อผลิตภัณฑ์มีการออกแบบใหม่ๆ อยู่ เสมอ
- 2. กลยุทธ์การพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์
 - 2.1 แนะนำผู้ผลิตให้เน้นวิธีเก็บเกี่ยววัตถุดิบ (ปอสา) ที่ผลิตในประเทศไทยให้เหมาะสม เพื่อให้ได้วัตถุดิบเกรด A ให้มากขึ้น ขณะนี้มีเกรด B และ C เป็นส่วนใหญ่
 - 2.2 ส่งเสริมให้ผลิตปอสาในบางพื้นที่ที่มีความเหมาะสม เช่น จังหวัดแม่ฮ่องสอน
 - 2.3 เน้นการผลิตกระดาษสาและผลิตภัณฑ์ที่คงความเป็นธรรมชาติ และเป็นงานศิลปะ โดยใช้แรงงานฝีมือในขั้นตอนสำคัญ การใช้สีธรรมชาติและวัสดุกันเชื้อราธรรมชาติ เพื่อเลี่ยงการแข่งขันกับประเทศจีน ลาว ฯลฯ
 - 2.4 มาตรการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เพื่อให้ผลิตภัณฑ์เป็นที่ยอมรับของตลาดต่างประเทศ (การกำจัดน้ำเสียโดยใช้บ่อบำบัด ฯลฯ)
- 3. กลยุทธ์พัฒนาบุคลากรด้านการตลาด อบรมภาษาต่างประเทศให้แก่สมาชิกที่มีศักยภาพตามที่กลุ่มต้องการ

6.4.5 กลยุทธ์และมาตรการหลักสำหรับไม้แกะสลักและผลิตภัณฑ์จากไม้

(1) ปัญหาและประเด็นหลัก

- 1.วัตถุดิบ (ไม้สักและไม้เนื้ออ่อน) มีแนวใน้มขาดแคลนมากยิ่งขึ้นทุกขณะ และอาจได้มาโดย ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย
- 2. ฝีมือแกะสลักและรูปแบบผลิตภัณฑ์มีมูลค่าระดับต่ำถึงปานกลาง แม้จะได้รับเลือกให้อยู่ ในหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์
- 3. มีสินค้าค้างสต็อกมาก เนื่องจากการเลือกสายผลิตภัณฑ์ไม่ตรงความต้องการของตลาด
- 4. ขาดเครื่องมือ อุปกรณ์ ทำให้ไม่มีประสิทธิภาพการผลิตเท่าที่ควร
- 5. วัตถุดิบไม้เก่าไม่มีคุณภาพเท่าที่ควร
- 6. ผู้ประกอบการไม่ให้ความสำคัญต่อฝุ่นละออง และเสียงที่เกิดจากการไสและขัดไม้ ซึ่งฟุ้ง กระจายทั่วบริเวณสถานที่ทำงาน ซึ่งมีอันตรายต่อสุขภาพในระยะยาว
- 7. แม้จะมีการรวมกลุ่มเป็นชมรม แต่ไม่สามารถแก้ปัญหาการตัดราคากันอย่างได้ผล ทั้งนี้ สาเหตุหนึ่ง คือ ทุกรายผลิตภัณฑ์มีลักษณะเหมือนกัน (กรณีชมรมผลิตของเล่นไม้)
- 8. กรณีกลุ่มสหกรณ์ไม้แกะสลักนั้น แม้จะเป็นสมาชิกสหกรณ์ แต่การขายส่วนใหญ่เป็นการ ขายส่งให้แก่แหล่งท่องเที่ยวอื่นที่มีชื่อเสียง แม้สินค้าจะใช้ความประณีตแตกต่างกันตามฝี มือของช่างอยู่บ้าง แต่เป็นสินค้าประเภทเดียวกัน รูปแบบจัดอยู่ในประเภทเดียวกัน จึงไม่ อาจต่อรองราคาได้
- 9 สมาชิกขาดความเข้าใจในเรื่องระบบตลาดของไม้แกะสลัก

(2) กลยุทธ์และมาตรการหลัก

- 1. กลยุทธ์การใช้วัตถุดิบให้เกิดมูลค่าสูงสุด
 - 1.1 อบรมอย่างเข้มข้นในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้
 - เลือกตลาดเป้าหมายให้ชัดเจน เพื่อเลือกสายผลิตภัณฑ์ (สินค้าชิ้นใหญ่/ชิ้นเล็ก) หรือ ประเภทของผลิตภัณฑ์ (งานฝีมือ/เครื่องใช้)
 - เลือกใช้วัตถุดิบให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย (ไม้สัก สำหรับผลิตภัณฑ์ที่มีความ ประณีต และผลิตภัณฑ์ที่มีเอกลักษณ์) และการใช้ไม้เก่าให้เหมาะสมกับรูปแบบผลิต ภัณฑ์
 - การออกแบบเพื่อสร้างเอกลักษณ์โดยถูกต้องตามหลักวิชาการ (เพื่อศิลปะพื้นบ้าน หรือเป็นศิลปะเหมือนจริง หรือเพื่อสะท้อนธรรมชาติ)
 - การจัดการสินค้าคงคลังควบคู่กับสายผลิตภัณฑ์ ตลอดจนการจัดการด้าน logistics เพื่อให้ขยายตลาดและสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ผลิตภัณฑ์ของกลุ่ม
 - 1.2 ส่งเสริมการวิจัยพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษวัสดุ และวัตถุดิบทดแทน เช่น ไม้อัดจากขึ้ เลื่อย
- 2. กลยุทธ์การรักษาสุขภาพของผู้ประกอบการ (ชมรมผลิตของเล่นจากไม้)
 - 2.1 รณรงค์ให้เกิดความเข้าใจถึงปัญหาสุขภาพที่จะเกิดขึ้นจากฝุ่นละอองและเสียง
 - 2.2 ขาดความร่วมมือกับสาธารณสุขอำเภอ เพื่อตรวจสุขภาพระบบทางเดินหายใจ และ การฟัง
 - 2.3 พัฒนาเครื่องมือเพื่อให้เกิดความปลอดภัยระหว่างการทำงานและมลภาวะทางเสียง
- 3. กลยุทธ์การตั้งราคาและการตลาด
 - 3.1 เพิ่มช่องทางการตลาดให้มากขึ้น โดยเฉพาะนำสินค้าขนาดเล็กไปร่วมออกร้านใน โอกาสต่าง ๆ
 - 3.2 เลือกเน้นผลิตภัณฑ์ที่มีความชำนาญและสามารถพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีเอกลักษณ์ และตั้งราคาให้สูงขึ้น
 - 3.3 จัดทัศนศึกษาให้เห็นความแตกต่างระหว่างฝีมือและราคาของผลิตภัณฑ์ โดยเฉพาะ จากแหล่งที่มารับซื้อ
 - 3.4 ปรับปรุงวิธีการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่ออินเตอร์เน็ทให้น่าสนใจยิ่งขึ้น
 - 3.5 ส่งเสริมให้มีการขายตรง โดยไม่ผ่านผู้ค้าส่ง ทั้งนี้ต้องปรับสินค้าให้อยู่ในรูปสินค้า สำเร็จรูปให้มากขึ้น
 - 3.6 การตั้งราคาของงานศิลปหัตถกรรม เป็นการตั้งราคาตามคุณค่าในสายตาของผู้ซื้อ ดัง นั้นควรอบรมให้มีความรู้ในการตั้งราคาที่เหมาะสม

บทที่ 7

บทสรุปและบทเรียนจากงานวิจัย

7.1 บทสรุป

ภาคหัตถกรรมเป็นแหล่งดูดซับแรงงานได้ 5.24 ล้านคนในปี 2543 และมีการเติบโตอย่างต่อเนื่องและมี การส่งออกเพิ่มขึ้นเล็กน้อย ในลักษณะขาดเสถียรภาพ คือ ระหว่างปี 2541-2545 มีอัตราเพิ่มเฉลี่ย เพียงร้อยละ 0.46 เท่านั้น (สูงสุดร้อยละ 11.71 และต่ำสุดร้อยละ -3.34 ต่อปี)

สินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านส่วนใหญ่มีแหล่งผลิตตามแหล่งวัตถุดิบ จึงพบว่า มีหัตถกรรมบางประเภทที่ กระจายตัวในทุกภาคของประเทศได้แก่ เครื่องจักสานจากไม้ไผ่ และผ้าทอ แต่ผลิตภัณฑ์บางชนิดมีการกระจุก ตัวบางพื้นที่มีวัตถุดิบหายากเฉพาะถิ่นซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่สามารถชูเอกลักษณ์ได้ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์จากคล้า เถาวัลย์ ย่านลิเภา และเครื่องเงิน

7.1.1 การบริหารองค์กร

หน่วยประกอบการในภาคหัตถกรรมมีทั้งที่เป็น ผู้ประกอบการรายเดี่ยว และที่เป็นกลุ่มประกอบการ กลุ่มหัตถกรรมที่จัดตั้งโดยใช้ชื่อกลุ่มต่าง ๆ ในกรณีศึกษานี้จัดแยกไว้เป็น 2 ประเภท ตามลักษณะคือ กลุ่มที่ สมาชิกมีหุ้นส่วนเป็นเจ้าของและบริหารจัดการโดยคณะกรรมการ มีลักษณะของการดำเนินงาน การบริหาร การ ร่วมลงทุนเป็นกลุ่มเพื่อสมาชิก ซึ่งเรียกว่า กลุ่มชุมชน ส่วนอีกประเภทหนึ่งนั้น สมาชิกไม่มีหุ้นส่วนเป็นเจ้าของ แม้จะมีคณะกรรมการก็ตาม (หรือสมาชิกมีการถือหุ้น แต่การบริหารจัดการอยู่ในความรับผิดชอบของประธาน คล้ายธุรกิจเอกชน) ซึ่งเรียกว่า กลุ่มประยุกต์ กลุ่มทั้ง 2 ลักษณะ แม้จะมีการจัดตั้งกลุ่ม มีคณะกรรมการบริหาร ตามรูปแบบระเบียบข้อบังคับ แต่เมื่อกรรมการขาดความเข้าใจในเป้าหมายของกลุ่มฯ ทำให้ขาดความร่วมมือใน การบริหารจัดการ นอกจากนี้กรรมการส่วนใหญ่ขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดการเชิงธุรกิจ ดังนั้นการตัดสิน ใจและความก้าวหน้าของกลุ่ม จึงขึ้นตรงกับความสามารถเฉพาะตัวของประธานเป็นสำคัญ

จากกรณีศึกษาพบว่า บางกลุ่มถูกจัดตั้งเนื่องจากสถานการณ์แวดล้อม ซึ่งมิใช่ความต้องการของ กลุ่มอย่างแท้จริงบางครั้งเช่น จัดตั้งขึ้นเพื่อรับรองความช่วยเหลือ เพื่อแก้ปัญหาการประท้วง หรือในบางกรณีที่ เป็นการสร้างกลุ่มธุรกิจเอกชน ในกรณีหลังนี้ การเข้าสู่ธุรกิจในลักษณะกลุ่ม กลับกลายเป็นอุปสรรคในการ บริหารจัดการของหน่วยธุรกิจนั้น

กลุ่มประยุกต์ที่มีการบริหารจัดการที่ดี มีสวัสดิการให้สมาชิกนั้น มีการเติบโตของธุรกิจมากกว่า กลุ่มชุมชน อย่างชัดเจน ในกรณีศึกษาพบว่า กลุ่มที่มียอดขายสูงสุด และอายุของกลุ่มยาวนานที่สุดนั้น คือ กลุ่ม ประยุกต์ ซึ่งสมาชิกมีโอกาสถือหุ้นของกลุ่ม แต่การตัดสินใจขึ้นอยู่กับประธาน โดยไม่ต้องรับฉันทานุมัติ จาก กรรมการ ทำให้เกิดการคล่องตัวในการบริหาร การขยายการผลิต และขยายตลาด

ความสำเร็จของทุกกลุ่มขึ้นอยู่กับ ความสามารถเฉพาะตัวของประธาน ซึ่งคุณสมบัติที่สำคัญของ ประธาน คือ เป็นผู้กว้างขวางในท้องถิ่นและความสามารถในการหาตลาด

7.1.2 เทคโนโลยีการผลิต

จากการทบทวนวรรณกรรมและกรณีศึกษาพบว่า งานหัตถกรรมไทย มีการเปลี่ยนแปลงในด้าน เทคโนโลยีอย่างค่อยเป็นค่อยไป ทั้งนี้ เนื่องจากงานหัตถกรรมใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นหลักและอาศัยความ ชำนาญที่ถ่ายทอดกันมาและสิ่งสำคัญคือ มีการผลิตในลักษณะครัวเรือนเพื่อเป็นอาชีพเสริมเป็นส่วนใหญ่ เมื่อ เปรียบเทียบลักษณะผลิตภัณฑ์กับลักษณะการต้องการของผู้บริโภคในปัจจุบันแล้วพบว่ามีความจำเป็นจะต้อง พัฒนา และประยุกต์ใช้เทคโนโลยีเพื่อต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่นอีกมาก เทคโนโลยีที่สำคัญคือ เทคโนโลยีเพื่อ เสริมคุณภาพของผลิตภัณฑ์ เพื่อพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ และลดมลภาวะ หรือป้องกันสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การ พัฒนาเตาเผาอุณหภูมิสูง เพื่อลดน้ำซึมจากเครื่องปั้นดินเผา และป้องกันการแตกหักในระหว่างเผา ตลอดจนลด มลภาวะจากควัน หรือการลดมลภาวะจากการใช้สีย้อมผ้า และการผลิตกระดาษสา เทคโนโลยีเพื่อยืดอายุผลิต ภัณฑ์ เช่นการป้องกันเชื้อราในกระดาษสา และเครื่องจักสานจากวัตถุดิบต่าง ๆ ตลอดจนการพัฒนาเทคโนโลยี เพื่อนำวัสดุเหลือใช้ต่าง ๆ มาทดแทน วัตถุดิบที่ขาดแคลน เช่นวัสดุทดแทนกระดาษสา ฝ้าย และไม้ เป็นต้น

7.1.3 การบริหารการเงิน

การบริหารการเงิน เป็นสิ่งที่หน่วยประกอบการขาดความเข้าใจมากที่สุดเนื่องจากไม่มีการจด บันทึกและขาดการวิเคราะห์ทางการเงิน อันเป็นพื้นฐานสำคัญ ก่อนที่จะนำไปสู่การวางแผนการเงิน เพื่อใช้ใน การดำเนินธุรกิจ (การผลิตและการตลาด) การบริหารการเงินเพื่อเป็นสวัสดิการนั้น มีทั้งการให้สมาชิกกู้ยืม และ การให้เงินบันผล กลุ่มชุมชนมีการแบ่งเงินบันผลให้สมาชิกในสัดส่วน ร้อยละ 64 ของจำนวนกลุ่ม ส่วนกลุ่ม ประยุกต์บันผลให้แก่สมาชิกร้อยละ 33 ของกลุ่มที่ให้ (กลุ่มประยุกต์ส่วนใหญ่ใช้เงินทุนของประธานเป็นหลัก) ทุก ประเภทของการประกอบการมีการให้สมาชิกหรือแรงงาน กู้ยืมอยู่บ้าง โดยกลุ่มชุมชนมีสัดส่วนของกลุ่มที่ให้ ความช่วยเหลือสมาชิกในด้านการเงินมากกว่ากลุ่มประยุกต์และกิจการรายเดี๋ยว ในการให้ความช่วยเหลือทาง ด้านการเงินนั้น ร้อยละ 85 ของหน่วยประกอบการต้องการเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ และประมาณครึ่งหนึ่งของหน่วย ประกอบการต้องการเงินกู้เพื่อเป็นเงินทุนหมุนเวียน นอกจากนี้ความช่วยเหลืออีกส่วนหนึ่ง(ร้อยละ 17 ของหน่วย ประกอบการ) ก็คือหน่วยประกอบการ ต้องการการอบรมในด้านบัญชี

7.1.4 การใช้ทุนทางสังคม

การใช้ภูมิปัญญาและทรัพยากรของชุมชนนั้น กลุ่มชุมชน/กลุ่มประยุกต์ ไม่ได้เน้นการใช้ทรัพยากร เพื่อประโยชน์ของชุมชนในภาพกว้าง แต่มีความตั้งใจในการใช้วัตถุดิบในท้องถิ่นให้เกิดมูลค่าเพิ่ม สำหรับธุรกิจ ของกลุ่มก่อนที่จะแสวงหาวัตถุดิบจากแหล่งอื่น ประมาณครึ่งหนึ่งของกลุ่มมีความพยายามเชิดชูภูมิปัญญาท้อง ถิ่น และใช้ภูมิปัญญาเป็นฐานในการสร้างผลิตภัณฑ์ ในขณะที่อีกครึ่งหนึ่งทำการผลิตสืบทอดอาชีพโดยไม่ ตระหนักถึงความสำคัญของภูมิปัญญาเท่าที่ควร

7.1.5 การศึกษาผู้บริโภค

การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค พบว่ามีแนวโน้มการซื้อสินค้าหัตถกรรมเพิ่มขึ้น แม้ว่าสัดส่วนของ ค่าใช้จ่ายในหมวดนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายรวมจะไม่สูงขึ้นเพิ่มตามระดับรายได้ของผู้บริโภคก็ตาม ใน ทัศนะและพฤติกรรมของผู้ริโภคนั้นผู้ซื้อสินค้าหัตถกรรมให้คุณค่ากับความเป็นงานหัตถกรรม ซึ่งสะท้อนวิถีชีวิต พื้นบ้าน และศิลปวัฒนธรรมเป็นสำคัญ แต่การที่จะเลือกซื้อสินค้าชิ้นใดชิ้นหนึ่งนั้น จะพิจารณาความแปลกใหม่ ความประณีต ความสวยงามเป็นหลัก และยินดีให้ราคาตามคุณสมบัติเฉพาะตัวของสินค้า นอกจากนี้ผู้ชื้อให้ข้อ เสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่สำคัญคือ ทุกชิ้นงานควรเพิ่มความประณีต และรองลงมาคือ ควรมีการปรับปรุงสี ลวดลาย รูปแบบ และราคา ตามลำดับ ส่วนบรรจุภัณฑ์นั้น ผู้ซื้อให้ความสำคัญน้อยที่สุด

7.1.6 การบริหารการตลาด

การบริหารการตลาดมีลักษณะเป็นการบริหารการจัดจำหน่ายมากกว่าที่จะเป็นบริหารการตลาด เต็มรูปแบบ เกือบทุกหน่วยประกอบการ ใช้วิธีการตลาดเชิงรับ ทั้งนี้รวมถึงกลุ่มที่มีผลิตภัณฑ์ส่งออกด้วย คือผู้ซื้อ ต่างประเทศ พบเห็นและพอใจสินค้าในท้องถิ่น จึงสั่งซื้อเพื่อนำเข้าประเทศของตน ปัญหาการตลาดที่หน่วย ประกอบการ เห็นว่าสำคัญคือ การที่ตนมีตลาดแคบและมีผลิตภัณฑ์ไม่หลากหลายพอ ปัญหานี้เกิดจากการไม่ พัฒนาผลิตภัณฑ์เพราะไม่แน่ใจในตลาด นอกจากนี้ยังมีปัญหาการบิดพลิ้วสัญญาของผู้ซื้อ และการตัดราคา โดยคู่แข่งขันซึ่งมีอยู่บ้าง

ในความเป็นจริงแล้วหน่วยประกอบการทั้งประเภทกลุ่มและเอกชนรายเดี่ยว เกือบทั้งหมด ขาด ความรู้ในการบริหารการตลาดและการบริหารความเสี่ยง และการตั้งราคา จึงเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ได้รับราคาค่อน ข้างต่ำจนไม่เกิดกำลังใจในการพัฒนาผลิตภัณฑ์

7.1.7 การวิเคราะห์ SWOT และยุทธศาสตร์

จากการวิเคราะห์จุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และอุปสรรค (SWOT) พบว่าจุดแข็งของภาคหัตถกรรม
คือ เป็นงานฝีมือที่ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งมีความหลากหลายสามารถพัฒนาให้เกิดความแตกต่างได้ง่าย และ
ช่างฝีมือมีความคุ้นเคยกับวัฒนธรรมและภูมิปัญญา เนื่องจากเป็นสิ่งใกล้ตัวจึงสามารถรับการถ่ายทอดจากการ
ศึกษานอกระบบได้ง่าย สินค้าหัตถกรรมมีความหลากหลายทั้งในลักษณะและคุณภาพของงาน ทำให้งาน
หัตถกรรมสามารถตอบสนองความต้องการของผู้ซื้อได้ง่าย นอกจากนี้การผลิตโดยใช้ทรัพยากรท้องถิ่นช่วยให้
เกิดการสร้างสรรค์งานหัตถกรรมได้ง่ายขึ้น และก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่ม และการจ้างงานได้โดยไม่ยาก ในปัจจุบันถือ
ว่า เป็นยุคทองของงานหัตถกรรม เนื่องจากมีนโยบายสนับสนุนมากอย่างเป็นประวัติการณ์ ทั้งในด้านการตลาด
(นโยบายหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์) ในด้านการเงิน(กองทุน และธนาคารต่าง ๆ)อย่างไรก็ตามจุดอ่อนและ
อุปสรรคของภาคหัตถกรรมมีมากมายหลายข้อ โดยภาพรวมคือ ผู้สร้างสรรค์งานหัตถกรรม เป็นช่างฝีมือ ที่ไม่มี
ความชำนาญในด้านการบริหารจัดการเชิงธุรกิจ แต่จำเป็นต้องพัฒนาตนเองเข้าสู่ ภาคธุรกิจ ซึ่งมีลักษณะพลวัต
สูง ภาคหัตถกรรมขาดการถ่ายทอดภูมิปัญญาอย่างต่อเนื่อง เพราะคนรุ่นใหม่ให้ความสนใจน้อย ซึ่งสาเหตุหลัก

คือ ค่าตอบแทนต่ำนั่นเอง ปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ข้อจำกัดในด้านเทคโนโลยี กล่าวคือ การพัฒนา ภาคหัตถกรรมต้องอาศัยเทคโนโลยีหลายด้านพร้อมกันได้แก่ การพัฒนาด้านเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ เพิ่มคุณภาพและรักษาสิ่งแวดล้อม ในขณะเดียวกันยังจำเป็นที่ต้องคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ของตนเอง

อุปสรรคสำคัญในอนาคตของภาคหัตถกรรม คือวัตถุดิบในท้องถิ่นเริ่มขาดแคลน การนำเข้าจาก แหล่งอื่นทำให้ต้นทุนสูงและลดความสามารถในการแข่งขัน สำหรับตลาดในประเทศและตลาดต่างประเทศ ส่วน ในภาคส่งออกนั้นปัญหาของไทยคือ การแข่งขันกับประเทศกำลังพัฒนาในเอเชียด้วยกัน ซึ่งมีต้นทุนที่ต่ำกว่า ผลิตภัณฑ์สินค้าหัตถกรรมนั้นแม้จะเป็นผลิตภัณฑ์สะท้อนวัฒนธรรม แต่ก็ยังสามารถทดแทนกันได้ในสายตาของผู้ซื้อในภูมิภาคอื่นของโลก นอกจากนี้ไทยยังประสบปัญหา ด้าน GSP และข้อกีดกันการค้าอื่น

ด้วยจุดแข็ง จุดอ่อน อุปสรรคและโอกาส ดังกล่าว ทั้งหมดนี้จึงนำไปสู่ยุทธศาสตร์หลัก 5 ประการ

- 1. ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างองค์กรเพื่อลดอุปสรรคในการประกอบการเชิงธุรกิจ
- 2. ยุทธศาสตร์การปรับฐานความรู้ในการประกอบธุรกิจหัตถกรรมเพื่อพัฒนาอย่างยั่งยืน
- 3. ยุทธศาสตร์การสร้างและพัฒนานักออกแบบงานหัตถกรรมรุ่นใหม่
- 4. ยุทธศาสตร์การพัฒนาตลาดหัตถกรรมอย่างต่อเนื่อง
- 5. ยุทธศาสตร์การวิจัยเพื่อการพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์หัตถกรรม

7.2 บทเรียนจากกระบวนการวิจัยเพื่อพัฒนาแบบครบวงจร

วัตถุประสงค์หนึ่งของโครงการวิจัยนี้คือ เพื่อทดสอบแนวคิดจากกระบวนการวิจัย เพื่อพัฒนาแบบครบ วงจร ซึ่งคำว่าครบวงจรในที่นี้ มีความหมายตามขอบเขต ของโครงการวิจัยเป็นสำคัญ ทั้งนี้โดยครอบคลุม กิจ กรรมและกระบวนการตลอดจนสาระดังนี้

- (1) โครงการวิจัยได้รับการออกแบบ ในลักษณะของงานวิจัยตามแบบแผน (Scientific method) ใน ส่วนของข้อมูลปฐมภูมินั้น มีขอบเขตการศึกษาในลักษณะเจาะลึก 40 กรณีศึกษา ของกลุ่มผู้ประกอบการ สำหรับ หัตถกรรม 5 ประเภท ได้แก่ ผ้าทอ จักสาน กระดาษสา เครื่องปั้นดินเผา และไม้แกะสลัก
- (2) สาระวิชาการที่ก่อให้เกิดผลในด้านการพัฒนา คือความรู้ในด้านเทคโนโลยีการผลิต การบริหาร การจัดการองค์กร การตลาดและการเงิน
- (3) ลักษณะครบวงจรคือ มีสาระเชิงวิชาการ ตั้งแต่เรื่องเทคโนโลยีการผลิต การบริหารจัดการเชิงธุรกิจ และมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสบการณ์ การวิจารณ์ และการแก้ไขปัญหาให้แก่หน่วยประกอบการ ใน ด้านต่างๆ ตลอดจน การศึกษาด้านอุปสงค์ (Demand side) และการระดมความคิดเพื่อเป็นประโยชน์เชิง นโยบาย นอกจากนั้น ยังสร้างฐานข้อมูลเพื่อเผยแพร่ผลิตภัณฑ์ และเครือข่ายวิชาการ ให้แก่หน่วยประกอบการ
- (4) กระบวนการวิจัย นอกเหนือจากการสัมภาษณ์เชิงลึกแล้ว กระบวนการวิจัยเน้นความต่อเนื่องของ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับหน่วยประกอบการ มีการพบปะบ่อยครั้งอย่างต่อเนื่อง ตลอดระยะเวลาของโครง การ

การถอดบทเรียนจากการวิจัยในโครงการนี้ แบ่งเสนอเป็น 2 ส่วน คือ บทเรียนที่ถอดได้โดยตรงจาก กิจกรรม และบทเรียนที่ได้จากโครงการโดยรวม ดังต่อไปนี้

7.2.1 บทเรียนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรม ในกระบวนวิจัยสรุปได้ดังนี้

กิจกรรม	บทเรียน
1. การชี้แจงทำความเข้าใจ โครงการกับหน่วยประกอบ การแต่ละแห่งโดยตรง	 หน่วยประกอบการ เกิดความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของโครงการได้ในระดับ ที่ก่อให้เกิดความร่วมมือในระยะเริ่มต้นอย่างเป็นที่น่าพอใจ และช่วยให้ สามารถสานต่อการดำเนินงานในระยะหลัง การชี้แจงโดยเยี่ยม แต่ละหน่วยประกอบการในพื้นที่โดยตรง เป็นการสร้าง ความสัมพันธ์ส่วนตัว ระหว่างนักวิจัยในโครงการ และหน่วยประกอบการ จึง จำเป็นต้องเลือกบุคลากรที่มีความเข้าใจ ในโครงการเป็นอย่างดี และมีบุคลิก ที่สามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดี การชี้แจงถึงผลลัพธ์ของโครงการ ต้องชัดเจน และไม่สร้างการคาดหวังเกิน
2. การออกแบบสอบถามเพื่อ เป็นแนวทางสัมภาษณ์แบบ เจาะลึก	ขอบเขตของโครงการ เพื่อมิให้เกิดความผิดหวังภายหลัง แม้จะเป็นการสัมภาษณ์เจาะลึกเป็นกรณีศึกษาและหน่วยประกอบการ มี ลักษณะต่างกัน และแต่ละประเภทผลิตภัณฑ์ มีความหลากหลายแตกต่าง กัน แต่แบบสอบถามที่มีโครงสร้างชัดเจน (Structured questionnaire) ก็มี ประโยชน์อย่างมากในการวิเคราะห์เชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ ทั้งนี้แบบ สอบถาม จำเป็นต้องมีคำถามปลายเปิดให้มากพอ และผู้ใช้มีความเข้าใจ เป้าหมายของโครงการเป็นอย่างดี แบบสอบถามมีความยาวมาก แต่ไม่เป็นปัญหาสำหรับการเก็บข้อมูล ทั้งนี้ เพราะโครงการออกแบบมาเพื่อให้มีการเยี่ยมหน่วยประกอบการหลายครั้ง (Multiple visit)
	 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก สร้างความเบื่อหน่ายให้แก่หน่วยประกอบการ บ้างในบางครั้ง โดยเฉพาะหน่วยที่อยู่ระหว่างการเร่งผลิต หรืออยู่ช่วงการ ขาย แม้ว่านักวิจัยพยายามหลีกเลี่ยงช่วงเวลาดังกล่าวแล้วก็ตาม ดังนั้นการชื้ แจงทำความเข้าใจถึงความจำเป็น และประโยชน์จากการสอบถามราย ละเอียดจึงต้องการทำอย่างสม่ำเสมอ หน่วยประกอบการ ได้รับรายงานประวัติ บันทึกเอกสาร(Document) ที่ สมบูรณ์ เป็นครั้งแรกของตนเอง ซึ่งสามารถนำไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ เช่น การเสนอโครงการเพื่อพัฒนาตนเองต่อภาครัฐ ผู้ประกอบการขอกู้เงิน ฯลฯ ซึ่งผลผลิตของโครงการที่หน่วยประกอบการเห็นว่า มีประโยชน์ และพอใจ เป็นอย่างยิ่ง

กิจกรรม	บทเรียน
3. การเก็บข้อมูลโดยหน่วย	 วิธีการนี้ทำให้หน่วยประกอบการให้ความร่วมมือมากขึ้น
ประกอบการมีส่วนร่วม	• ด้วยวิธีการนี้ ประกอบกับการใช้แบบสอบถามที่เจาะลึก ที่มีรายละเอียด
	ใกล้ตัว ทำให้หน่วยประกอบการ เรียนรู้ในสาระเชิงวิชาการอย่างค่อยเป็น
	ค่อยไป และได้ฉุกคิดในปัญหาซึ่งเคยมองข้าม ทั้งนี้ นับว่าเป็นบทเรียน
	ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการถ่ายทอดความรู้ในเชิงวิชาการให้แก่
	หน่วยประกอบการ
4. การประชุมระดมความคิด	 การประชุมระดมความคิดจากเจ้าหน้าที่ภาครัฐ เอกชน และหน่วย
เพื่อพัฒนางานหัตถกรรม	ประกอบการในลักษณะเสวนาก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนประสบการณ์เป็น
	อย่างดี ระหว่างทุกฝ่าย ทำให้ได้ข้อมูลซึ่งไม่ปรากฏในระหว่างการเก็บข้อ
	มูลกับหน่วยประกอบการ ทั้งช่วยกระจายภาพ ระดับมหภาคให้แก่หน่วย
	ประกอบการ เป็นอย่างดีด้วย
	• ตัวแทนหน่วยประกอบการส่วนใหญ่ไม่กล้าแสดงออก เท่าที่ควร จึงยังมี
	ความจำเป็นที่ต้องกระตุ้นให้หน่วยประกอบการร่วมแสดงความคิดเห็นให้
	มากขึ้น
5. การฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ	• เปิดโอกาสให้หน่วยประกอบการ ได้เรียนรู้หลักการในเทคโนโลยี ตรงตาม
ด้านเทคโนโลยี และการ	ประเภทผลิตภัณฑ์ ของตนเอง
ประกอบการเชิงธุรกิจ	 การเปิดคลินิก ให้คำปรึกษาด้านเทคโนโลยี ช่วยแก้ไขปัญหาได้โดยตรง
	ตามที่หลายหน่วยประกอบการต้องการ และค่อนข้างได้ผลเป็นที่น่าพอใจ
	 หน่วยประกอบการส่วนใหญ่ให้ความสนใจในปัญหาเฉพาะหน้า โดยให้น้ำ
	หนักมากที่สุด กับเรื่องตลาดรับซื้อผลิตภัณฑ์ และการบรรจุ แต่ให้ความสน
	ใจค่อนข้างเบาบาง กับประเด็นที่เป็นความรู้ ซึ่งสำคัญและเป็นฐานแห่ง
	ความสำเร็จอื่น ๆ (ในด้านการตลาด การเงิน/บัญชี ฯลฯ)
	• การฝึกอบรมในเชิงวิชาการ ควรสอดแทรกในระหว่าง การวิเคราะห์ผลการ
	ดำเนินงาน ของหน่วยประกอบการ แทนการบรรยาย โดยให้หน่วยประกอบ
	การ มีส่วนร่วม (ในกรณีที่ประธาน มีพื้นฐานเพียงพอ)
	• ส่วนใหญ่ของประธาน/ตัวแทนหน่วยประกอบการ มีพื้นฐานวิชาการค่อน
	ข้างน้อย และบางคนอายุค่อนข้างมาก จึงไม่สามารถรับการถ่ายทอดวิซา
	การได้ตามเป้าหมายเท่าที่ควร
	 ระยะเวลาจัดการฝึกอบรมสั้นเกินไปทั้งนี้เนื่องจากหน่วยประกอบการมักมี
	ภาระกิจไม่สามารถประชุมได้เกิน 3 วัน

กิจกรรม	บทเรียน
6. การฝึกอบรมทำแผนปรับ	หน่วยประกอบการเกือบทั้งหมดไม่เคยมีแผนธุรกิจ หรือแผนปรับปรุงองค์
โครงสร้าง หรือแผนธุรกิจ	กร อย่างเป็นทางการ หรือการคิดแผนอย่างจริงจัง
	 หน่วยประกอบการเกือบทั้งหมดไม่มีความรู้ ความเข้าใจ ในการทำแผนมา
	ก่อน และเมื่อผ่านการปฏิบัติการ ทำแผนร่วมกันแล้ว มีหน่วยงานประกอบ
	การส่วนหนึ่ง ซึ่งมีความเข้าใจอย่างผิวเผิน
	 มีความจำเป็นที่ต้องให้ หน่วยประกอบการเห็นความสำคัญของการทำ
	แผนฯ ไม่ว่าจะเป็นทางการหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้เพื่อแต่ละหน่วยจะได้กำหนด
	ทิศทางการเดินสู่อนาคต และหลีกเลี่ยงความเสี่ยง ตลอดจนก่อให้เกิดการ
	แสวงหาข้อมูลภายนอกมากขึ้น
	• หน่วยประกอบการได้เรียนรู้ตนเองจากการวิเคราะห์จุดอ่อน จุดแข็ง ซึ่งเป็น
	พื้นฐานสำคัญในการวิเคราะห์ตนเอง และเพื่อการพัฒนาตนเองในอนาคต
7. การเผยแพร่ผลงาน และอบ	 ได้รับความสนใจจากเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องเป็นอย่างดี โดยเห็นว่าเป็น
รมด้านการวิเคราะห์ให้แก่	ประโยชน์ต่อการทำงานของตน
เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในพื้น	 ระยะเวลาถ่ายทอดสั้นเกินไป แม้ว่าเจ้าหน้าที่เกือบทั้งหมดจะมีการศึกษา
ที่	ระดับปริญญาตรี แต่ต่างสาขาวิชาจึงมีพื้นฐานแตกต่างกัน และไม่คุ้นเคย
	กับวิธีการวิเคราะห์เชิงเศรษฐกิจ และธุรกิจ
	 ผลสืบเนื่องจากพื้นฐานวิชาการ และข้อจำกัดในเรื่องเวลา จึงมีความ
	ต้องการ การฝึกอบรมอย่างจริงจัง สำหรับเจ้าหน้าที่ ซึ่งเกี่ยวข้องในการ
	พัฒนาธุรกิจชุมชน เพื่อนำไปดำเนินการ ช่วยเหลือกลุ่มในด้านวิชาการได้
	ด้วยตนเอง

7.2.2 บทเรียนจากโครงการวิจัยโดยรวม

- (1) การวิจัยและการพัฒนาแบบครบวงจรหรือบูรณาการนั้น เป็นเครื่องมือสำหรับการแก้ปัญหา อย่างมีประสิทธิผล เนื่องจากในความเป็นจริงนั้นหน่วยประกอบการพบปัญหาหลายมิติ และในแต่ละมิติ เชื่อม โยงกระทบกัน การแก้ปัญหาในมิติเดียวควรตามมาภายหลังจากที่แต่ละหน่วยประกอบการ ได้รวบรวมความรู้ เกี่ยวกับตนเองอย่างครบถ้วนรอบด้านอย่างเป็นระบบแล้ว การเน้นเฉพาะจุดจะเกิดประสิทธิภาพและได้ผลเต็มที่
- (2) การศึกษาวิจัยเป็นกรณีศึกษา แก้ปัญหาของแต่ละหน่วยได้อย่างตรงจุด และหน่วยประกอบ การ ได้เรียนรู้อย่างมีส่วนร่วม เป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการพัฒนาที่ต่อเนื่อง
- (3) หน่วยประกอบการมีการพัฒนาในระดับและอัตราความเร็วที่ต่างกัน หลายหน่วยประกอบการ ที่มีพลังศักย์นั้น เมื่อได้รับกระตุ้น หรือจุดประกายความคิดจะเกิดการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วภายใน หนึ่งปี เช่นในประเภทผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผา มีการพัฒนาเตาเผาและรูปผลิตภัณฑ์ เกิดขึ้นทันที และใน

สหกรณ์แกะสลัก เกิดความตื่นตัวในการสืบทอดภูมิปัญญาครูช่างพื้นบ้าน ฯลฯ ดังนั้นการสนับสนุนอย่างต่อ เนื่องจะช่วยพัฒนาธุรกิจชุมชนอย่างยั่งยืนได้

- (4) การถ่ายทอดผลงานวิจัยและอบรมเจ้าหน้าที่ภาคปฏิบัติ เปิดโอกาสให้เจ้าหน้าที่ ฯ ได้เรียนรู้ ความจำเป็นในการแสวงหาศาสตร์ ที่แตกต่างจากพื้นความรู้เดิม โดยปรากฏว่า หลายหน่วยงานในหลายพื้นที่ จัดการฝึกอบรมในลักษณะเดียวกันให้แก่กลุ่มประกอบการ และเจ้าหน้าที่ในท้องถิ่นเพิ่มเติม โดยขอนักวิจัยใน โครงการเป็นวิทยากร หรือเป็นผู้จัดหลักสูตรให้
- (5) หน่วยประกอบการ และหน่วยงานที่ต้องการความรู้ครบวงจร มีมากทั่วประเทศ จึงควรมีเครือ ข่ายการดำเนินงานวิจัย และพัฒนาในลักษณะนี้ให้ทั่วถึง ดังนั้น Training the trainers มีความจำเป็นต่อการ ขยายผล ทั้งนี้โดยไม่ลืมว่า มีปัญหาเฉพาะพื้นที่ และความต้องการที่แตกต่างกันด้วย
- (6) ยังมีความจำเป็นต้องศึกษาเพิ่มเติมเพื่อจัดทำยุทธศาสตร์ที่เพื่อการพัฒนาภาคหัตถกรรม และ การกำหนดกลยุทธ์เฉพาะแต่ละประเภทหัตถกรรม การสร้างยุทธศาสตร์จากกรณีศึกษาจำนวนจำกัด อาจไม่ ครอบคลุมประเด็นสำคัญได้เพียงพอ
- (7) แผนยุทธศาสตร์ไม่สามารถสร้างขึ้นได้จากการวิเคราะห์ทุกมิติเชิงธุรกิจเฉพาะจาก 40 กรณี ศึกษาเท่านั้น แต่ต้องอาศัยผลการสังเคราะห์ระดับมหภาค และในด้านอุปสงค์ (Demand side) จากการศึกษาผู้ บริโภคด้วย
- (8) การที่นักวิจัยผู้ช่วยได้รับการฝึกอบรมด้วยวิธีปฏิบัติจริงอย่างเข้มข้น เป็นการพัฒนาความ สามารถ (Capacity building) ที่ได้ผล และเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยตรง เช่น เป็นนัก วิชาการในกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม และนักวิจัยในโครงการต่อเนื่องต่างๆ (สกว. และ สกอ. เป็นต้น)
- (9) ได้เครือข่ายนักวิชาการที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับหน่วยประกอบการ และโครงการเป็นอีก ศูนย์กลางหนึ่งที่เชื่อมโยง ระหว่างนักวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีกับผู้ประกอบการอื่นๆ ซึ่งไม่เคยร่วมโครงการ ใน การแก้ไขปัญหาให้แก่ธุรกิจรายเดี่ยว และกลุ่มชุมชน อย่างไรก็ตาม การให้บริการนี้ยังอยู่ในเชิงรับ ทั้งนี้เพราะ หน่วยประกอบการ ยังมีข้อจำกัดในการเข้าถึงข้อมูลจากเว็บไซต์ของโครงการ จึงต้องผ่านหน่วยงาน ที่รู้จักโครง การวิจัยเท่านั้น
- (10) ผลการวิจัยชี้ให้เห็นประเด็นปัญหาเชิงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ของแต่ละประเภทผลิต ภัณฑ์ ซึ่งสามารถพัฒนาเป็นโจทย์วิจัย ทั้งระดับชุดโครงการ และเฉพาะเรื่องได้ ทั้งนี้ต่อเมื่อผลงานนี้ได้รับการ เผยแพร่อย่างเพียงพอ
- (11) งานหัตถกรรมนั้น นอกจากจะเป็นกิจกรรมสร้างรายได้แล้ว ยังได้ถูกนำไปเพื่อใช้แก้ปัญหา สังคม เนื่องจากการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่ใกล้ตัวซึ่งเป็นงานที่เริ่มได้ง่ายกว่างานอาซีพอื่นเพราะสังคม เข้าถึง ความรู้ได้ง่าย แต่ความสำเร็จของการแก้ปัญหาสังคม คือความสามารถในการแปลงและนำชิ้นงานสู่ธุรกิจด้วย การเรียนรู้การพัฒนาครบวงจร จึงเป็นสิ่งจำเป็น
- (12) การศึกษาโดยวิธีการนี้ต้องอาศัยเวลา และทรัพยากรบุคคลมาก นอกจากนี้ การศึกษาเฉพาะ กรณี เป็นการศึกษาระดับจุลภาค การนำผลไปใช้ในระดับกว้าง (Generalization) จึงมีข้อจำกัด และต้องอาศัย ความสามารถในการสังเคราะห์อย่างระมัดระวัง

- กรมศุลกากร. มูลค่าการส่งออกแยกตามรายการสินค้าและรายประเทศ. กรุงเทพฯ : กระทรวงพาณิชย์, 2546.
- -----. สถิติการส่งออก. 2546, (ออนไลน์). Available: http://www.customs.go.th/
 - Statistic/StatisticResult.jsp?statTpye=exprot&productCodeCheck. [26/02/2546]
- กรมส่งเสริมการส่งออก. ตลาดส่งออก การส่งออกสินค้าหัตถกรรมไทยของประเทศไทย, 2546, (ออนไลน์).
- Available: http://intranet. depthai.go.th/menucom/export_report_product.asp. [21/01/2546] กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. **แม่ลายจักสาน**. กรุงเทพฯ : กระทรวงอุตสาหกรรม, 2525.
- กองอุตสาหกรรมในครอบครัว. **เครื่องตีเยื่อกระดาษ**. กรุงเทพฯ : กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2535.
- กองอุตสาหกรรมในครอบครัว. **การทำผลิตภัณฑ์จากผักตบชวา**. กรุงเทพฯ: กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, กระทรวงอุตสาหกรรม, 2541.
- กฤษฎากร คำแถลง. รายงานการศึกษาลวดลายพันธุ์พฤกษางานสลักไม้ในวัดพม่า อำเภอเมือง จังหวัด ลำปาง. เชียงใหม่ : ภาควิชาศิลปะไทย คณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2542.
- เฉลิมพร รังคะวิภา. **รายงานการศึกษาลู่ทางการลงทุนอุตสาหกรรมเซรามิคส์ในภาคเหนือ**. ศูนย์ เศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาคเหนือ กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม, 2534.
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ กาญจนา โชคถาวร ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล จุฑามาศ ถนอมถิ่น และกฤษฎา แก่นมณี. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กิจการป้าบัวจันทร์กระดาษสา. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์ วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (1)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ วรลักษณ์ หิมะกลัส ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล พิมลพรรณ สุ ระวาศรี และศุภเซษฐ์ ศรีนอยขาว. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มอาชีพผลิตภัณฑ์กระดาษสา บ้านไร่. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอน บน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่, 2546. (2)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ศิริพร กิรติการกุล ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล จุฑามาศ ถนอม ถิ่น และพิมลพรรณ สุระวาศรี. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มแม่บ้านเยาวชนพัฒนา หัตถกรรมบ้านดงป่าซาง. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้าน ในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (3)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ กมล งามสมสุข ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล และพิมลพรรณ สุ ระวาศรี. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มดอกไม้ประดิษฐ์แม่บ้านบ้านผึ้ง. เชียงใหม่: โครงการ

- การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิต ทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (4)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ กมล งามสมสุข ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล และพิมลพรรณ สุ ระวาศรี. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มดอกไม้ประดิษฐ์จากกระดาษสาบ้านฮ่องกอก. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์ วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (5)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ นัทธมน ธีระกุล ประทานทิพย์ กระมล จุฑามาศ ถนอมถิ่น และผลบุญ พัว สุวรรณ. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรกระดาษใยสับปะรด. เชียงใหม่: โครง การ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผล ผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (6)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ศรันย์ อารยะรังสฤษฎิ์ ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล จุฑามาศ ถนอมถิ่น พิมลพรรณ สุระวาศรี และศุภเชษฐ์ ศรีนอยขาว. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน ศูนย์สาธิต ส่งเสริมศิลปหัตถกรรมเวียงกาหลง. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรม หัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (7)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ศรันย์ อารยะรังสฤษฎิ์ ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล สายรุ้ง เสาร์ ปัน พิมลพรรณ สุระวาศรี และศุภเชษฐ์ ศรีนอยชาว. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มเครื่องปั้น ดินเผาบ้านโป่งเทวี. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านใน ภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (8)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ศรันย์ อารยะรังสฤษฏิ์ ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล พิมลพรรณ สุระวาศรี และศุภเชษฐ์ ศรีนอยขาว. **วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กิจการต้นดีเซรามิค**. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่ม ผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (9)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ศรันย์ อารยะรังสฤษฎิ์ ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล และสายรุ้ง เสาร์ปัน. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มเครื่องปั้นดินเผาม่อนเขาแก้ว. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิต ทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (10)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ไพรัช กาญจนการุณ ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล กนกวรรณ มูลละ และมงคล แก้วนา. **วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กิจการถวัลย์ไม้ไผ่จักสาน**. เชียงใหม่: โครง การ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผล ผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (11)

ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ วรลักษณ์ หิมะกลัส ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล ทินรัตน์ พิทักษ์ พงศ์เจริญ และพีรพงษ์ ปราบริปู. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มจักสานเพื่อการผลิตบ้านป่า บงหลวง. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอน บน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่, 2546. (12)

- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ กมล งามสมสุข ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล และสายรุ้ง เสาร์ ปัน. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มหัตถกรรมผักตบชวาตำบลขัวมุง. เชียงใหม่: โครงการ การ ปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทาง เกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (13)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล ทินรัตน์ พิทักษ์พงศ์เจริญ และพีร พงษ์ ปราบริปู. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านชบา. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิต ทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (14)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล และทินรัตน์ พิทักษ์พงศ์เจริญ.

 วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มจักสานลานตาเกลี้ยง. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครง สร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะ เกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (15)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล ทินรัตน์ พิทักษ์พงศ์เจริญ และพีร พงษ์ ปราบริปู. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มจักสานหญ้าแฝกบ้านก้อซาว. เชียงใหม่: โครง การ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผล ผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (16)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ลักษมี วรชัย ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล กนกวรรณ มูลละ และผลบุญ พัวสุวรรณ. **วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มหัตถกรรมผักตบชวาบ้านสันป่าม่วง**. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์ วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (17)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ไพรัช กาญจนการุณ ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล และทินรัตน์ พิทักษ์พงศ์เจริญ. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มผลิตภัณฑ์ผักตบชวาบ้านบ่อแฮ้ว. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่ม ผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (18)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ลักษมี วรชัย ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล และสายรุ้ง เสาร์ปัน.

 วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มผลิตภัณฑ์ผักตบชวาบ้านสางใต้. เชียงใหม่: โครงการ การปรับ
 ปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทาง
 เกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (19)

- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ลักษมี วรชัย ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล และมงคล แก้วนา.

 วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มจักสานบ้านต่ำเหล่า. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้าง
 อุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะ
 เกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (20)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ไพรัช กาญจนการุณ ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุลและกฤษฎา แก่นมณี. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มจักสานบ้านห้วยเคียนเหนือ. เชียงใหม่: โครงการ การ ปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทาง เกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (21)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ นัทธมน ธีระกุล ประทานทิพย์ กระมล และกฤษฎา แก่นมณี. วิสาหกิจ หัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มจักสานบ้านห้วยเป้ง. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาห กรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเซียงใหม่, 2546. (22)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ อารีย์ เชื้อเมืองพาน ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล สายรุ้ง เสาร์ ปัน และพีรพงษ์ ปราบริปู. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มทอผ้าบ้านโป่งเทวี. เชียงใหม่: โครง การ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผล ผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (23)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ พรทิพย์ เธียรธีรวิทย์ ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล และมงคล แก้วนา. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรวังปิน. เชียงใหม่: โครงการ การปรับ ปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทาง เกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (24)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ กาญจนา โชคถาวร ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล และสายรุ้ง เสาร์ปัน. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กิจการทอผ้าบ้านโอลด์ลูม. เชียงใหม่: โครงการ การปรับ ปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทาง เกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (25)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ กาญจนา โชคถาวร ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล กนกวรรณ มูล ละ และผลบุญ พัวสุวรรณ. **วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านแม่โป่ง นพรัตน์สิ่งทอ**. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาค เหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (26)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ กาญจนา โชคถาวร ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล กนกวรรณ มูล ละ และผลบุญ พัวสุวรรณ. **วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มทอผ้าบ้านป่าไผ่**. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิต ทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (27)

ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ จิระ บุรีคำ ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล จุฑามาศ ถนอมถิ่น และ ผลบุญ พัวสุวรรณ. **วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มผลิตภัณฑ์เย็บปักถักร้อยบ้านท่าข้าม**. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์ วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (28)

- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ วรลักษณ์ หิมะกลัส ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล และกฤษฎา แก่นมณี. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กิจการบ้านตุ๊กตา. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครง สร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะ เกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (29)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ พรทิพย์ เธียรธีรวิทย์ ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล กนกวรรณ มูล ละ และมงคล แก้วนา. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มแม่บ้านทอผ้าบ้านหนองโป่ง. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่ม ผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (30)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ลักษมี วรชัย ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล และทินรัตน์ พิทักษ์ พงศ์เจริญ. **วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มทอผ้าบ้านเฮี้ย**. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครง สร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะ เกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (31)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ลักษมี วรชัย ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล ทินรัตน์ พิทักษ์พงศ์ เจริญ และพีรพงษ์ ปราบริปู. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มสตรีผ้าทอบ้านนาคำ. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่ม ผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (32)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ลักษมี วรซัย ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล จุฑามาศ ถนอมถิ่น และสายรุ้ง เสาร์ปัน. **วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มสตรีทอผ้าบ้านทุ่งมอก**. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิต ทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (33)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ พรทิพย์ เธียรธีรวิทย์ ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล และมงคล แก้ วนา. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มทอผ้าบ้านวังขอนแดง. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุง โครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (34)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ จิระ บุรีคำ ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล และกฤษฎา แก่นมณี.

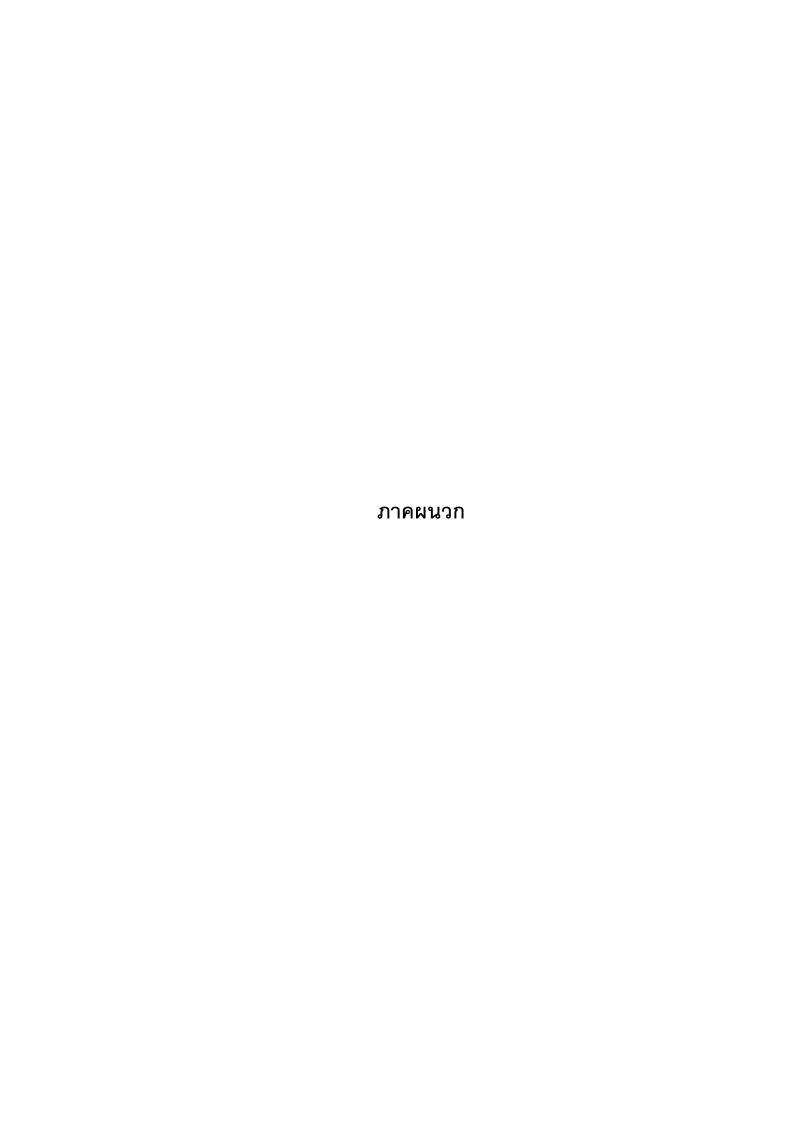
 วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มทอผ้าบ้านค้างปินใจ. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้าง
 อุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะ
 เกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (35)

- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ จิระ บุรีคำ ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล และทินรัตน์ พิทักษ์พงศ์ เจริญ. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มทอผ้าจกบ้านแม่ป้าก. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุง โครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (36)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ วรลักษณ์ หิมะกลัส ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล และมงคล แก้ วนา. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มบ้านสันกอดู่. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุต สาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะ เกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (37)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ อารีย์ เชื้อเมืองพาน ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล กนกวรรณ มูล ละ และผลบุญ พัวสุวรรณ. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน กลุ่มทอผ้าฝ้ายบ้านดอนหลวง. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่ม ผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (38)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ศิริพร กิรติการกุล ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล และพีรพงษ์ ปราบริปู. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน ชมรมหัตถกรรมพื้นบ้านป่าขาม. เชียงใหม่: โครงการ การ ปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอนบน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทาง เกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546. (39)
- ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ อารี วิบูลย์พงศ์ ศิริพร กิรติการกุล ประทานทิพย์ กระมล นัทธมน ธีระกุล ทินรัตน์ พิทักษ์ พงศ์เจริญ และกฤษฎา แก่นมณี. วิสาหกิจหัตถกรรมพื้นบ้าน สหกรณ์หัตถกรรมผลิตภัณฑ์ไม้สัน ป่าตอง. เชียงใหม่: โครงการ การปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมหัตถกรรมพื้นบ้านในภาคเหนือตอน บน, ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่, 2546. (40)
- ทวี พรหมพฤกษ์. "แนวคิดในการออกแบบผลิตภัณฑ์เซรามิกส์" การแสดงศิลปะเครื่องปั้นดินเผาแห่งชาติ ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2526. 68-93.
- นภารัตน์ สว่างนิมิตร. **สถานการณ์ใหมไทย**. กองอุตสาหกรรมสิ่งทอ, กรมส่งเสริมอุตสาหกรม, ม.ป.ป.
- แน่งน้อย ปัญจพรรค์ และสมชาย ณ นครพนม. วิญญาณไม้แกะสลักอีสาน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองรัตน์, 2536.
- แน่งน้อย ปัญจพรรค์ อรุณรัตน์ วิเชียรเขียว และสมชาย ณ นครพนม. **เสน่ห์ไม้แกะสลักล้านนา**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองรัตน์, 2537.
- บุญทอง เจริญ ชยันต์ หิรัญพันธุ์ และถาวร รัตนรา. รายงานการวิจัยกระดาษสา. เชียงใหม่ : ศูนย์วิจัยและ พัฒนามหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัยพายัพ, 2530.
- ปริมรัตน์ แขกเพ็ง. รายงานการศึกษาเรื่องทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อผ้าไทย. สำนักงานพัฒนาอุตสาห กรรมในครอบครัวและหัตถกรรม. กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2542.
- ไพจิตร อิงศริริวัฒน์. . รวมสูตรเคลือบเซรามิกส์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2537.

ไพศาล คงคาฉุยฉาย, อรุณศิริ ชิตางกูร และเฉลียว หมัดอิ้ว. รายงานโครงการวิจัย: การพัฒนาเทคนิคการย้อม ไหมด้วยสีธรรมชาติจากความและครั่ง. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) มิถุนายน 2543.

- ไพโรจน์ จิระพงษ์. "หัตถกรรมพื้นเมืองเชียงใหม่ 'เครื่องจักสาน' ". **สรรพช่าง: ภูมิปัญญาท้องถิ่นเชียงใหม่**. เชียงใหม่: ศูนย์วัฒนธรรมจังหวัดเชียงใหม่และศูนย์วัฒนธรรม สถาบันราชภัฏเชียงใหม่ และองค์การ บริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่, 2539.
- มนู เลียวไพโรจน์. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเซรามิก. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องเคลือบดินเผาภาค เหนือ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม, 2539.
- ยุพินศรี สายทอง. **งานทอ**. กรุงเทพฯ : คณะศิลปกรรม วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา, 2528.
- วิบูลย์ ลี้สุวรรณ. ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้าน. กรุงเทพฯ : ปาณยา, 2527.
- วัลลภ ไชยพรหม. **เทคนิคการแกะสลักไม้**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ยูไนเต็ดท์บุ๊คส์, 2529.
- ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี และศูนย์วิจัยและพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผา. เทคโนโลยีเซรามิกส์เบื้องต้น.
 กรุงเทพฯ: ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี สำนักงานปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและการพลังงาน
 และศูนย์วิจัยและพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผา กองการวิจัย กรมวิทยาศาสตร์บริการ กระทรวง
 วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและการพลังงาน, 2529.
- ศันศนีย์ คำบุญชู. การย้อมสีเส้นด้ายฝ้ายด้วยสีธรรมชาติจากแก่นขนุนและเปลือกมะพร้าวโดยใช้สารช่วยติด. รายงานปัญหาพิเศษ วิทยาศาสตรบัณฑิต ภาควิชาเคมีอุตสาหกรรม คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่, 2541.
- ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 1. **การทำกระดาษสา**. เชียงใหม่ : กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, ม.ป.ป.
- สกุลไทย, "ทำกระดาษสารที่บ้านต้นเปา" สกุลไทย. 35(1912), 2534
- สงบ โอฬารรัตน์มณี และภามิณี ทองคำวงศ์. "เครื่องปั้นดินเผา" **เทคโนโลยี** 14,4(ธ.ค. 2536)4-22.
- สมบัติ อัศวปิยานนท์ สุเพ็ญ จงวัฒนา และนัยนา นิยมวัน. รายงานการวิจัยการใช้ประโยชน์พืชเมืองร้อน ในอุตสาหกรรมเยื่อกระดาษและกระดาษ. กรุงเทพฯ : โครงการวิจัยที่ ภ.22-04 การปรับปรุงกรรม วิธีการผลิตกระดาษสา, สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย, 2526.
- สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร. สถิติการเกษตรของประเทศไทยปีเพาะปลูก 2541/42. กรุงเทพฯ : กระทรวง เกษตรและสหกรณ์, 2543
- สำนักพัฒนาอุตสาหกรรมในครอบครัวและหัตถกรรม. การส่งออกสินค้าหัตถกรรมไทยในกลุ่มตลาดสหภาพยุโรป. กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2540.
- สำนักพัฒนาอุตสาหกรรมในครอบครัว. รายงานการฝึกอบรมการทำกระดาษสาบ้านปางคอม ต.เชียง
 กลม อ.ปากชม จ.เลย ระหว่างวันที่ 7-20 พฤษภาคม 2542. กรุงเทพฯ : โครงการสาเพื่อสังคม
 ไทย, กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2542.

http://www.smethai.net/new/

ภาคผนวก ก.

Factor Analysis

ตารางที่ ก.1 ตัวแปรในการวิเคราะห์ Factor Analysis

ตัวแปร	(หน่วย)
X1	คือ ตรงกับความจำเป็นเพื่อใช้สอย (คะแนน 1 – 5)
	5 พึงพอใจที่สุด
	4 พึ่งพอใจมาก
	3 พึ่งพอใจปานกลาง
	2 พึ่งพอใจน้อย
	1 พึงพอใจน้อยที่สุด (ไม่พึงพอใจ)
X2	คือ ดัดแปลงใช้สอยเป็นอย่างอื่นได้ (คะแนน 1 – 5)
X3	คือ คุณค่าทางศิลปะ (คะแนน 1 – 5)
X4	คือ ส่งเสริมงานหัตถกรรม (คะแนน 1 – 5)
X5	คือเอกลักษณ์ไทย (คะแนน 1 – 5)
X6	คือสะท้อนวัฒนธรรม วิถีชีวิตชาวบ้าน (คะแนน 1 – 5)
X7	คือ การออกแบบแปลกใหม่ (คะแนน 1 – 5)
X8	คือรูปแบบสวยถูกใจ (คะแนน 1 – 5)
X9	คือ ความประณีต (คะแนน 1 – 5)
X10	คือ สีสันสวยงาม (คะแนน 1 – 5)
X11	คือ เพศ
	0 เพศชาย; 1 เพศหญิง
X12	คือ รายได้ส่วนบุคคล (ค่ากลางของแต่ละช่วงรายได้)
	ต่ำกว่า 5,000 บาท = 2,500 บาท
	5,000 – 10,000 บาท = 7,500 บาท
	10,001 – 15,000 บาท = 12,500 บาท
	15,001 – 20,000 บาท = 17,500 บาท
	20,001 – 30,000 บาท = 25,000 บาท
	30,001 – 40,000 บาท = 35,000 บาท
	40,001 – 50,000 บาท = 45,000 บาท
	มากกว่า 50,000 บาท = 70,000 บาท
X13	คือ อายุ
	1 = ต่ำกว่า 25 ปี

ตารางที่ ก.1 (ต่อ)

ตัวแปร	(หน่วย)
	2 = 25 – 35 ปี
	3 = 36 - 45 킨
	4 = 46 – 55 ปี
	5 = มากกว่า 55 ปี
X14	คือ การศึกษา (จำนวนปีที่ศึกษา)
	0 = ไม่ได้เรียน
	4 = จบ ป.4
	6 = จบ ป.6
	9 = จบ ม. ตั้น
	12 = จบ ม. ปลาย/ปวช.
	14 = จบอนุปริญญา/ปวส.
	16 = จบปริญญาตรี
	20 = จบสูงกว่าปริญญาตรี
X15	คือ ชอบงานศิลปะ
	1 = เฉย ๆ
	2 = ชอบ
	3 = ชอบมาก
	4 = ซอบมากที่สุด
X16	คือ ท่องเที่ยวในประเทศ (จำนวนครั้ง/ปี)
X17	คือ คนในจังหวัด หรือคนต่างจังหวัด
	0 = คนในจังหวัด
	1 = คนต่างจังหวัด

ตารางที่ ก.2 Total Variance Explained

Factor	ı	nitial Eigenvalues	S	Extraction Sums of Squared Loadings			
. acto.	Total % of Variance		Cumulative %	Total	% of Variance	Cumulative %	
1	3.885	22.855	22.855	1.368	8.047	8.047	
2	2.019	11.877	34.732	3.438	20.224	28.271	
3	1.701	10.003	44.736	1.567	9.216	37.487	
4	1.293	7.604	52.339	.660	3.881	41.368	
5	1.145	6.734	59.073	.418	2.460	43.828	
6	.956	5.621	64.694				
7	.882	5.187	69.881				

ภาคผนวก ก. 213

ตารางที่ ก.2 (ต่อ)

Factor	ı	nitial Eigenvalue	S	Extraction Sums of Squared Loadings			
1 40101	Total	% of Variance	Cumulative %	Total	% of Variance	Cumulative %	
8	.777	4.573	74.455				
9	.712	4.191	78.646				
10	.654	3.847	82.493				
11	.608	3.576	86.068				
12	.498	2.930	88.998				
13	.443	2.605	91.604				
14	.411	2.417	94.021				
15	.382	2.246	96.267				
16	.353	2.079	98.346				
17	.281	1.654	100.000				

Extraction Method: Generalized Least Squares.

ตารางที่ ก.3 Rotator Matrix^a

			Factor		
	1	2	3	4	5
X5	.859	.113	4.338E-02	-2.744E-02	8.035E-03
X6	.770	9.339E-02	2.645E-02	2.602E-02	-4.530E-02
X3	.720	.195	7.172E-04	3.699E-02	.132
X4	.719	.135	-1.022E-02	3.642E-02	.167
X2	.409	.209	2.168E-02	.380	-8.757E-02
X8	.135	.781	-1.455E-02	5.297E-02	.161
X9	.178	.750	6.271E-02	-4.682E-02	129
X10	.138	.706	4.023E-02	1.706E-02	-8.917E-02
X7	9.142E-02	.609	-2.525E-03	4.441E-02	-1.100E-03
X12	-5.304E-03	-5.078E-02	.928	199	.308
X13	5.709E-02	.112	.426	3.412E-02	154
X17	8.375E-02	5.311E-02	7.238E-02	501	3.523E-02
X1	7.991E-02	.227	.139	.360	180
X11	8.744E-02	-2.512E-02	-9.896E-02	.353	3.525E-02
X14	-8.901E-02	232	.268	-9.930E-02	.415
X15	9.914E-02	7.702E-02	-6.828E-02	1.563E-02	.350
X16	9.037E-02	-3.637E-02	5.223E-02	-7.422E-02	.247

Extraction Method: Generalized Least Squares.

Rotation Method: Varimax with Kaiser Normalization.

a Rotation converged in 6 iterations.

Factor Transformation Matrix

Factor	1	2	3	4	5
1	005	051	.929	199	.309
2	.834	.547	.039	.061	.027
3	547	.830	.071	.018	074
4	003	088	.325	.822	460
5	076	.026	161	.530	.829

Extraction Method: Generalized Least Squares.

Rotation Method: Varimax with Kaiser Normalization.

ตารางที่ ข.1 ANOVA เปรียบเทียบในกลุ่มผลิตภัณฑ์

ANOVA

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
RATEPR	Between Groups	17211.9688	3	5737.322922	3.684654	0.021559
	Within Groups	51383.834	33	1557.085879		
	Total	68595.8028	36			
PROFIT	Between Groups	1.8698E+11	3	62327369323	0.537315	0.660009
	Within Groups	3.8279E+12	33	1.15998E+11		
	Total	4.0149E+12	36			
INCOME	Between Groups	1.3728E+13	3	4.57602E+12	1.512007	0.230193
	Within Groups	9.6847E+13	32	3.02646E+12		
	Total	1.1057E+14	35			
ROE	Between Groups	2163.5594	3	721.186466	0.435568	0.729034
	Within Groups	52983.5665	32	1655.736453		
	Total	55147.1259	35			
ROA	Between Groups	2184.80598	3	728.2686614	0.534075	0.662145
	Within Groups	44999.0483	33	1363.607525		
	Total	47183.8543	36			
ROI	Between Groups	3142.44085	3	1047.480284	0.830825	0.486496
	Within Groups	41605.4711	33	1260.77185		
	Total	44747.9119	36			
DE	Between Groups	39.6380759	3	13.21269197	2.934694	0.049348
	Within Groups	135.067134	30	4.502237814		
	Total	174.70521	33			

Multiple Comparisons

LSD

Dependent	(I)	(J)	Mean Difference	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval	
Variable	PRODUCT	PRODUCT	(I-J)			Lower Bound	Upper Bound
RATEPR	1.00	2.00	9.1968	15.28276	.551	-21.8962	40.2899
		3.00	-54.6640	22.20534	.019	-99.8411	-9.4869
		4.00	26.8310	19.06096	.169	-11.9488	65.6108
	2.00	1.00	-9.1968	15.28276	.551	-40.2899	21.8962
		3.00	-63.8608	22.78220	.008	-110.2116	-17.5101
		4.00	17.6342	19.72996	.378	-22.5067	57.7751

Dependent	(1)	(J)	Mean Difference	Std. Error	Sig.	95% Confide	nce Interval
Variable	PRODUCT	PRODUCT	(I-J)			Lower Bound	Upper Bound
	3.00	1.00	54.6640	22.20534	.019	9.4869	99.8411
		2.00	63.8608	22.78220	.008	17.5101	110.2116
		4.00	81.4950	25.47127	.003	29.6733	133.3167
	4.00	1.00	-26.8310	19.06096	.169	-65.6108	11.9488
		2.00	-17.6342	19.72996	.378	-57.7751	22.5067
		3.00	-81.4950	25.47127	.003	-133.3167	-29.6733
PROFIT	1.00	2.00	162126.9845	131907.77898	.228	-106241.4097	430495.3787
		3.00	119787.4720	191657.55948	.536	-270142.7646	509717.7086
		4.00	105747.4153	164517.90520	.525	-228966.7795	440461.6102
	2.00	1.00	-162126.9845	131907.77898	.228	-430495.3787	106241.4097
		3.00	-42339.5125	196636.50704	.831	-442399.4941	357720.4691
		4.00	-56379.5692	170292.21041	.743	-402841.6763	290082.5380
	3.00	1.00	-119787.4720	191657.55948	.536	-509717.7086	270142.7646
		2.00	42339.5125	196636.50704	.831	-357720.4691	442399.4941
		4.00	-14040.0567	219846.29830	.949	-461320.7137	433240.6003
	4.00	1.00	-105747.4153	164517.90520	.525	-440461.6102	228966.7795
		2.00	56379.5692	170292.21041	.743	-290082.5380	402841.6763
		3.00	14040.0567	219846.29830	.949	-433240.6003	461320.7137
INCOME	1.00	2.00	779053.2948	673771.69438	.256	-593374.7353	2151481.3250
		3.00	1043095.0240	1100264.56958	.350	-1198070.5644	3284260.6124
		4.00	-877961.8093	840340.94576	.304	-2589680.3016	833756.6830
	2.00	1.00	-779053.2948	673771.69438	.256	-2151481.3250	593374.7353
		3.00	264041.7292	1122952.82397	.816	-2023338.3211	2551421.7794
		4.00	-1657015.1042	869835.51716	.066	-3428812.0724	114781.8641
	3.00	1.00	-1043095.0240	1100264.56958	.350	-3284260.6124	1198070.5644
		2.00	-264041.7292	1122952.82397	.816	-2551421.7794	2023338.3211
		4.00	-1921056.8333	1230133.18540	.128	-4426756.1356	584642.4689
	4.00	1.00	877961.8093	840340.94576	.304	-833756.6830	2589680.3016
		2.00	1657015.1042	869835.51716	.066	-114781.8641	3428812.0724
		3.00	1921056.8333	1230133.18540	.128	-584642.4689	4426756.1356
ROE	1.00	2.00	14.8491	16.15252	.365	-18.0525	47.7507
		3.00	0575	22.89796	.998	-46.6991	46.5841
		4.00	16.6167	19.65550	.404	-23.4203	56.6536
	2.00	1.00	-14.8491	16.15252	.365	-47.7507	18.0525
		3.00	-14.9066	23.75827	.535	-63.3006	33.4874
		4.00	1.7676	20.65133	.932	-40.2978	43.8330

Dependent	(I)	(J)	Mean Difference	Std. Error	Sig.	95% Confide	nce Interval
Variable	PRODUCT	PRODUCT	(I-J)		•	Lower Bound	Upper Bound
	3.00	1.00	.0575	22.89796	.998	-46.5841	46.6991
		2.00	14.9066	23.75827	.535	-33.4874	63.3006
		4.00	16.6742	26.26576	.530	-36.8274	70.1758
	4.00	1.00	-16.6167	19.65550	.404	-56.6536	23.4203
		2.00	-1.7676	20.65133	.932	-43.8330	40.2978
		3.00	-16.6742	26.26576	.530	-70.1758	36.8274
ROA	1.00	2.00	16.6413	14.30179	.253	-12.4559	45.7385
		3.00	11.0430	20.78002	.599	-31.2343	53.3203
		4.00	15.4913	17.83746	.391	-20.7993	51.7819
	2.00	1.00	-16.6413	14.30179	.253	-45.7385	12.4559
		3.00	-5.5983	21.31985	.795	-48.9739	37.7772
		4.00	-1.1500	18.46353	.951	-38.7143	36.4143
	3.00	1.00	-11.0430	20.78002	.599	-53.3203	31.2343
		2.00	5.5983	21.31985	.795	-37.7772	48.9739
		4.00	4.4483	23.83631	.853	-44.0470	52.9437
	4.00	1.00	-15.4913	17.83746	.391	-51.7819	20.7993
		2.00	1.1500	18.46353	.951	-36.4143	38.7143
		3.00	-4.4483	23.83631	.853	-52.9437	44.0470
ROI	1.00	2.00	17.8107	13.75194	.204	-10.1679	45.7892
		3.00	-6.0318	19.98110	.765	-46.6837	34.6200
		4.00	14.4590	17.15168	.405	-20.4364	49.3544
	2.00	1.00	-17.8107	13.75194	.204	-45.7892	10.1679
		3.00	-23.8425	20.50018	.253	-65.5504	17.8654
		4.00	-3.3517	17.75367	.851	-39.4718	32.7685
	3.00	1.00	6.0318	19.98110	.765	-34.6200	46.6837
		2.00	23.8425	20.50018	.253	-17.8654	65.5504
		4.00	20.4908	22.91990	.378	-26.1400	67.1217
	4.00	1.00	-14.4590	17.15168	.405	-49.3544	20.4364
		2.00	3.3517	17.75367	.851	-32.7685	39.4718
		3.00	-20.4908	22.91990	.378	-67.1217	26.1400
DE	1.00	2.00	-2.2615	.86624	.014	-4.0306	4924
		3.00	.2871	1.34197	.832	-2.4535	3.0278
		4.00	.2437	1.02495	.814	-1.8496	2.3369
	2.00	1.00	2.2615	.86624	.014	.4924	4.0306
		3.00	2.5487	1.39677	.078	3039	5.4013
		4.00	2.5052	1.09572	.029	.2674	4.7429

Dependent	(I)	(J)	Mean Difference	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval	
Variable	PRODUCT	PRODUCT	(I-J)			Lower Bound	Upper Bound
	3.00	1.00	2871	1.34197	.832	-3.0278	2.4535
		2.00	-2.5487	1.39677	.078	-5.4013	.3039
		4.00	0435	1.50037	.977	-3.1077	3.0207
	4.00	1.00	2437	1.02495	.814	-2.3369	1.8496
		2.00	-2.5052	1.09572	.029	-4.7429	2674
		3.00	.0435	1.50037	.977	-3.0207	3.1077

หมายเหตุ :* The mean difference is significant at the .05 level.

การเปรียบเทียบไม่รวมผลิตภัณฑ์ไม้เนื่องจากจำนวนตัวอย่างน้อยกว่า 3 ตัวอย่าง

ตารางที่ ข.2 ANOVA เปรียบเทียบในลักษณะการประกอบการ

ANOVA

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
RATEPR	Between Groups	2633.22026	2	1316.610128	1.506748	0.236058
	Within Groups	29709.5002	34	873.8088305		
	Total	32342.7205	36			
PROFIT	Between Groups	1.0043E+12	2	5.02167E+11	5.830483	0.006651
	Within Groups	2.9283E+12	34	86127871581		
	Total	3.9327E+12	36			
INCOME	Between Groups	3.2386E+13	2	1.61931E+13	6.82678	0.003303
	Within Groups	7.8276E+13	33	2.37199E+12		
	Total	1.1066E+14	35			
ROE	Between Groups	13069.6662	2	6534.833078	5.441045	0.009073
	Within Groups	39633.8375	33	1201.025379		
	Total	52703.5037	35			
ROA	Between Groups	13898.2478	2	6949.123894	7.127477	0.0026
	Within Groups	33149.2074	34	974.9766883		
	Total	47047.4552	36			
ROI	Between Groups	12136.05	2	6068.025008	6.953967	0.002939
	Within Groups	29668.3691	34	872.5990908		
	Total	41804.4191	36			
DE	Between Groups	9.24497668	2	4.622488339	0.866332	0.430423
	Within Groups	165.40667	31	5.335699023		
	Total	174.651646	33			

Multiple Comparisons

LSD

Dependent	(1)	(J)	Mean Difference	Std. Error	Sig.	95% Confide	nce Interval
Variable	ENTUR	ENTUR	(I-J)			Lower Bound	Upper Bound
RATEPR	1.00	2.00	-12.0873	11.00214	.280	-34.4464	10.2717
		3.00	-23.2610	14.70958	.123	-53.1544	6.6325
	2.00	1.00	12.0873	11.00214	.280	-10.2717	34.4464
		3.00	-11.1736	15.94362	.488	-43.5750	21.2277
	3.00	1.00	23.2610	14.70958	.123	-6.6325	53.1544
		2.00	11.1736	15.94362	.488	-21.2277	43.5750
PROFIT	1.00	2.00	-316687.4167	109229.72913	.007	-538668.9340	-94705.8994
		3.00	-363484.6196	146037.32925	.018	-660268.1801	-66701.0591
	2.00	1.00	316687.4167	109229.72913	.007	94705.8994	538668.9340
		3.00	-46797.2029	158288.91567	.769	-368478.9827	274884.5768
	3.00	1.00	363484.6196	146037.32925	.018	66701.0591	660268.1801
		2.00	46797.2029	158288.91567	.769	-274884.5768	368478.9827
INCOME	1.00	2.00	-2096472.9050	591735.74143	.001	-3300368.3230	-892577.4871
		3.00	-1455195.0690	766387.87787	.066	-3014422.9304	104032.7923
	2.00	1.00	2096472.9050	591735.74143	.001	892577.4871	3300368.3230
		3.00	641277.8360	843562.43099	.453	-1074962.8342	2357518.5062
	3.00	1.00	1455195.0690	766387.87787	.066	-104032.7923	3014422.9304
		2.00	-641277.8360	843562.43099	.453	-2357518.5062	1074962.8342
ROE	1.00	2.00	-36.8317	13.00905	.008	-63.2988	-10.3646
		3.00	-41.3450	17.32791	.023	-76.5989	-6.0911
	2.00	1.00	36.8317	13.00905	.008	10.3646	63.2988
		3.00	-4.5133	18.69196	.811	-42.5423	33.5158
	3.00	1.00	41.3450	17.32791	.023	6.0911	76.5989
		2.00	4.5133	18.69196	.811	-33.5158	42.5423
ROA	1.00	2.00	-38.7170	11.62161	.002	-62.3349	-15.0990
		3.00	-39.9853	15.53779	.015	-71.5619	-8.4088
	2.00	1.00	38.7170	11.62161	.002	15.0990	62.3349
		3.00	-1.2684	16.84131	.940	-35.4940	32.9573
	3.00	1.00	39.9853	15.53779	.015	8.4088	71.5619
		2.00	1.2684	16.84131	.940	-32.9573	35.4940
ROI	1.00	2.00	-36.2934	10.99452	.002	-58.6370	-13.9499
		3.00	-37.1252	14.69939	.016	-66.9980	-7.2525
	2.00	1.00	36.2934	10.99452	.002	13.9499	58.6370
		3.00	8318	15.93258	.959	-33.2107	31.5471

Dependent	(1)	(J)	Mean Difference	Std. Error	Sig.	95% Confide	nce Interval
Variable	ENTUR	ENTUR	(I-J)			Lower Bound	Upper Bound
	3.00	1.00	37.1252	14.69939	.016	7.2525	66.9980
		2.00	.8318	15.93258	.959	-31.5471	33.2107
DE	1.00	2.00	.8716	.90244	.342	9689	2.7122
		3.00	6997	1.16102	.551	-3.0677	1.6682
	2.00	1.00	8716	.90244	.342	-2.7122	.9689
		3.00	-1.5714	1.26519	.224	-4.1518	1.0090
	3.00	1.00	.6997	1.16102	.551	-1.6682	3.0677
		2.00	1.5714	1.26519	.224	-1.0090	4.1518

หมายเหตุ : * The mean difference is significant at the .05 level.

การเปรียบเทียบไม่รวมมูลนิธิเนื่องจากตัวอย่างมีเพียง 1 ตัวอย่าง

ตารางที่ ข.3 ANOVA เปรียบเทียบในกลุ่มผลิตภัณฑ์ ของกลุ่มชุมชน

ANOVA

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
RATEPR	Between Groups	5817.954	2	2908.977001	3.702706	0.046258
	Within Groups	13355.8017	17	785.6353928		
	Total	19173.7557	19			
PROFIT	Between Groups	2.1718E+10	2	10858905695	3.640958	0.048296
	Within Groups	5.0701E+10	17	2982431249		
	Total	7.2419E+10	19			
INCOME	Between Groups	6.0523E+10	2	30261695461	0.42634	0.659685
	Within Groups	1.2067E+12	17	70980226924		
	Total	1.2672E+12	19			
ROE	Between Groups	2865.85885	2	1432.929427	1.0781	0.363714
	Within Groups	21265.9878	16	1329.12424		
	Total	24131.8467	18			
ROA	Between Groups	2221.23035	2	1110.615174	1.177217	0.332033
	Within Groups	16038.215	17	943.424409		
	Total	18259.4453	19			
ROI	Between Groups	1695.55834	2	847.7791713	1.105933	0.35357
	Within Groups	13031.7574	17	766.5739619		
	Total	14727.3157	19			
DE	Between Groups	20.9634929	2	10.48174647	1.453998	0.264748
	Within Groups	108.133688	15	7.208912533		
	Total	129.097181	17			

Multiple Comparisons

LSD

Dependent	(I)	(J)	Mean Difference			95% Confide	ence Interval
Variable	PRODUCT	PRODUCT	(I-J)	Std. Error	Sig.	Lower Bound	Upper Bound
RATEPR	1	2	8.6517	13.81293	0.539	-20.4910	37.7945
		4	51.5724	19.34198	0.016	10.7644	92.3804
	2	1	-8.6517	13.81293	0.539	-37.7945	20.4910
		4	42.9207	18.45107	0.033	3.9923	81.8490
	4	1	-51.5724	19.34198	0.016	-92.3804	-10.7644
		2	-42.9207	18.45107	0.033	-81.8490	-3.9923
PROFIT	1	2	-16720.5536	26912.91013	0.543	-73501.8306	40060.7235
		4	79971.6081	37685.61206	0.049	461.9167	159481.2995
	2	1	16720.5536	26912.91013	0.543	-40060.7235	73501.8306
		4	96692.1617	35949.78268	0.016	20844.7502	172539.5732
	4	1	-79971.6081	37685.61206	0.049	-159481.2995	-461.9167
		2	-96692.1617	35949.78268	0.016	-172539.5732	-20844.7502
INCOME	1	2	2521.4679	131293.77407	0.985	-274484.1820	279527.1177
		4	155510.4762	183848.05699	0.409	-232375.0184	543395.9708
	2	1	-2521.4679	131293.77407	0.985	-279527.1177	274484.1820
		4	152989.0083	175379.86867	0.395	-217030.1706	523008.1873
	4	1	-155510.4762	183848.05699	0.409	-543395.9708	232375.0184
		2	-152989.0083	175379.86867	0.395	-523008.1873	217030.1706
ROE	1	2	-8.5603	18.37268	0.648	-47.5087	30.3880
		4	27.1252	25.15783	0.297	-26.2070	80.4575
	2	1	8.5603	18.37268	0.648	-30.3880	47.5087
		4	35.6856	24.30477	0.161	-15.8383	87.2094
	4	1	-27.1252	25.15783	0.297	-80.4575	26.2070
		2	-35.6856	24.30477	0.161	-87.2094	15.8383
ROA	1	2	-0.2799	15.13662	0.985	-32.2153	31.6556
		4	29.3471	21.19551	0.184	-15.3715	74.0658
	2	1	0.2799	15.13662	0.985	-31.6556	32.2153
		4	29.6270	20.21923	0.161	-13.0318	72.2858
	4	1	-29.3471	21.19551	0.184	-74.0658	15.3715
		2	-29.6270	20.21923	0.161	-72.2858	13.0318
ROI	1	2	-0.1986	13.64434	0.989	-28.9856	28.5885
		4	25.6681	19.10589	0.197	-14.6418	65.9780
	2	1	0.1986	13.64434	0.989	-28.5885	28.9856
		4	25.8667	18.22586	0.174	-12.5865	64.3199

Dependent	(1)	(J)	Mean Difference			95% Confide	ence Interval
Variable	PRODUCT	PRODUCT	(I-J)	Std. Error	Sig.	Lower Bound	Upper Bound
	4	1	-25.6681	19.10589	0.197	-65.9780	14.6418
		2	-25.8667	18.22586	0.174	-64.3199	12.5865
DE	1	2	-2.0995	1.38959	0.152	-5.0613	0.8623
		4	0.2230	1.85279	0.906	-3.7261	4.1721
	2	1	2.0995	1.38959	0.152	-0.8623	5.0613
		4	2.3225	1.81771	0.221	-1.5519	6.1969
	4	1	-0.2230	1.85279	0.906	-4.1721	3.7261
		2	-2.3225	1.81771	0.221	-6.1969	1.5519

หมายเหตุ : * The mean difference is significant at the .05 level.

ภาคผนวก ค.

ตารางที่ ค. 1 ผลการวิเคราะห์กรณีศึกษาประเภทผ้าทอและผลิตภัณฑ์จากผ้าทอ

กลยุทธ์/มาตรการ		1. กลยุทธ์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารและการจัดการกลุ่ม	1.1 สนับสนุนการตั้งกลุ่มเฉพาะเมื่อมีความต้องการที่แท้จริง	1.2 รัฐควรให้ความลำคัญในการจัดการองค์กร การบริหารกลุ่มให้มาก	ขึ้น และมีลักษณะเป็นมืออาชีพมากขึ้น โดยเน้นให้ครอบคลุม	จำนวนสมาชิกในกลุ่มให้กว้างขวางขึ้น หรือถ้าเป็นไปได้ควรอบรม	คณะกรรมการทั้งองค์กร	1.3 พัฒนาความสามารถของสมาชิกโดยพิจารณาตามความถนัดของ	แต่ละคน และหาที่ปรึกษาเข้ามาช่วยเหลืองานปริหารของกลุ่ม	1.4 ในการคัดเลือกคณะกรรมการควรคำให้ถึงความเหมาะสมตาม	ลักษณะงาน และมีการแบ่งหน้าที่กันอย่างขัดเจน	1.5 ชีชวนและแนะนำให้กลุ่มตระหนักถึงการกระจายผลประโยชน์ของ	กลุ่มไปยังคณะกรรมการ และสมาชิกอย่างทั่วถึงกันและเป็นธรรม	ให้มากยิ่งขึ้น โดยควรมีการจ่ายค่าตอบแทนให้กับคณะกรรมการ	และปันผลศีนให้กับสมาชิก เพื่อสร้างแรงจูงใจให้มีส่วนร่วมในการ	บริหาร	1.6 ควรมีการสงเสริมให้มีการศึกษาดูงาน ในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จ	โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จของกลุ่มโดยรวม	และมีการจัดการองค์กรที่ดี	1.7หน่วยงานสนับสนุน ควรจัดให้มีการฝึกอบรมและควรให้น้ำหนักกับ	in house training	1.8 การจัดองค์กรควรมีการเสริมการอบรมด้านภาษาไปพร้อมกัน
ประเด็นปัญหาหลัก		1. ผู้ประกอบการรายเดียวและ	กลุ่มประยุกต์บางกลุ่ม ไม่	ทราบแหล่งให้ความช่วยเหลือ	ด้านต่างๆ ของภาครัฐ เช่น	กลุ่มหนองโปง อ.สารภี	2.กลุ่มขาดความรู้ในการจัดการ	องคักร	3.ขาดการสืบทอดผู้นำกลุ่ม	4. กลุ่มต้องการพึ่งพาหน่วยงาน	ราชการเป็นเป้าหมายหลัก :	เนื่องจากการจัดตั้งกลุ่มเกิด	จากการส่งเสริม (ไม่ได้เกิด	จากความต้องการของคนใน	กลุ่ม) จึงรอรับการช่วยเหลือ	จากหน่วยงาน						
อุปสรรค		1.ระบบการศึกษา	ทำให้คนรุ่นใหม่	ใม่มาสืบทอดงาน	ทอผ้า และใม่ทำ	งานในชุมชนของ	ตน	ตำบลหนึ่งผลิต 2. ค่านิยมให้ลูก	หลานรับราชการ	หรือทำงานใน	ระบบเงินเด็อน	3. ลักษณะสังคม	ใทยอย่างหนึ่ง คือ	บางคนใม่สนใจ	งานบริหารและ	เกรงใจรวมทั้ง	อยากผลักภาระ	ให้ผู้นำ หรือ	ประธาน			
โอกาส		1. การส่งเสริม	สนับสนุนจาก	หน่วยงานของ	รัฐตามนโย	บายของรัฐ	บาล เช่น หนึ่ง	ตำบลหนึ่งผลิต	ภัณฑ์	2. การส่งเสริม	สนับสนุนจาก	โครงการฝ้าย	แกมใหม									
หออย่ะ		1. การบริหารจัดการองค์กร	(คณะกรรมการ) : การบริหาร	จัดการของกลุ่มยังไม่มีประ	สิทธิภาพเท่าที่ควร (69%)	- คณะกรรมการปฏิบัติงานใม่	สอดคล้องกับ ตำแหน่ง (หรือ	ในใด้ทำหน้าที่ในตำแหน่งนั้น	หรือทำหน้าที่ผิดตำแหน่ง)	สามัคคีกันและ - คณะกรรมการมีความสามารถ	ใม่เพียงพอ (25%)	2. สมาชิกยังไม่มีส่วนร่วมในการ	บริหารจัดการ กลุ่มเท่าที่ควร	3. ขาดการสร้างตัวแทนประธาน	กลุ่ม	<i>กรณีรายเดียว</i> : (2 ราย หรือ	12.5%)การบริหารจัดการกิจ	การอยู่ในความรับผิดชอบ	ของเจ้าของกิจการเพียงผู้	เดียวทำให้ไม่สามารถดูแลกิจ	การใต้ทั่วถึง	
ะแบบ		1. ประธานมี	ความสามารถ	และมีบทบาท	กว้างขวางใน	ชุมชน (19%)	2. กลุ่มผ้าทอ	ส่วนใหญ่มี	สมาชิกที่	สามัคคีกันและ	เชื้อถือประธาน	มาก	3. กลุ่มผ้าทอ	(50%) ตั้งขึ้น	จากความ	ต้องการของ	คนในชุมชน	(เป็นกลุ่มธรรม	ชาติ)			
ประเด็น	การจัดการ	การจัดองค์กร	(มี 16 กรณีศึกษา	แป่งเป็น	8 กลุ่มซุมชน	6 กลุ่มประยุกต์	และ 2 รายเดี่ยว)															

ตารางที่ ค. 1 (ต่อ)

ประเด็น	จุดแข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	อูปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การจัดการองค์กร		- การดำเนินงานติดข้ด หาก				สำหรับกลุ่มที่พร้อมจะติดต่อกับต่างประเทศ
(প্র)		เจ้าของกิจการติดภารกิจหรือ				1.9 ในการฝึกอบรม หน่วยงานสนับสนุนภาครัฐและองค์กรพัฒนาเอก
		เจ็บปวย				ชน (NGO's) ควรมีการประสานงานการวางแผนการฝึกอบรมเพื่อ
						ลดความซ้ำซ้อน ทั้งนี้ควรมีการประสานผลงานของหน่วยงานที่
						เกี่ยวข้องให้ลงตัว
						2. กลยุทธ์การสร้างความเข็มแข็งให้กับกลุ่ม และสร้างตัวแทนกลุ่ม
						2.1. อบรมการสร้างเจตนารมณ์ร่วม เพื่อเสริมการสร้างความเข้มแข็ง
						ของกลุ่มต่อไป
						2.2 สร้างกิจกรรมเสริมความสามัคคีภายในกลุ่มเพื่อเสริมจุดแข็ง
						2.3 อบรมเพื่อสร้างภาจะผู้นำ การจัดการองค์กร (รูปแบบการจัดองค์กร
						ให้มีการหมุนเวียนการทำหน้าที่) ซึ่งโดยปกติในหลายกลุ่มมีการช่วย
						เหลือกันอยู่แล้วแต่ยังไม่มีระบบที่มีประสิทธิภาพเพียงพอ
						2.4 สร้างวิทยากรใหม่ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระสงฆ์ และครู ที่มีความ
						รู้และนำมาต่อยอดในด้านสังคม คุณธรรม จริยธรรม ความสามัคคี
						ของกลุ่ม
						2.5 นำทุนของสังคมมาใช้ให้เป็นประโยชน์ ให้เด็มที่ เช่น วัดมีพื้นที่ คน
						และทรัพยากรซึ่นๆอยู่แล้ว
						2.6 การน้ำหัดถกรรมท้องถิ่นเข้าสู่หลักสูตรการศึกษาในชุมชน
						2.7 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรสร้างจิตสำนึกและชี้ให้เห็นประโยชน์ของ
						การรวมกลุ่มเป็นองค์กรชุมชน และความรู้สึกเป็นเจ้าของให้แก่
						สมาชิกในกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มที่ตั้งขึ้นด้วยวัตถุประสงค์อื่น เช่น กลุ่ม
						ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อรองรับการช่วยเหลือจาก หน่วยงานหรือองค์กร

ตารางที่ ค.1 (ต่อ)

ประเด็น	งไม่ใด	า เอ _เ อย [®]	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การจัดการองค์กร (ต่อ)						ต่างๆ ในพื้นที่ เช่น จาก สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร นอกเหนือจาก การรวมกันผลิตและขาย ซึ่งจะล้มเหลวได้ง่ายเมื่อสมาชิกผู้ที่เข้ม แข็งแล้วแยกตัวออกไป 2.8 ยกย่องช่างฝีมือท้องถิ่น เช่น มอบรางวัล ศิลปินแห่งชาติ ในสาขา วุฒิการศึกษาตามมาตรฐานปัจจุบัน เช่น ปวช. และ ปวส. 2.10 สร้างผู้ช่วยขึ้นมาจากคนงานที่มีอยู่และทำงานประจำกับกิจการ มานาน ซึ่งรู้งานในกิจการเป็นอย่างดี จะทำให้ง่ายในการฝึกเข้ามา ช่วยดูแลกิจการ 2.11 เจ้าของกิจการ (รายเดี๋ยว) ควรหาผู้ช่วยดูแลกิจการในบางส่วน 2.12 ส่งเสริมให้เจ้าของกิจการรายเดี๋ยวแสวงหาความรู้และขอรับการ สนับสนุนตามนโยบาย SMEs
T T T T T T T T T T T T T T T T T T T	ใหญ่มีแรงงานที่ มีทักษะฝีมือและ ความชำนาญใน	แรงงานขาดความคิดสร้าง สรรค์ในการออกแบบ และ ขาดทักษะฝีมือด้านการแปร	หรือมช่าย หรือมช่าย เหลือด้านการ พัฒนาทักษะ	ันัมสูงขึ้นและ ขาดแคลน ในบาง ช่วง	าเจ้น - เนต การสพาธินา บรินาณมากกว่าเชิงคุณภาพ ทำ ให้ผลตอบแทนต่ำจนใกล้ขาด ทุน	การตลาดที่ต้องแข่งขันกันอย่างรุนแรงด้วยสินค้าระดับธรรมดาที่มีอุป ทานสันตลาด 2. กลยุทธ์เพื่อพัฒนาความรู้ด้านการผลิตและเทคในโลยีการผลิต
	การพอผ้าดาม แบบและลายที่ กำหนดให้	รูปและการย้อมสิธรรมชาติ 1.2 แรงงานขาดความกระตือ รือรับในการพัฒนาฝีมือ 1.3 แรงงานขาดแคลนในบาง ช่วง (ฤดูการเกษตร และเทศ	ฝีมือการผลิต และการออก แบบ เช่น โครง การฝ้ายแกม ใหม ศูนย์	 รายใต้ (ค่าจ้าง) จากอาชีพอื่นใน ชุมชนสูงกว่าราย ได้จากการพอผ้า ซึ่งบางกรณีสร้าง 	 สีมือการทำงานยังไม่ละเอียด และไม่เรียบร้อยสำหรับงาน ระดับปานกลาชื้นไป แรงงาน ขาดทักษะฝีมือ ในการพัฒนาไป พอผ้าแบบอื่นๆ ทำได้ยาก 	 ในการพัฒนาควรมีการทำงานร่วมกับคูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 1 โครงการฝ้ายแกมใหม และคณะวิจิตรศิลป์ มช. เน้นให้กลุ่มได้รับการฝึกอบรมเพิ่มเติมในด้านการออกแบบ หรือ การแปรรูป (ตามความเหมาะสมของกิจการ) และเทคนิคการย้อมสี ธรรมชาติ ทั้งนี้กลุ่มสามารถขอความช่วยเหลือได้จากศูนย์ส่งเสริม

ตารางที่ ค.1 (ต่อ)

าใระดีน	งไทย	สุดอ่อน	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การผลิต (ต่อ)		(พศกาล)	ศิลปะล้านนา	รายใต้ตำกว่า 10	3. ผู้ประกอบการขาดทักษะใน	อุตสาหกรรมภาคที่ 1 โครงการฝ้ายแกมใหม ศูนย์ศิลปะล้านนา
		2. กลุ่มส่วนใหญ่ยังขาดการถ่าย	คณะวิจิตรศิลป์	บาทต่อวันทำงาน	การออกแบบผลิตภัณฑ์ให้	คณะวิจิตรศิลป์ มช.
		ทอด ในขณะที่บางกลุ่ม ได้มี	เป็นต้น	3. สีย้อมเคมีในท้อง	เหมาะสมกับลักษณะเนื้อผ้า	2.3 ให้สื่อ เช่น ทีวี วีดีโอ ในการเผยแพร่องค์ความรู้
		การถ่ายทอดประสบการณ์ใน	2.มีบริษัทผลิตสึ	ตลาดมีคุณภาพ	และขาดความรู้ในการใช้สีและ	2.4 เชื่อมข้อมูลให้ผู้ประกอบการใต้เข้าถึงแหล่งข้อมูลข่าวสารด้าน
		การทอน้า แต่ไม่ประสบความ	คุณภาพ (ICI)	-°@	ଅଅନ୍ତଳୀଅ	เทคโนโลยีในการพัฒนาและออกแบบผลิตภัณฑ์
		สำเร็จในการถ่ายทอด เช่น		4.เทคโนโลฮีการ	4.สีย้อมผ้า(สีชอง) ที่ผู้ประกอบ	3. กลยุทธ์เพื่อแก้ปัญหาคุณภาพแรงงานและการจัดการแรงงานอย่างมี
		กลุ่มดอนหลวง และป่าใผ่	ใต้ตามตัว	ผสมสีที่มีคุณ	การใช้ มีคุณภาพต่ำ ทำให้สีที่	ประสิทธิภาพ
		3. กลุ่มผ้าทอส่วนใหญ่ใม่มีการ	อย่างสีเดิมทุก	ภาพ และใต้มาตร	ย้อมออกมาไม่สม่าเสมอผู้	3.1 กลุ่มที่อยู่ในพื้นที่เดียวกัน ซึ่งขาดแคลนแรงงานที่มีคุณภาพ ควรจะ
		บำบัดน้ำเสียที่เกิดจากการ	్లి స్ట్రా	ฐาน (เหมือนสีทา	ประกอบการควบคุมสีไม่ใต้ จึง	มีการรวมกัน
		ฟอกย้อม และบางกลุ่มมีบ่อ	3. แนวใน้มความ	บ้าน) มีต้นทุนสูง	ทำให้สินค้าถูกส่งกลับ	3.2 แบ่งงานและกระจายงานตามฝีมือแรงงาน
		บำบัดน้ำเสียแต่ไม่ใช้	นิยมการใช้สี	5. ด้ายที่ใช้ทอผ้า	5.สีย้อมที่มีคุณภาพนั้น ราคา	3.3 กลุ่มที่แรงงานยังมีคุณภาพฝีมือใม่ได้มาตรฐาน ควรจ่ายค่าแรงตาม
		4. บางกลุ่มขาดการควบคุมคุณ	จากวัสดุธรรม	ผลิตจากโรงงาน	ค่อนข้างแพง (ขายเป็นกิโล กรัม)	คุณภาพของงาน เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาฝีมือ
		ภาพของผลิตภัณฑ์ ให้ได้	ชาติมีมากขึ้น	อุตสาหกรรม ทำ	และขณะนี้ยังไม่มีจำหน่ายใน	3.4 กลุ่มควรจูงใจแรงงานในพื้นที่ โดยการปรับอัตราค่าจ้างให้สูงขึ้น
		มาตรฐานสม้าเสมอ แม้ทุก		ให้ยากต่อการ	ท้องตลาด ผู้ประ กอบการส่วน	อย่างน้อยเท่ากับค่าจ้างแรงงานขึ้นต่ำ ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความ
		กลุ่ม/รายจะระบุว่ามีการตรวจ		สร้างเอกลักษณ์	ใหญ่จังใช้สีย้อมผ้าที่ไม่ค่อยมี	สามารถในการจ้างงานและผลตอบแทนที่จะได้รับด้วย
		สอบคุณภาพด้วยวิธีหนึ่งวิธีใด		เลพาะกลุ่ม	คุณภาพและผู้ประ กอบการบาง	4. กลยุทธ์เพื่อสืบทอดผ้าทอของชุมชน
		แล้วก็ตาม		6. ผ้าที่ย้อมด้วยสี	รายใม่ทราบแหล่งจำหน่ายสี	4.1 ให้หน่วยงานการศึกษาในท้องถิ่นบรรจุวิชาการทอผ้าในหลักสูตร
				ธรรมชาติมีสีใม่	ย้อมคุณภาพดี	วิชา สปช. ในระดับประถมศึกษาหรือวิชาเลือกในระดับมัธยมศึกษา
				คงทน/ ชีดง่าย	6.ผู้ประกอบการ บางรายใม่ทราบ	โดยให้แรงงานฝีมือเป็นวิทยากร
					้นตอนที่ถูกต้องในการขอความ	4.2 เพื่อผลในระยะยาวและเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐในการ
					ช่วยเหลือจากหน่วยงาน	สงเสริมให้ไทยเป็นศูนย์กลางแห่งแฟซันการออกแบบ ควรถูกบรรจุไว้

ตารางที่ ค.1 (ต่อ)

HERER	ะแบบ	นอ _่ อด _ค	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การผลิต (ต่อ)					7.และบางรายใม่ทราบแหล่งให้	ในหลักสูตร เพื่อสร้างความชำนาญให้แก่เยาวชนผู้มีคักยภาพด้านนี้
					ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ	5. กลยุทธ์เพื่อพัฒนาเทคในโลยีการผลิต
					8.บางท้องถิ่นเช่น บ้าน จังขอน	5.1 ตั้งจุดหรือศูนย์รวมในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารการผลิตผ้าทอ
					แดง ขาดคนรุ่นใหม่ในการสืบ	5.2 รวมตัวกันจัดหาเทคในโลยีผสมสีที่ได้มาตรฐานบริการสมาชิกผู้
					ทอดการทอฝ้า สาเหตุสำคัญ	ย้อมสีใช้ในการผลิตผ้าทอ หรือมีการรวมตัวกันย้อมสีเพียงจุดเดียว
					คือ ค่าตอบแทนไม่จูงใจ	เพื่อง่ายต่อการควบคุมและบำบัดน้ำเสีย และลดต้นทุนทุนการผลิต
					9.การย้อมสิธรรมชาติยังไม่มีคุณ	และต้นทุนทางสังคม
					MU	5.3 หน่วยงานรัฐควรใช้มาตรการควบคุมปัญหาน้ำเสียและสารเคมีตก
					10.การเพิ่มขึ้นของราคาฝ้ายจะ	ค้างจากกระบวนการผลิตของกลุ่มผ้าทอในชุมชนอย่างเข้มงวด โดย
					กลายเป็นปัญหาของผู้ประกอบ	ให้หน่วยงานสนับสนุนสร้างจิตสำนึกต่อสิ่งแวดล้อมของผู้ผลิต และ
					การในอนาคต	ให้ตระหนักถึงประโยชน์ของระบบบำบัดน้ำเสีย ทั้งนี้ระบบบำบัดต้อง
					11. ผู้ประกอบการยังมีโลกทัศน์ที่	สะดวกแก่การใช้งานด้วย
					ใม่กว้างนักทั้งในด้านการผลิต	5.4 กลุ่มควรมีระบบบำบัดน้ำเสียซึ่งมีหลายรูปแบบ เช่น ระบบบำบัดน้ำ
					12.ปัญหาน้ำเสียอันเกิดจากสี	เสียที่โครงการฝ้ายแกมไหมแนะนำ เป็นต้น ซึ่งมีต้นทุนต่ำและใช้เวลา
					ย้อม เช่น บางพื้นที่ใน อ.ป่าชาง	ในการก่อสร้างน้อย
					ใม่สามารถใช้น้ำบาดาลในการ	5.5 ในอนาคตหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการสงเสริมให้จัดตั้งกลุ่มอาชีพผ้า
					อุปโภค บริโภคใต้ และบางพื้นที่	ทอมีอและย้อมสี ควรให้ความรู้ในเรื่องของการย้อมสีที่จะส่งผล
					ใน อ.จอมทอง น้ำเสียค่อนข้าง	กระทบต่อสิ่งแวดล้อมควบคู่ใปกับการจัดตั้งกลุ่ม
					รุนแรง เนื่องจากมีการปล่อยน้ำ	6. กลยุทธ์เพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและสุขอนามัย
					เสียลงในแม่นาแม่กลาง	6.1 หน่วยงานของรัฐที่มีอยู่ในพื้นที่ เช่น อบต.หรือเทศบาล ควรทำการ
					13.การผลิตสึธรรมชาติบางสีมีผล	สำรวจกลุ่มผู้ผลิตผ้าทอมือที่อยู่ในเขตรับผิดชอบของตนเองและ

ตารางที่ ค.1 (ต่อ)

Hyner	จุดแน็ง	ู จุดอ่อน	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การผลิต (ต่อ)					กระทบต่อการทำลายใม้บาง	ทำทะเบียนประวัติ
					ประเภท	6.2 ออกมาตรการ/ระเบียบให้ผู้ที่ผลิตผ้าทอมือในพ้นที่ที่ทำการผลิต
						และย้อมสีซึ่งส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมใต้ปฏิบัติ และเจ้าหน้าที่ทำ
						ครบคุมให้ปฏิบัติตามมาตรการอย่างจริงจัง
						6.3 กลุ่มผู้ผลิตผ้าทอมือ หน่วยงานในพื้นที่ (อบต. หรือเทศบาล) ร่วม
						กับหน่วยงานต่างๆ (เช่น โดรงการฝ้ายแกมใหม) หารูปแบบในการ
						บำบัดน้ำเสียที่เหมาะสมและราคาถูก
						7. กลยุทธ์เพื่อการจัดหาวัดถุดิบอย่างมีประสิทธิภาพ
						7.1 ให้ข้อมูลการจัดการวัตถุดิบ และแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านวัตถุดิบจาก
						หน่วยงานอื่นๆ ที่มีข้อมูลอยู่ก่อนแล้ว
						7.2 ผู้ผลิตผ้าทอควรรวมกลุ่มตั้งเป็นชมรมหรือสมาคม เพื่อหาแหล่ง
						วัตถุดิบที่ over supply (เส้นฝ้าย) ทั้งภายในและต่างประเทศ (พม่า
						ลาว และจีน) และสร้างอำนาจการต่อรองในการชื่อวัตถุดิบปริมาณ
						มาก เพื่อให้ได้ราคาถูก
						8. ส่งเสริมการใช้ทุนทางสังคมให้เกิดประโยชน์ต่อหัดถกรรมผ้าทอ
						9. กลุ่มที่มีศูนย์ผลิตและจำหน่าย (ที่ทำการกลุ่ม) ควรพัฒนาศูนย์ฯ ให้
						เป็นแหล่งข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับแหล่งผลิตผ้าทอคุณภาพดีในท้องถิ่น
						และให้ความรู้เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ และเทคในโลยีการหลิต โดยมี
						สมาชิกที่มีนี้มือเป็นวิทยากร เพื่อเพิ่มบทบาทของกลุ่มฯ ต่อชุมชน
						10. เร่งส่งเสริมการวิจัยต่อเนื่องในประเด็นวิจัย :
						10.1 ปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการผลิตในระดับพื้นบ้านเฉพาะท้อง

ตารางที่ ค.1 (ต่อ)

ประเด็น	จุดเข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การผลิต (ต่อ)						ถิ่น และจัดฝึกอบรมให้แก่ผู้ประกอบการ
						10.2 วิธีการใช้วัสคุจากธรรมชาติในการข้อมสีผ้า โดยไม่ทำลายสิ่งแวด
						Men.
						10.3 วิธีการบำบัดน้ำเสีย สารเคมีตกค้างจากกระบวนการผลิต
การตลาด	ใม่มีจุดแข็งอย่าง	ไม่มีจุดแข็งอย่าง 1.ขาดทักษะในการบริหารจัดการ มีกระแสนิยมใช้ 1. การส่งเสริม	มีกระแสนิยมใช้		1. รูปแบบผ้าทอของผู้ประกอบ	1. กลยุทธ์เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการจัดการด้านการตลาด
	ชัดเจน	การตลาด ทั้งด้านการพัฒนา	น้าทอม็อ ผาทอม็อ	และ กลุ่มในปัจจุบัน	การขาดความเป็นเอกลักษณ์	1.1 อบรมให้เห็นความสำคัญและเพิ่มทักษะด้านการตลาด (4's p) กา
		ผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ การ กระแสความนิยม ตามนโยบายหนึ่ง เฉพาะตัว (product	กระแสความนิยม	ตามนโยบายหนึ่ง	เฉพาะตัว (product	รอบรมที่ได้ผลต้องใช้เวลาและอบรมกรรมการกลุ่มพร้อมๆ กัน
		้งราคา การต่อรองราคา การ ผลิตภัณฑ์ผ้าทอ ตำบล หนึ่งผลิต differentiation)	ผลิตภัณฑ์น้าทอ	ตำบล หนึ่งผลิต	differentiation)	1.2 อบรมแนวคิดการตลาด โดยทดสอบแนวคิดการตลาดก่อนการอ
		หาตลาด การส่งเสริมการขาย	สีธรรมชาติของผู้ ภัณฑ์ ทำให้สิน		2. กิจการ ขาดนักออกแบบ และ	บรมเชิงปฏิบัติการโดยมีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมขยายผลและติด
		2. ผลิตภัณฑ์ขาดเอกลักษณ์	บริโภคมีเพิ่มขึ้น ค้าลั้นตลาด	ค้าล้นตลาด	นักออกแบบมักไม่ใส่ใจการออก	ตามผลอย่างต่อเนื่อง
		เฉพาะของกลุ่ม เนื่องจากมีการ ทั้ง ต ล า ด ใ น 2. ราคาผ้าทอต่ำ 🛮 แบบผ้าทอเท่าที่ควร	หังตลาดใน	2. ราคาฝ้าทอต่ำ	แบบผ้าทอเท่าที่ควร	2. กลยุทธ์เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันจากการพัฒนาและ
		ดอกเลียนแบบกันอย่างรวดเร็ว	ประเทศและต่าง	ลง (เช่น ผ้าจก)	ลอกเลียนแบบกันอย่างรวดเร็ว ประเทศและต่าง ลง (เช่น ผ้าจก) 3. การตั้งราคายังไม่เหมาะสม	สร้างเอกลักษณ์ผลิตภัณฑ์
		3. รูปแบบผลิตภัณฑ์ไม่ทันสมัย ประเทศ	ประเทศ	เนื่องจากสินค้า	เนื่องจากสินค้า ช่น กลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเฮีย ตั้ง	2.1 ชี้แนะให้เห็นประโยชน์ของการใช้และอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น
		และนำไปประยุกต์ใช้ได้น้อย		ล้นตลาดและแป่ง	ล้นตลาดและแปง ราคาฝ้าลายก่านเท่ากับลายทั่วๆ	2.2 อบรมให้ความรู้ในการนำเอกลักษณ์ที่มือยู่ในท้องถิ่นมาพัฒนา
		(เช่น ผ้าจก)		ข้นสูง	ใปซึ่งต่ำเกินใป	ผลิตภัณฑ์ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาค
		4.การตลาดเป็นตลาดแบบตั้งรับ	.,	3. มีสินค้าทดแทน	3. มีสินค้าทดแทน 4. ผู้ประกอบการยังมีโลกทัศน์ที่	2.3 ศึกษาดูงานกลุ่มที่ประสบความล้าเร็จในการนำเอกลักษณ์ในชุมชน
				มาก (ฝ้าทออุต	ใม่กว้างนักในด้านการตลาด	มกพัฒนาสินค้าให้เป็นที่ต้องการของตลาด
				สาหกรรม และ		2.4. จัดประกวดการออกแบบ และพัฒนาผลิตภัณฑ์สำหรับบุคคลทั่ว
				เสือผ้าลำเร็จรูป)		ไปเป็นประจำและอย่างต่อเมื่อง
			7	4. รูปแบบของสิน		2.5 อบรมเพื่อพัฒนาการออกแบบ แบบวิจิตรศิลป์ และสอดคล้องกับ
				ค้าอุตสาหกรรมมี		หลักสริระ

ตารางที่ ค.1 (ต่อ)

ห ัวแลง หลายไ	กอุอย่ะ	โอกาส	อูปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยูทธ์/มาตรการ
การจัดการ					
การตลาด (ต่อ)			การเปลี่ยนแปลง		2.6 สร้างความคิดริเริ่มในการคัดแปลงผลิตภัณฑ์รูปแบบใหม่ๆ อย่างต่อ
			รวดเร็วและมีให้		เนื่อง
			เลือกมาก		2.7 อบรมให้เห็นความสำคัญของคุณภาพผลิตภัณฑ์ โดยกลุ่มควรติด
			5. กลุ่มผู้ใช้ผ้าทอ		ตามสถานการณ์ตลาดอยู่เสมอ
			ในประเทศมีจง		2.8 บางกลุ่มที่มีตราสินค้าของตนเอง เช่น นพรัตน์สิ่งทอ ควรมีการจด
			จำกัด (ข้าราชการ		ทะเบียนตราสินค้าของกลุ่มเพื่อสร้างความมันใจให้แก่ลูกค้า
			และนู้สูงอายุ)		2.9 กลุ่มควรจดสิทธิบัตรในผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาขึ้นใหม่ซึ่งเน้นเอก
			6. กระแสนิยม		ลักษณ์เฉพาะตน เพื่อป้องกันการจอกเลียนแบบ
			ตะวันตกยังแรง		2.10. ควรเปิดโลกทัศน์ของบุคลากรในกลุ่มให้กว้างขวางขึ้น เพื่อให้
			กว่ากระแสนิยม		ทราบถึงระดับคุณภาพผลิตภัณฑ์ของกลุ่มตน เมื่อนโรยบเทียบกับคู่
			ไทย		แข่งในตลาด ได้เห็นถึงรูปแบบผลิตภัณฑ์แปลกใหม่ ทำให้เกิดการ
					พัฒนาผลิตภัณฑ์อย่างเต็มที่ และเพื่อเป็นการขยายช่องทางการจัด
					จำหน่าย
					3. กลยุทธ์ในการสร้างช่องทางการตลาดและการตลาดเชิงรุก
					3.1 หน่วยงานสนับสนุน ควรเข้ามาช่วยเหลือด้านช่องทางจัดคำหน่าย
					ผลิตภัณฑ์ เช่น การสนับสนุนบูธแสดงและจัดจำหน่ายสินค้า แจ้ง
					ข่าวสารการออกร้านแสดงสินค้าให้กลุ่มต่าง ๆ ทราบเป็นประจำ
					3.2 จัดตั้งชมรมผู้ผลิตและผู้ขายผลิตภัณฑ์ผ้าทอเพื่อให้เกิดการรวมตัว
					กันและป้องกันการตัดราคา
					3.3 จัดทำแค็ตตาลอกและรหัสแสดงสินค้าเพื่อให้ง่ายต่อการสั่งชื่อผลิต
					ภัณษท์

ตารางที่ ค.1(ต่อ)

ประเด็น	จุดแข็ง	หอ _ุ อง _ไ	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยูทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การตลาด (ต่อ)						3.4 กลุ่มควรเพิ่มชองทางการจำหน่าย โดยส่งไปจำหน่ายตามร้านค้า
						ของที่ระลึก ร้านค้าภายในโรงแรมต่างๆ ภายในจังหวัดและมีแค็ตตา
						ลอกฝากไว้ตามโรงแรมหรือสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ
						3.5 กลุ่มควรสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงกันทางการตลาดและสร้างอำนาจ
						Pieres
						3.6 สงเสริมให้มีการสร้างกลุ่มและเครื่อข่ายผู้ผลิตผ้าทอและกลุ่มธูรกิจ
						โรงแรม หรือชมรมกูรกิจพ่องเที่ยวต่างๆ
						3.7 ใช้สื่อ เช่น ทีวี วีดีโอ เผยแพร่ องค์ความรู้
						3.8 เชื่อมข้อมูลให้ผู้ประกอบการใต้เข้าถึงแหล่งข้อมูลข่าวสารด้าน
						เทคโนโลยีในการพัฒนาและออกแบบผลิตภัณฑ์
						3.9 ส่งเสริมการดูงานการออกร้านแสดงสินค้าตามหน่วยงานต่างๆ ที่จัด
						รีนทั้งในและต่างจังหวัด หรือต่างประเทศ
						3.10 แบ่งประบาทผลิตภัณฑ์ตามลักษณะการใช้สอย
						(1)ประเภทนำไปประยุกติใช้แปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ต่างๆ เช่น เส้อผ้า
						ชาวตาติ
						(2)ประเภทสำหรับคนใทยใช้
						3.11. รณรงค์การใช้ผลิตภัณฑ์ผ้าทอในชีวิตประจำจันอย่างต่อเนื่อง
						เช่น แต่งกายพื้นเมืองหรือผ้าทอในวันศุกร์ในโรงเรียนหรือหน่วยงาน
						ಕಿಗುತ್ತಿಗಳು
						4. กลยุทธ์เพื่อสร้างอำนาจต่อรองควรจัดตั้งกลุ่มเครือข่ายบริการฝากขาย
						และแลกเปลี่ยนสินค้า ตลอดจนป้องกันการตัดราคากันเอง

ตารางที่ ค.1 (ต่อ)

ประเด็น	จุดแข็ง	หืออดะ	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยูทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การตลาด (ต่อ)						5. กลยุทธ์ลดสินค้าลันตลาด
						5.1 ก่อนการส่งเสริมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรมีการศึกษาให้แน่ชัด
						ก่อนว่าผลิตภัณฑ์ไดควรได้รับการส่งเสริมในแง่เศรษฐกิจและผลิต
						ภัณฑ์โดควรควบคุมการผลิต (มองในแง่การคงเอกลักษณ์และวัฒน
						D333J)
						5.2 กลยุทธ์การตลาดน้ำการผลิตโดยการฝึกอบรมการจัดการการตลาด
						ดังกล่าวแล้วในกลยุทธ์ข้อ 1
						6. กลุ่มที่อยู่ใกล้แหล่งท่องเที่ยว หรือเป็นหมู่บ้านหัตถกรรม ควรใช้การท่อง
						เที่ยวเชิงหมู่บ้าน (home stay) ในการพัฒนาการตลาด
						7. กลยุทธ์เพื่อพัฒนาเครือข่ายองค์กรเพื่อการตลาดควรเน้นประเด็นการ
						เชื่อมโยงหัตถกรรมผ้าทอกับจุตสาหกรรมอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาห
						กรรมท่องเที่ยว /การแปร รูปฝ้าพื้นเมืองกับเพอร์นิเจอร์ ฯลฯ
การเงิน	ใม่มีจุดเข็จอย่าง	ไม่มีจุดแข็งอย่าง 1. กลุ่มขาดทักษะในการบริหาร	มีแหล่งเงินทุนให้	1. กลุ่มในทุมชนมี	1. ขาดการบันทึกบัญชีที่เป็นระบบ	1. ขาดการบันทึกบัญชีที่เป็นระบบ 1. กลยุทธ์เพื่อเพิ่มความสามารถในการวางแผนและบริหารการเงิน
	ชัดเจน	จัดการการเงิน และการจัดทำ	การสนับสนุน	หลายกลุ่ม ทำให้	หลายกลุ่ม ทำให้ 2. ขาดแคลนเงินทุน ซึ่งอาจมี	1.1 ทำการทดสอบความรู้ด้านบัญชี กลุ่ม/กิจการต่างๆ และจัดฝึกอบ
		វិល្វិទី	กลุ่มอาชีพหลาย	เกิดการแย่งชิง	สาเหตุจากการขาดทักษะการ	รมเชิงปฏิบัติการด้านบัญชี ติดตามผลการฝึกอบรม
		2. กลุ่มไม่ให้ความสำคัญกับการ แห่ง เช่นธนาคาร	แห่ง เช่นถนาคาร	แหล่งเงินทุนภาย	แหล่งเงินทุนภาย บริหารจัดการทางการเงิน หรือ	1.2 อบรมเชิงปฏิบัติการซ้ำสำหรับผู้ที่ยังลงมือปฏิบัติจริงไม่ได้
		จัดทำบัญชี	ออมสิน (กองทุน	ในชุมชน	กลุ่มขาดข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ	2. กลยุทธ์เพื่อส่งเสริมการทำบัญชี
			ชุมชน) และศูนย์ 2. อัตราดอกเบีย	2. อัตราดอกเบีย	แหล่งเจินทุน	2.1 หารูปแบบบัญชีอย่างง่ายเหมาะสำหรับงานหัตถกรรม กลุ่ม/กิจ
			ส่งเสริมอุตสาห	เรินกู้ของกลุ่ม		การสามารถนำใบใช้ได้จริง
			กรรมภาคที่ 1	ออมทรัพย์ใน		2.2 จัดทำหรือจัดสร้างโปรแกรมบัญชื่อย่างง่าย

ตารางที่ ค.1 (ต่อ)

รูเมอ่ะ	จุดอ่อน	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
1			นีมสนและนอก		
			ระบบไม่แตก		
			ต่างกัน (อัตรา		
			ดอกเปี้ยสูง) ทำ		
			ให้การพัฒนา		
			กลุ่มด้านเงินทุน		
			ไม่ต่อเนื่อง		

ตารางที่ ค. 2 ผลการวิเคราะห์กรณีศึกษาประเภทผลิตภัณฑ์จักสานจากไม้ใผ่และเส้นใยพีช

132gr	รูเมียด	หืออดะ	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยูทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การจัดองค์กร(มี	ประธานมีความ	ประธานมีความ 1. คณะกรรมการ : การบริหาร	การส่งเสริม	ลักษณะสังคมใทย	สริม ลักษณะสังคมไทย 1.การพัฒนาองค์กรขึ้นอยู่กับศักย	1. กลยุทธ์การเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารและการจัดการกลุ่ม
12 กรณีศึกษา	สามารถ มี	จัดการของกลุ่มยังไม่มีประสิทธิ	สนับสนุนจาก	จาก ที่ชาวบ้านส่วน	นาพของประธาน	1.1 รัฐควรให้ความสำคัญในการจัดการองค์กร การบริหารกลุ่มให้มาก
แบ่งเป็น 10 กลุ่ม ประสบการณ์	ประสบการณ์	ภาพเท่าที่ควร (90%)	หน่วยงานของรัฐ	หน่วยงานของรัฐ ใหญ่ไม่สนใจงาน	2. มีการพึ่งพาหน่วยงานราชการ	รั้น และมีลักษณะเป็นมืออาชีพมากขึ้น โดยเน้นให้ครอบคลุม
ชุมชน 1 กลุ่ม	และมีบทบาท	- คณะกรรมการปฏิบัติงานใม่	ตามนโยบายของ	ตามนโยบายของ บริหาร และมีความ	สูง เนื่องจากการสนับสนุนของ	จำนวนสมาชิกในกลุ่มให้กว้างขวางขึ้น หรือถ้าเป็นไปได้ควรอบรม
ประยุกต์ และ 1	กว้างขวางในชุม	สอดคล้องกับ ตำแหน่ง	รัฐบาล	เกรงใจ ดังนั้นภาระ	หน่วยงานในการรวมกลุ่มหรือ	คณะกรรมการพังองค์กร
รายเดียว)	สน (75%)	-คณะกรรมการมีความสามารถ		งานจึงตกอยู่ที่ผู้นำ	จัดตั้ง ยังไม่สอดคล้องกับ	1.2 อบรมเพื่อสร้างภาวะผู้นำ การจัดการองค์กร (รูปแบบการจัดองค์
		ใม่เพียงพอกับหน้าที่ตาม		(มาระบาน)	สภาพ (ลักษณะ) การรวมกลุ่ม	กรให้มีการหมุนเวียนการทำหน้าที่) ซึ่งโดยปกติในหลายกลุ่มมีการ
		ตำแหน่ง (40%) และบุคลากร			ที่แท้จริง กลุ่มมีการจัดตั้งจาก	ช่วยเหลือกันอยู่แล้วแต่ยังไม่มีระบบที่มีประสิทธิภาพเพียงพอ
		ขาดความรู้ภาษาต่างประเทศ			การส่งเสริม (ไม่ได้เกิดจาก	1.3 ในการคัดเลือกคณะกรรมการควรคำนึงถึงความเหมาะสมตาม
		ที่จำเป็นในการติดต่อค้าขาย			ความต้องการของคนในกลุ่ม)	ลักษณะงาน และมีการแบ่งหน้าที่กันอย่างชัดเจน

ตารางที่ ค.2 (ต่อ)

HBNET	รฐาเผ่ะ	จุดอ่อน	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยูทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การจัดการ (ต่อ)		กับชาวต่างชาติ (สำหรับกลุ่ม			จึงรอการช่วยเหลือจากหน่วย	1.4 กลุ่มควรตระหนักถึงการกระจายผลประโยชน์ของกลุ่มไปยังคณะ
		ที่มีลูกค้าชาวต่างประเทศ)			4111	กรรมการ และสมาชิกอย่างทั่วถึงกันให้มากยิ่งขึ้น โดยควรมีการ
		2. สมาชิก : ความร่วมมือในหมู่			3.กลุ่มยังขาดองค์ความรู้ด้านการ	จ่ายค่าตอบแทนให้กับคณะกรรมการและปันผลศึนให้กับสมาชิก
		สมาชิกยังมีไม่มากเท่าที่ควร			บริหารจัดการองค์กร ภาจะผู้นำ	เพื่อสร้างแรงจูงใจให้มีส่วนร่วมในการบริหาร
		(30%)			4.ขาดการจำแนกกลุ่มเพื่อให้	1.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรสร้างจิตสำนึกและชี้ให้เห็นประโยชน์
		- สมาชิกยังไม่มีส่วนร่วมในการ			หน่วยงานภาครัฐเข้ามาส่งเสริม	ของการรวมกลุ่มเป็นองค์กรชุมชน และความรู้สึกเป็นเจ้าของให้แก่
		บริหารจัดการกลุ่มเท่าที่ควร			และให้ความช่วยเหลือกลุ่ม	สมาชิกในกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มที่ตั้งขึ้นด้วยวัตถุประสงค์อื่นนอก
		ภาระงาน การตัดสินใจ และ			อย่างเหมาะสม ตามความ	เหนือจากการรวมกันผลิตและขาย
		ความรับนิดชอบกระจุกตัวที่			ต้องการและปัญหาของกลุ่ม	2. กลยุทธ์การสร้างความเข็มแข็งให้กับกลุ่ม และสร้างตัวแทนกลุ่ม
		ประธานเป็นส่วนใหญ่ ทำให้				2.1 สร้างวิทยากรใหม่ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระสงฆ์ และครู ที่มี
		คณะกรรมการขาดการเรียนรู้				ความรู้และนำมาต่อยอดในด้านสังคม คุณธรรม จริยธรรม ความ
		และประสบการณ์ประกอบกับ				สามัคศีของกลุ่ม
		คณะกรรมการมักจะไม่สนใจ				2.2 น้ำทุนของสังคมมาใช้ให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ เช่น วัด ซึ่งมีพัน
		ในการเข้ามามีส่วนร่วมในงาน				ที่ คน และทรัพยากรอื่นๆ อยู่แล้ว
		กริหาร (90%)				2.3 ลักษณะการอบรม ควรให้น้ำหนักกับ in house training
		3. ลักษณะการจัดตั้งกลุ่มแบ่ง				2.4 หน่วยงานสนับสนุนควรจัดฝึกอบรมการบริหารจัดการองค์กรให้
		ออกเป็น 2 ลักษณะ คือ กลุ่มที่				แก่กลุ่ม และสนับสนุนในการศึกษาดูงานกลุ่มที่ประสบความ
		แท้จริง และกลุ่มแฝง (หรือกลุ่ม				สำเร็จในด้านการบริหารจัดการ
		ประยุกต์) ซึ่งกลุ่มที่แท้จริงส่วน				2.5 กลุ่มควรเริ่มสร้างตัวแทนประธานกลุ่ม โดยมองหาผู้ที่มีศักยภาพ
		ใหญ่ขาดการสร้างตัวแทน				ในพื้นที่
		ประธานกลุ่ม (กลุ่มที่แท้จริงมีสั				2.6 จำแนกกลุ่มให้ชัดเจน ว่าเป็นกลุ่มที่แท้จริงและกลุ่มประยุกต์ และ

ตารางที่ ค.2 (ต่อ)

ประเด็น	รูเมอะ	หอเอด	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยูทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การจัดการ (ต่อ)		สัดสวน 10 ใน 11 กลุ่ม) 4 การกระจายเกต ระวิยศาร์ 1 เท้า				แยกกลุ่มที่ต้องการจัดตั้งเองกับกลุ่มที่ตั้งขึ้นจากการสนับสนุนของ ภาครัส
		ถึง (มี 10 ราย ที่ไม่มีการเรียก				9
		หุ้น 6 รายที่ไม่มีสวัสดิการแก่				
		สมาชิก และ 6 รายที่ไม่มีเงิน				
		บ้นผลเมื่อสิ้นปี)				
การผลิต	1. กลุ่มมีความ	1. คุณภาพผลิตภัณฑ์	1. มีหน่วยงาน 1. สภาพภูมิอา		1.ฝีมือการจักสานของผู้ประกอบ	1. กลยุทธ์เพื่อพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์และทักษะฝีมือ
	ช้านาญในการ	1.7	สนับสนุนและ	กาศในฤดูฝนใม่	การ ยังขาดความประณีต ขาด	1.1 ในการพัฒนาควรมีการทำงานร่วมกับกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน
	จักสานผลิต	ทักษะฝีมือในการจักสาน	สถาบันการ	เชื้ออำนวยต่อ	ทักษะในการออกแบบผลิต	1.2 อบรมเพื่อพัฒนาการออกแบบ แบบวิจิตรศิลป์ และสอดคล้องกับ
	ภัณฑ์หลักของ		ศึกษาในชุมชน	การผลิตและทำ	ภัณฑ์ และมีการใช้วัสดุที่ไมใช่	หลักสรีระ
	กลุ่มจนเป็น	ขาดการจัดการการผลิตที	มีเทคโนโลยี	ให้วัดถุดิบไม่มี	จากธรรมชาติเข้ามาปะปนทำ	1.3 สร้างความคิดริเลิมในการดัดแปลงผลิตภัณฑ์ รูปแบบใหม่ๆ อย่าง
	วิทยากรใต้	1.2 มประสทธภาพ และเมม	การผลิตที่	พเนมาพ	ให้ขาดความกลมกลีนและเกิด	ต่อเนื่อง และให้สอดคล้องกับการใช้งาน
	2. สมาชิกกลุ่มมี	การตรบุจสบและคาบคุม คุณภาพยลิตกับเท้	สามารถนำมา 2. วัตถุดิบ	2. วัตถุดิบ	ความขัดแย็งทางศิลปะ	1.4 ผู้ประกอบการควรเน้นความประณีตในการผลิตและเพิ่มมูลค่า
	การถ่ายทอด	1.3 ผลิตภัณฑ์นักตบชวามี	ประยุกต์ใช้ใน	2.1 ความขัดแย้ง	2.1 ความขัดแย้ง 2.การใช้กำมะถันอบผลิตภัณฑ์	ผลิตภัณฑ์ เช่น การเพิ่มการบุฝ้าใหมในตะกร้าจักสาน เป็นต้น เพื่อ
	ความรู้และฝึก		การพัฒนา	ระหว่างชุมชนที่	เป็นอันตรายต่อสุขภาพเมื่อใต้	เพิ่มระดับราคาจำหน่ายให้สูงขึ้น
	การจักสานให้		หัตถกรรมจัก	ดูแลแหล่งป่าใม้	สูดคมและส้มนัส	1.5 การทำงานของกลุ่ม/กิจการควรแบ่งงานตามความถนัดและฝีมือ
	บุตรหลาน	2. ขาดเครื่องมีอและทักษะการใช้	สานใต้	ใผ่และกลุ่มที่	3.การขาดแคลนวัตถุดิบใม้ใผ่ใน	nungen
	(ยกเจ้นกลุ่ม	เครื่องมือ	2.วัตถุดิบทดแทน	เข้าไปตัดไม้	อนาคต อีกทั้งในปัจจุบันผู้	2. กลยุทธ์เพื่อจัดเตรียมวัตถุดิบให้เหมาะสมในชุมชน
	ผักตบ ชวา)	2.1 บางกลุ่มขาดเครื่องมือและ	N N O C	(ขาดการ	ประกอบการ มักสานชิ้นงานที่	2.1 ให้ข้อมูลการจัดการวัตถุดิบ และแลกเปลี่ยนช้อมูลด้านวัตถุดิบ
	3. กลุ่มจักสานใม้		ประกอบกับ	ประสานความ	ให้ราคาผลตอบแทนต่ำและสิ้น	จากหน่วยงานอื่นๆ ที่มีข้อมูลอยู่ก่อนแล้ว
	ใผ่นำภูมิ	ประสิทธิภาพการผลิต	ผักตบชวามี	ร่วมมือกับแหล่ง	เปลื่องวัตถุดิบ	2.2 หาแหล่งวัตถุดิบที่ over supply (ไม้ใฝ) และวางแผนจัดเดรียม

ตารางที่ ค.2 (ต่อ)

ประเด็น	จุดแน็ง	จุดอ่อน	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การผลิต(ต่อ)	ปัญญาดั้งเดิม	2.2. บางกลุ่มขาดความรู้ทาง	หลากหลาย	วัตถุดิบ (ใม้ใน่))	วัตถุดิบ (ไม้ไผ่)) 4. ผู้ประกอบการ ขาดทักษะใน	แหล่งวัตถุดิบที่เหมาะสมของชุมชน พัฒนาและให้ความรู้ด้านการดัด
	ของท้องถิ่นมา	เทคนิคการผลิต และขาด	และหาใต้ใม่	2.2 สภาพภูมิ	การใช้เทคโนโลยีใหม่ เช่น	แปลงวัสดุทคแทนอื่นๆ เช่น วัสดุเหลือใช้ ภัชพีช หรือมาใช้ในงาน
	ใช้ในการเก็บ	ความช้านาญในการใช้	ยาก	อากาศและภูมิ	เครื่องเลียดตอก ซึ่งใต้รับการส่ง	หัตถกรรม (ผักตบ)
	รักษาวัตถุดิบ	เครื่องมือ จึงใม่นำเครื่องมือ		ประเทศในท้อง	เสริมจากหน่วยงานรัฐ	2.3 ผู้ประกอบการควรหันมาผลิตสินค้าที่ใช้ฝีมือมีขนาดเล็กใช้วัตถุดิบ
		และอุปกรณ์การผลิตที่		ถิ่นไม่เหมาะสม	ถิ่นไม่เหมาะสม 5. การรับช่องการผลิต อาจเกิดผล	น้อย แต่มีมูลค่าสูงขึ้น
		สามารถเพิ่มประสิทธิภาพ		ต่อการปลูกใผ่	กระทบในทางลบต่อการถ่าย	2.4 งานจักสานควรให้ความสำคัญในการนำวัตถุดิบหลักและวัตถุดิบ
		7] 1,7		3. ขาดแคลนแรง	ทอดภูมิปัญญา เพราะผู้ผลิตจะ	อื่นๆ ที่มีอยู่ท้องถิ่นมาใช้ประโยชน์เพื่อรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒน
		3. วัตถุดิบ		งานในฤดูการ	มีความชำนาญเฉพาะขั้นตอนที่	ธรรมและบรรจุภัณฑ์ควรมีความสอดคล้องกับตัวผลิตภัณฑ์ด้วย
		3.1 สมาชิกยังเน้นการผลิตรูป		เกษตรและช่วง	ตนรับผิดชอบเท่านั้น และมีผู้	2.5 พิจารณาศักยภาพทางการตลาดของผักตบชวา หากเห็นว่ามีศักย
		แบบเดิม และเน้นปริมาณ		เทศกาล	ช้านาญเพียงไม่กี่รายนำแต่ละ	ภาพควรหาแนวทางส่งเสริมการปลูกผักตบชวา โดยคำนึ่งถึงผล
		การผลิต โดยไม่คำนึงถึงการ			ชื้นส่วนมาประกอบเข้าด้วยกัน	เสียต่อสิ่งแวดด้อม เช่น การทำแปลงปลูก
		ขาดแคลนวัตถุดิบ			ซึ่งหากบุคคลดังกล่าวออกไป	2.6 ควรส่งเสริมให้มีการปลูกซ่อมวัตถุดิบทดแทนส่วนที่ใช้ไปในพ้นที่ที่
		3.2 กลุ่มส่วนใหญ่ใม่มีวัตถุดิบ			จากกลุ่ม หรือเสียชีวิตใปก็จะไม่	เหมาะสม เช่น ในประเทศจีนที่รัฐบาลจะจำกัดพื้นที่ปาไว้เพื่อใช้
		ภายในพื้นที่ และเสียงต่อ			มใครนู้สืบทอด	เป็นทรัพยากรในการผลิต
		การขาดแคลนวัตถุดิบใน			6. ผู้ประกอบการยังมีโลกทัศน์ที่	3. กลยุทธ์เพื่อสุขอนามัยและสิ่งแวดล้อม
		อนาคต			ใม่กว้างนักในด้านการผลิต	3.1 อบรมความรู้ให้กับกลุ่มด้านการใช้สารเคมี เครื่องมือ ฯลฯ ที่ไม่
		4. สุขลักษณะและสิ่งแวคล้อม.			7. คุณภาพผลิตภัณฑ์ไม่ใต้มาตร	เป็นอันตรายต่อผู้ผลิตและสิ่งแวดล้อม
		4.1 กลุ่มมีการใช้สารเคมีที่			1 7 ∪ \$	3.2 การพัฒนาพัตถกรรมจักสานในระยะยาวต้องไม่กระทบต่อสิ่งแวด
		เป็นอันตรายต่อสุขภาพของ				ล้อมและสุขภาพของทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภคในระยะยาว
		นั้นลิดและผู้บริโภค เช่น				4. กลยุทธ์การพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิต
		กำมะถัน และเชลไดรท์				4.1 การใช้โชดาแอส และคอปเปอร์ซัลเฟตในการต้มตอกหรือใช้ความ

ตารางที่ ค.2 (ต่อ)

196 196 196		900-01	โอกาส	91/8748	าโระเด็บป้กหวาหลัก	กละเทล์ในกละการ
81 M GE II	7 1 3 1 4	2	8			6 1 1 6 M 1 M 2 M 1 M 2 M 1 M 2 M 1 M 2 M 1 M 2 M 1 M 2 M 1 M 2 M 2
การจัดการ						
การผลิต (ต่อ)		4.2.กลุ่มใม่ให้ความสำคัญต่อ				ด้นใอน้ำในการป้องกันมอดหรือการจักตอกให้บางลงแล้วนำมารม
		กรรมวิธีการผลิตที่ถูกสุข				ครันและเก็บในที่แห้งและร้อนจะช่วยป้องกันมอดในไม้ในใด้
		ลักษณะ เช่น ลักษณะการ				4.2 เครื่องตัดใบลานหรือป่านศรนารายณ์อาจน้ำมาใช้ในการตัด
		นั่งและใช้เครื่องมือ				ผักตบชวาใต้
		4.3 กลุ่มไม่ได้คำนึงถึงผล				4.3 การใช้หวายสอดเป็นเส้นยืนทำให้สร้างทรงเครื่องจักสานใด้ง่ายขึ้น
		กระทบต่อสิ่งแวดล้อมและ				4.4 การป้องกันเสื้อรา หากเป็นกลุ่มขนาดใหญ่ควรใช้หม้อต้นความ
		สุขภาพที่เกิดจากของเสีย				ดันในการตัมไม้ไผ่ เพราะการต้มด้วยหม้อต้มความดันจะใช้ความ
		จากกระบวนการผลิต				ร้อนสูง น้ำในเนื้อไม้จะระเหยออกไปอย่างจวดเร็วทำให้ไม้ไม่ไม่ไม
						แตกง่าย
						4.5 หากเป็นกลุ่มขนาดใหญ่ควรจัดหาเครื่องขัดกระดาษทรายเพื่อใช้
						ตัดหน้าไม้ในให้เรียบและกลมกลึงและหากต้องการเครื่องขัด
						กระดาษทรายแบบแป้นหมุนต้องประยุกต์นู้แอง ทั้งนี้ติดต่อได้ที่
						ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 1
						4.6 ในการใช้น้ำมันจานิชควรมีอุปกรณ์ป้องกัน
						4.7 ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 1 ช่วยคิดค้นพัฒนาเครื่องมือตัด
						เส้นผักตบชวาให้ออกมาเป็นรูปธรรมได้ และใช้งานได้ตามความ
						ตัองการของผู้ผลิต
						4.8 ควรเปลี่ยนแปลงจากการทาน้ำมันจานิชและน้ำมันสนเป็นการพ่น
						ซึ่งม่าจะทำให้สารเคมีเข้าไปเคลื่อบในชอกลวดลายผลิตภัณฑ์ที่ไม่
						สามารถทาได้อย่างทั่วถึงเพื่อช่วยให้ป้องกันเชื้อราได้ดียิ่งขึ้น
						4.9 ควรส่งเสริมให้แรงงานผลิตตระหนักรู้ถึงความงามทางศิลปะซึ่งจะ

ตารางที่ ค.2 (ต่อ)

USSIE	จุดแข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การผลิต (ต่อ)						ช่วยกระตุ้นให้ผู้ผลิตมีการพัฒนาฝีมือให้ประณีตขึ้น เป็นวิธีที่
						สามารถเพิ่มมูลคำและคุณค่าของผลิตภัณฑ์ได้
						5. กลยุทธ์ส่งเสริมการวิจัย
						5.1 ควรมีการจิจัยหญ้าแฝกเพื่อหาวิธีในการเพิ่มความคงหนและไม่เป็น
						(원양기
						5.2 ควรศึกษาเรื่องการใช้วัสคุหรือวัตถุดิบทดแทนใม้ใผ่และผักตบชวา
						ซึ่งอาจขาดแคลนในอนาคต
						5.3 ควรมีการวิจัยการใช้สิธรรมชาติ อย่างคุ้มค่า มีประสิทธิภาพ และ
						อนุรักษ์วัตถุดิบในผลิตภัณฑ์จักสาน เช่น สีจากลูกมะเกลือและ
						สะเดา เป็นต้น
						5.4 การวิจัยหาบริมาณที่เหมาะสมในการใช้กำมะถันเพื่ออบผลิตภัณฑ์
						อย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อความปลอดภัย ของผู้ใช้และสิ่งแวด
						ล้อม และวิจัยเพื่อหาสารทดแทนกำมะถ้น
						5.5 ควรศึกษาเพื่อแก้ปัญหาเชื้อราเกิดกับวัตถุดิบอันเนื่องจากความชื้น
						และปัญหามอดในผลิตภัณฑ์ โดยไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และสิ่ง
						แวดล้อม
การตลาด	กิจการรายเดี่ยว	1. กลุ่ม/กิจการขาดอำนาจต่อรอง 1. ช่องทางการ		1. ผลิตภัณฑ์ที่ใช้	1. ผู้ประกอบการยังมีโดกทัศน์ที่	1. กลยุทธ์เพื่อขยายตลาดหัตถกรรมจักสาน และสร้างอำนาจต่อรองให้
	และกลุ่ม	PIPI	ตลาดของกลุ่ม	วัตถุดิบใหม่เช่น	ใม่กว้างนักในด้านการตลาด	กับกลุ่ม/กิจการ
	ประยุกต์มีความ	2.กลุ่มส่วนใหญ่ขาดทักษะความ	สามารถขยาย	หญ้าแฝก ยังใม่	ขาดข้อมูลการตลาด	1.1 รณรงค์การใช้ผลิตภัณฑ์จักสานในชีวิตประจำวัน เช่น การถือ
	สามารถในการ	รู้ด้านการบริหารจัดการการ	ใต้อีกมาก	เป็นที่รูจก	2. ปัญหาด้านราคา : การตั้งราคา	ตะกรำไปตลาด
	ทำตลาดเชิงรูก	ଜାରୀନ	2. ใด้รับความ	2.การแทรกแซง	ขาดอำนาจการต่อรอง	1.2 กลุ่มควรมีการจัดการการผลิตภัณฑ์ : สร้างเอกลักษณ์

ตารางที่ ค.2 (ต่อ)

USC II	รนายั	นอ'อดค	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การตลาด (ต่อ)		2.1 กลุ่มขาดความรู้และการจัด	ช่วยเหลือจาก	จากคู่แข่งภาย	3. หน่วยงานสนับสนุนเข้าส่งเสริม	1.3 หน่วยงานสนับสนุน ควรเข้ามาช่วยเหลือผลิตภัณฑ์ที่ใช้วัตถุดิบ
		การที่จะผลิตสินค้าให้ตรงกับ	หน่วยงานของ	นอกพื้นที่ โดยน้ำ	นอกพ้นที่ โดยนำ ซ้ำซ้อนในพื้นที่เดียวกัน ซึ่งมีส่วน	ใหม่ เช่น การสนับสนุนบูธแสดงและจัดจำหน่ายสินค้า
		ความต้องการของกลุ่มลูกค้า	รัฐ เช่น OTOP	ระบบเงินทุนมา	ก่อให้เกิดปัญหาในชุมชน (แตก	1.4 ผู้ประกอบการควรศึกษารูปแบบผลิตภัณฑ์จักสานของทั้งภายใน
		เป้าหมาย	3. ผลิตภัณฑ์จัก	ชื่อชินงานจาก	แยกและมีการแข่งขัน)	และต่างประเทศเพื่อนำมาปรับใช้พัฒนารูปแบบและรูปทรงผลิต
		2.2 ใม่มีการตรวจสอบและแบ่ง	สานสามารถ		4. ผลิตภัณฑ์จักสานยังขาดเอก	ภัณฑ์ของตนโดย ผสมผสานลวดลายและเทคนิคการจักสานของ
		เกรด ผลิตภัณฑ์จึงมีคุณภาพ	นำไปเป็นสิน	3. ผลิตภัณฑ์ทด	ดักษณ์ของท้องถิ่น (จุดอ่อน –	ท้องถิ่นเอาไว้เป็นเอกลักษณ์ และให้สอดคล้องกับความต้องการ
		ใม่ดีและยังไม่สม้าเสมอ	ค้าทดแทน :	แทน (ผลิตจาก	ขาดทักษะการออกแบบ และทำ	ของกลุ่มลูกค้า (niche market)
		3. กิจการที่มีเอกลักษณ์ของตน	กระแสการอนู	พลาสติก ฯลฯ)	ตลาดแบบเชิงรับ)	1.5 สนับสนุนผู้ประกอบการที่มีคักยภาพที่ต้องการสร้างยี่ห้อ/ตรา
		เอง (เช่น กิจการของนายถวัลย์)	รักษ์มีแนวใน้ม	มีมากและราคา	5. ขาดการส่งเสริมการขาย	ผลิตภัณฑ์ของตนเองนั้น ต้องมีความกระตือรือรันที่สร้างอย่างจริง
		ใม่มีการจดทะเบียนและประทับ	สูงขึ้น ทำให้คน	ถูก	(promotion) ผลิตภัณฑ์ (กรณีผู้	จังและสามารถควบคุมคุณภาพผลิตภัณฑ์ได้จึงจะเป็นการพัฒนา
		ตราสินค้า (brand name)ของ	ห้นมาใช้ผลิต	4. อุปทานของ	ผลิตหญ้าแฝก, ตลาดเชิงรับ)	ระดับตลาดให้สูงขึ้น ในขณะเดียวกันจะเป็นการผลักดันให้ผู้
		ตนเอง ทำให้เกิดการลอกเลียน	ภัณฑ์มากขึ้น	เครื่องจักสานมี		ประกอบการรายอื่นที่มีความสามารถต้อยกว่าขึ้นมาแทนที่ตนเอง
		, Illi	4. ผลิตภัณฑ์จัก	มากเนื้องจาก		ในตลาดเดิม ซึ่งเป็นการช่วยพัฒนาอุตสาหกรรมในภาพรวม และ
		4. กลุ่มที่แท้จริงทำตลาดแบบเชิง	สานมีความ	การส่งเสริมมี		ส่งเสริมให้ผู้ที่ต้องการมีการจัดการตราสินค้า
		รับ เพราะผลิตภัณฑ์มีมูลค่าต่ำ	ต้องการชื่อถื	ความซ้าช้อนใน		1.6 การมีตราสินค้า (brand name) ผู้ประกอบการต้องเร่งพัฒนา
		5. ไม่มีความสามารถในการหา	เนื่องจากเป็น	รูปแบบผลิต		ผลิตภัณฑ์อยู่เสมอ เพื่อหนึการ ลอกเลียนแบบและรักษาเอก
		ข้อมูลการตลาด	ผลิตภัณฑ์ที่มี	ภัณฑ์		ลักษณ์ของตนเอง
			ราคาถูก อายู			1.7 ควรมีการจัดตั้งชมรมจักสานขึ้นในหมู่บ้านที่มีกลุ่มผู้ผลิตย่อยๆ
			การใช้งานสั้น			ในหมู่บ้านเช่น บ้านป่าบงหลวง เพื่อแก้ปัญหาการตัดราคา ควรจัด
			และเป็นสินค้า			ภูมิทัศน์ของหมู่บ้านให้เหมาระเป็นหมู่บ้านจักสานและจัดทำ
			เพื่อการใช้สอย			พิพิธภัณฑ์เครื่องจักสานประจำหมู่บ้าน

ตารางที่ ค.2 (ต่อ)

ประเด็น	จุดแข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยูทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การตลาด (ต่อ)			5.หน่วยงานใน			1.8 ควรสนับสนุนให้มีการแข่งขัน (ประกวด) ด้านการออกแบบผลิต
			พนท์ ให้การ			ภัณฑ์จักสาน
			สนับสนุนจัด			1.9 ผู้ประกอบการควรมี catalog สินค้าเพื่อเป็นตัวอย่างให้ลูกค้า
			ตั้งเครื่อข่าย			พิจารณา
			เพื่อประโยชน์			1.10 การแก้ปัญหาการตัดราคาอาจทำโดยให้มีการประชุมตกลง
			หั้งด้านการ			ราคาร่วมกันของผู้ผลิตทุกกลุ่มในแต่ละจังหวัด เช่น ในเขตรอบ
			ผลิตและการ			กรีานพะเยา จ.พะเยา เพื่อเป็นการพยุงราคาไม่ให้ตกต่ำ
			ଜ୍ଞାନ୍ନ (ଅଲିଜ			2. กลยุทธ์เพื่อพัฒนาความสามารถในการบริหารจัดการตลาดให้กับกลุ่ม
			ภัณฑ์จักสาน			2.1 ชี้ให้เห็นความสำคัญของการตลาด (4's p)
			ผักตบชวาของ			2.2 อบรมให้เห็นความสำคัญของคุณภาพผลิตภัณฑ์
			(เมรูพ.ค			2.3 ฝึกอบรมบริหารด้านการตลาด
						2.4 ควรเปิดโลกทัศน์ของผู้ประกอบการ โดยการนำไปดูงานในแหล่ง
						ผลิตต่างๆ เช่น กลุ่มผู้ผลิตในจ.อุทัยธานี บ้านบางเจ้าฌ่า อ.โพธิ์ทอง
						 อ่างทอง และดูงานที่ศูนย์คำหน่ายผลิตภัณฑ์ของศูนย์ส่งเสริมอุต
						สาหกรรมภาคที่ 1 เพื่อให้เห็นรูปแบบผลิตภัณฑ์ที่มีความประณีต
						คุณภาพดีและมีมูลค่าสูงและช่วยขยายช่องทางการตลาดให้กว้างขึ้น
						2.5 อบรมด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และการติดต่อกับหน่วย
						งานต่างๆ ทั้งภาษาใทยและต่างประเทศที่จำเป็น
						2.6 ผลิตภัณฑ์ที่กลุ่มผลิตควรมี 2 แบบคือ 1) แบบที่เป็นเอกลักษณ์
						ของท้องถิ่น หรือเน้นความงาม (ศิลปะ) และ 2) แบบทั่วไป หรือ
						ประโยชนใช้สอย (พิ่มยอดขาย)

ตารางที่ ค.2 (ต่อ)

ประเด็น	จุดแข็ง	หอ _ุ อง _ไ	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การเงิน	กลุ่มมีแหล่งเงิน	1. กลุ่มขาดทักษะในการบริหาร	1. มีสถาบันการ มีหน่วยงานที่อบ	มีหน่วยงานที่อบ	การจัดการและบัญชี มีความช้า	กลยุทธ์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการด้านการเงิน โดยมีแบบบัญชีที่ถูก
	ทุนให้สมาชิก	จัดการการเชิน และการจัดทำ	ศึกษาที่สามารถ	รมการจัดทำบัญชี	ช้อนและยังไม่ถูกนำความรู้จากกา	ช้อนและยังไม่ถูกนำความรู้จากกา ต้องและมีข้อมูลชัดเจนอันเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนการผลิต และการ
	กู้ยมเพื่อจัดชื่อ	บัญชี รวมถึงตัวสัวดทางการเงิน ให้คำแนะนำใด้		ให้กลุ่ม เช่น	รอบรมที่ผ่านมาใปใช้อย่างมีประ	ଜାରମନ
	วัตถุดิบ	แผนทางการเงินทั้งระยะสั้นและ 2. มีแหล่งเงินกู้		สหกรณ์อำเภอ	สิทธินลในด้านต่างๆ คือ	1. ให้มีการอบรมด้านการเรินเพื่อเพิ่มความสามารถในการจัดการด้าน
	(ผักตบชวา)	3282817	เมื่อต้องการสิน	และ สหกรณ์	- การวางแผนการเชิน	การเงิน เช่น การวางแผนเพื่อลดตันทุนกลุ่ม
		2. กลุ่มส่วนใหญ่ไม่ให้ความ	[No	จังหวัด แต่เนื้อหา	- การจัดทำบัญชีอย่างเหมาะ	2. อบรมด้านการบริหารการเงิน
		ลำคัญกับการจัดทำบัญชี		ใม่ตรงกับสถาน	สม	3. จัดการอบรมด้านบัญชื่อย่างเป็นระบบ โดยประสานหน่วยงานที่เกี่ยว
		3. การทำกำไรของกลุ่มต่ำ เนื่อง		การณ์ มีความซ้ำ	- การบริหารการเงิน	ข้องเพื่อลดความข้าซ้อน และมีการติดตามการนำไปใช้อย่างใกล้ชิดเพื่อ
		จากกลุ่มคิดต้นทุนต่ำกว่าความ		ช้อน อบรมใม่ทั่ว		การนำผลไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ
		เป็นจริง และไม่สามารถกำหนด		ถึง ขาดการติด		
		ราคาสินค้าใต้ ทำให้ความ		ตามอย่างต่อเนื่อง		
		สามารถใน (โดยเฉพาะจักสาน		ทำให้ไม่สามารถ		
		ใม้ใผ่ประเภทตะแกรง กระดัง)		น้ามาประยุกต์ใช้		
		4. มีปัญหาการติดตามหนึ่จาก		ได้จริง		
		การให้สมาชิกกู้ยืม (บางกลุ่มไม่				
		สามารถติดตามทวงเงินที่				
		ลมาชิกกู้ยืมคืนใต้ทั้งหมด)				

ตารางที่ ค. 3 ผลการวิเคราะห์กรณีศึกษาประเภทกระดาษสาและผลิตภัณฑ์จากกระดาษสา

ngath	จุดแข็ง	หอ _เ อง ๒	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การจัดองค์กร	1. ผู้นำมิความรู้	1. กรรมการปฏิบัติงานใม่เต็มที่	มีโอกาสได้รับ		1. โครงสร้างองค์กรของกลุ่มบาง	1. กลยุทธ์เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการบริหารองค์กร
(มี 6 กรณีศึกษา	ความสามารถมี	เพราะมีภาระงานประจำ	ความช่วยเหลือ		กลุ่มขาดฝ่ายออกแบบผลิต	1.1 รัฐควรให้ความสำคัญในการจัดการองค์กร การบริหารกลุ่มให้
แบ่งเป็น 3 กลุ่มชุม	ความเสียสละ	(%08)	จากหน่วยงานใต้		ภัณฑ์	มากขึ้น และมีลักษณะเป็นมืออาชีพมากขึ้น โดยเน้นให้ครอบคลุม
ชน2 กลุ่ม	และมีประสบ	2. สมาชิกไม่ตระหนักถึง	ال الا		2. ไม่มีค่าตอบแทนสำหรับคณะ	จำนวนสมาชิกในกลุ่มให้กว้างขวางขึ้น หรือถ้าเป็นไปใต้ควรอบรม
ประยุกศ์ และ 1	การณ์ในการทำ	ประโยชน์ของการรวมกลุ่ม			กรรมการ ยกเว้นประธานและ	คณะกรรมการทั้งองค์กร
รายเดียว)	ธุรกิจนี้มานาน	(%09)			เลขานุการ ทำให้กรรมการอื่นๆ	1.2 ลักษณะการอบรม ควรให้น้ำหนักกับ in house training
	(33%)	3. กรรมการปฏิบัติงานใม่สอด			ใม่มีแรงจูงใจในการทำงาน	1.3 เสริมการอบรมเรื่องภาษา เพื่อเพิ่มศักยภาพการทำงานให้กับ
	2. มีการแบ่งปัน	คล้องกับตำแหน่ง และขาด			3. กลุ่มยังขาดความรู้ด้านการ	ฝ่ายการตลาด
	ผลประโยชน์	ความสามารถ (40%)			บริหารจัดการองค์กร	2. กลยุทธ์การสร้างแรงจูงใจให้กับคณะกรรมการและสมาชิก
	จากการด้าเนิน				4. มีกลุ่มที่เกิดขึ้นโดยไม่สมัครใจ	2.1 กระจายค่าตอบแทนให้แก่กรรมการ
	งาน (33%)					2.2 ให้เลินปันผล หรือสวัสดิการในรูปแบบอื่นแก่สมาชิก
	3. สมาชิกมี					
	ความสามัคคี					
	(% 09)					
การผลิต	1. ลักษณะผลิต	1. คุณภาพ	เดิร์แการ	1. ในฤดูฝนมี	1. ผลิตภัณฑ์กระดาษสาเป็นสิน	1. กลยุทธ์เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตและการบริหารจัดการการ
	ภัณฑ์มีความ	1.1สีที่ใช้คุณภาพไม่สม้าเสมอ	สนับสนุนความรู้	ปัญหาเชือรา	ค้าสันเปลือง จึงจำเป็นต้องมี	ଅନ୍ତିକ
	หลากหลาย	1.2 ผลิตภัณฑ์กระดาษสาชุบ	จาก 10 หน่วย	(%09)	การพัฒนารูปแบบและมีการ	1.1 บระสานงานหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อประสานด้านข้อมูล
	2. สมาชิกมี	ยางพารามีอายุการใช้งาน 2 ปี	งาน (เฉลีย 4	2. ขาดแรงงานใน	ออกแบบอยู่เสมอ	ข่าวสารการผลิตที่สำคัญ และด้านการพัฒนาเทคในโลยีต่างๆ กับ
	ทักษะความ	และสีมิความคงทนตำ	หน่วยงานต่อ	ช่วงฤดูการ	2. สีของดอกไม้แห้งที่ใช้ในการทำ	กลุ่มต่างๆ
	ช้านกญในการ 2. การจัดการ	2. การจัดการ	กลุ่ม)	เกษตร (33%)	กระดาษสาและผลิตภัณฑ์นั้น	1.2 การใช้ฝีมือแรงงานในการผลิตแทนการใช้เครื่องไฮโดรลิก ทำให้
	มลิต และ	2.1 การผลิตไม่ครบวงจร		3. ราคาวัตถุดิบ	ใม่คงทน ซีดจางเร็ว (ภายใน 6	ผลิตภัณฑ์ออกมาในเชิงศิลปะซึ่งมีชีวิตชีวากว่าผลิตภัณฑ์ในเชิง

ตารางที่ ค. 3 (ต่อ)

ประเด็น	รูได้เกีร	หอ _เ อฟ [®]	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การผลิต (ต่อ)	หลายขั้นตอน	2.2 กลุ่มส่วนใหญ่ใม่มีวัตถุดิบ		มีแนวใน้มสูงขึ้น	(พืชน)	อุตสาหกรรม และทำให้หัตถกรรมไทยยังสามารถแข่งขันกับของจีน
	การผลิต	ภายในพื้นที่ และเสี่ยงต่อการ		(%09)	3. การเกิดเชื้อราบนดอกใม้	แคงใต้ นอกจากนี้เครื่องตอกและเครื่องอัดกลีบแบบไฮโดงลิก มี
	สามารถฝึกฝนใด้	ขาดแคลนวัตถุดิบในอนาคต		4. คุณภาพวัตถุดิบ	กระดาษสา และดอกกระดาษ	ราคาค่อนข้างแพง และต้องใช้ช่างเทคนิคควบคุมซึ่งจะทำให้การ
	ในเวลาสัน	3. เทคโนโลยี		ใม่ได้มาตรฐาน	สาซู่บยางพารา	ใช้แรงงานในท้องถิ่นลดลง การพัฒนาเทคโนโลยี ต้องคำนึงถึงคุณ
		3.1 ขาดความรู้ในการป้องกัน		และควบคุมใต้	4. เยื่อสาหายากต้องนำเข้าจาก	ค่าความเป็นงานฝีมือควบคู่"เปด้วย
		<u>รื</u> เชื่อราและการรักษาความสด		ยาก	ประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งจะส่งผล	1.3 ในกรณีที่จำเป็นต้องใช้เครื่องมือนั้น ผู้ประกอบการควรพัฒนา
		ของสึกระคาษและคอกใม้		5. เชื้อสาส่วนใหญ่	กระทบต่อผู้ผลิตกระดาษสาใน	เครื่องตอกและเครื่องอัดกลีบดอกใม้กระดาษสาให้มีตัวล็อค เพื่อ
		3.2 ขาดเครื่องมือและอุปกรณ์		นำเป้าจากประ	ประเทศที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก	ทุ่นแรงในการกด โดยผู้ประกอบการสามารถติดต่อขอความช่วย
		เช่น เครื่องคัดแยกน้ำ เครื่องชั่ง		เทศเพื่อนบ้าน	5. กลุ่มไม่ทราบข้อมูลข่าวสาร	เหลือจากศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมได้
		เปื่อสา เครื่องเจาะกระดาษ		(ลาว เป็นหลัก)	เกี่ยวกับแหล่งวัตถุดิบราคาถูก	1.4 ปรับปรุงเทคโนโลยีการใช้สึโคยเฉพาะสึธรรมชาติ เพื่อหลีกเลี่ยง
		เครื่องตัดกระดาษ			6. ผลกระทบจากสารเคมีที่เช้ใน	การแข่งขึ้นกับต่างประเทศ
		3.3 ในบางขั้นตอนการผลิตไม่			การผลิตกระดาษสาทั่งต่อผู้	1.5 การใช้กาวที่ไม่มีคุณภาพ มีน้ำผสมมากจะสงผลให้เกิดเชื้อราบน
		ใต้ปรับเปลี่ยนเทคโนโลยี เพื่อ			ผลิตและสิ่งแวดล้อม	ผลิตภัณฑ์ได้ง่าย ดังนั้นกลุ่มควรใช้กาวสำหรับทำดอกไม้กระดาษ
		ให้เพิ่มประสิทธิภาพการ			7. บ่อบำบัดน้ำเสียจากการผลิต	๘๛๛๛
		ทำงาน เช่น การเพิ่มตัวล๊อค			กระดาษสาที่สามารถนำไปใช้	1.6 ปรับปรุงเทคนิคการซุบยางพารา การนำผลิตภัณฑ์คอกไม้ซุบ
		เครื่องตอก และเครื่องอัดกลีบ			ใต้อย่างเหมาะสม	ยางพารามาคลุกแป้งจะช่วยลดปัญหาการเกิดเชื้อราได้ แต่ไม่ควร
		ดอกใม้กระดาษสา				คลุกแป้งมากเกินไป โดยเฉพาะในขณะที่ยางพารายังไม่แห้ง (ไม่
		4. มลภาวะและสุขอนามัย				ควรฉีดด้วยแลคเกอร์ เพราะจะทำให้ลดความเป็นธรรมชาติของ
		4.1 ส่วนใหญ่ใม่มีการบำบัดน้ำ				กระดาษสา)
		ធ្វើ ย (67%)				1.7 พัฒนาวิธีอบแห้ง กล่าวคือ การใช้ เครื่องอบแห้งช่วยป้องกัน
		4.2 การใช้เครื่องมือการผลิต				ปัญหาการเกิดเชื้อราของคอกไม้ชุบยางพาราในช่วงฤดูฝนได้ และ

ตารางที่ ค. 3 (ต่อ)

ประเด็น	จุดแข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การผลิต (ต่อ)		บางชนิด เช่น เครื่องตอกและ				ไม่ควรใช้เตารีดรีดดอกไม้แห้งเพราะความร้อนจะเป็นปัจจัยทำลาย
		อัดกลีบ ไม่เหมาะสมทำให้เกิด				ความคงหนายงสีโดยตรง
		ความปวดเมื่อย				1.8 แนะนำการสลัดน้ำที่มีต้นทุนต่ำ เช่น การใช้ เครื่องชักฝ้าในการ
		4.3 ในการผลิตก่อให้เกิดสาร				สลัดน้ำออกจากก้อนเยื่อสา จะทำให้ผู้ประกอบการมีต้นทุนการ
		เคมีตกค้างในน้ำ (67% หรือ 4				ผลิตที่ต่ำกว่าการใช้ เครื่องสลัดน้ำซึ่งมีราคาสูงถึงประมาณ 40,000
		ใน 6 ราย นำน้ำเสียจากการ				MUT
		ผลิตซึ่งมีสารใฮโดรเจนเปอร์				1.9 แนะนำวิธีป้องกันการเกิดเชื้อรา เช่น การใช้เจลซิลิกาเป็นสารคูล
		ออกไซด์ และสีย้อมไปเททิ้ง				ความขึ้น และใช้ยูลิเทรนนำเคลือบ เพื่อให้ผลิตภัณฑ์ทนทานขึ้น
		โดยใม่ผ่านการบำบัด)				1.10 สร้างฐานข้อมูลด้านเทคโนโลยีการผลิต
						2. กลยุทธ์เพื่อรักษาสิ่งแวดด้อม
						2.1 ถ่ายพอดความรู้และนำระบบการจัดการน้ำเสียมาใช้
						2.2 แนะนำวิธีตรวจสอบน้ำเสียก่อนปล่อยลงท่อน้ำทึ่งสู่ชุมชน / แม่น้ำ
						2.3 แนะนำให้ผู้ประกอบการตักสารเคมีที่สะสมในบ่อบำบัดน้ำเสียไป
						ผู้งกลบด้วย
						3. กลยุทธ์การพัฒนาจัตถุดิบคุณภาพสูง
						3.1 ส่งเสริมการปลูกต้นปอสาพันธุ์ที่มีคุณภาพในพื้นที่เหมาะสม (เช่น
						 แม่ฮ่องสอน) เพื่อป้องกันการขาดแคลนวัตถุดิบ
						3.2 ให้ความรู้ในการจัดการวัตถุดิบเพื่อป้องกันเชื้อรา และรักษาคุณ
						ภาพวัตถุดิบ ในต้นทุนที่เหมาะสม
						3.3 พัฒนาวัสดุเกษตรเหลือใช้อื่นๆ ให้เกิดมูลค่าเพิ่มและนำมาใช้ทด
						แทนหรือใช้ประกอบกับปอสา โดยออกแบบผลิตภัณฑ์ให้สอด

ตารางที่ ค. 3 (ต่อ)

HISEM	ะเมาตะ	ห อฺอ <i>ง</i> ๕	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การผลิต (ต่อ)						คล้องกับคุณสมบัติของวัตถุดิบและตลาดเป้าหมาย
						3.4 การให้ข้อมูลความรู๊กับผู้ผลิตในด้านหน่วยงานที่ให้ความช่วย
						เหลือ คัน :-
						(1) กลุ่มควรพัฒนาทักษะฝีมือของแรงงานในการผลิต ซึ่งโรงเรียน
						สารพัดช่างมีหลักสูตรอบรมออกแบบจัดดอกไม้ นอกจากนี้ยังมีหลัก
						สูตรอบรมที่วิทยาลัยอาชีวศึกษา หรือติดต่อขอรับการอบรมจากเคห
						กิจอำเภอ
						(2) ผู้ประกอบการที่ทำเฟรมเอง สามารถติดต่อชื้อไม้ได้จากองค์การ
						อุตสาหกรรมป่าใม้ (ออป.) ซึ่งการซื้อจาก ออป. นับเป็นการส่งเสริม
						การปลูกปาเพิ่มขึ้นอีกทางหนึ่ง
						(3) กลุ่มควรติดต่อประสานกับศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมในด้าน
						เทคโนโลยีการขอกแบบ
						(4) ผู้ประกอบการที่ต้องการข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุอุปกรณ์และวัตถุดิบ
						ยางพารานั้นสามารถติดต่อไปที่สำนักอุตสาหกรรมจังหวัดอ่างทอง
						และสำนักงานอุตลาหกรรมจังหวัดสิงห์บุรี
						4. กลยุทธ์การพัฒนาองค์ความรู้
						4.1 สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาสี เพื่อใช้กับกระดาษสาให้มีความคง
						ทนโดยใม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและผู้ใช้
						4.2 พัฒนากระบวนการการผลิตโดยมีต้นทุนต่ำสำหรับกลีบดอกไม้
						เพื่อป้องกันการเปลี่ยนสี และสีชีดจางอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้เพื่อยึด
						อายุการวางตลาดและไม่เป็นอุปสรรคต่อการขยายตลาด

ตารางที่ ค. 3 (ต่อ)

HIRME	จูดแข็ง	หอ _เ อย _ั	โอกาส	อูปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การผลิต (ต่อ)						4.3 ควรมีการศึกษาความเป็นไปได้ (feasibility study) ในการนำ เครื่องอบมาใช้อบคอกไม้เพื่อยีคอายุการเก็บรักษาผลิตภัณฑ์คอก
						ไม้ชุบยางพาราให้ยาวมานกว่า 2 ปี เพื่อให้สามารถขยายตลาดส่ง
						ออกได้ ทั้งนี้โดยศึกษาความต้องการของตลาดต่างประเทศเสีย
						ก่อน
การตลาด	1. มีการส่งเสริม	1. ผลิตภัณฑ์ขาดเอกลักษณ์	1. มีโอกาสการ	1. ขาดข้อมูลข่าว	1. ขาดการสร้างเอกลักษณ์	1. กลยุทธ์การออกแบบผลิตภัณฑ์ให้สอดคล้องกับความต้องการของ
	การขาย เช่น	2. ขาดบุคลากรที่มีความสามารถ ประชาสัมพันธ์		สารค้านการตลาด	สารด้านการตลาด 2.กลุ่มขาดความรู้ในการตั้งราคา	ตลาดและสร้างเอกลักษณ์
	การให้เครดิต	ในด้านการตลาดและการใช้	site	2. การลอกเลียน	ผลิตภัณฑ์/ขาดอำนาจการต่อ	1.1 อบรมพัฒนาการออกแบบ เพื่อสร้างความคิดริเริ่มในการตัดแปลง
	ช้าระเงิน การ	ภาษาต่างประเทศ (33%)	M-12 "	แบบผลิตภัณฑ์	ንስላ	ผลิตภัณฑ์รูปแบบใหม่ๆ อย่างต่อเนื่อง และสามารถสร้างสรรค์
	แถม ส่วนลด	3. ขาดอำนาจการต่อรอง (50%) 2. มีการออกร้าน 3. คู่แบ่งในพื้นที่มี	2. มีการออกร้าน	3. คู่แข่งในพื้นที่มี	3.กลุ่มขาดนโยบายการตลาดใน	ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณค่างานฝีมือ
	และบริการขน		สินค้าบ่อย	จำนวนมาก	เชิงรูก	1.2 อบรมผู้ผลิตดอกใม้ประดิษฐ์จากกระดาษสา ให้คำนึงถึงลักษณะ
	~~ ~&		~}@ ~}%	4. สถานที่ตั้งอยู่		ทางกายภาพของดอกใม้เพื่อประกอบการออกแบบ
	2. มีลูกค้าประจำ		3. มีโครงการหนึ่ง	3. มีโครงการหนึ่ง ห่างไกลจากแหล่ง		1.3 เสจนาให้เห็นความเสียหายจากการลอกเลียนแบบผลิตภัณฑ์ซึ่ง
	ดักษณะการ		ตำบลหนึ่งผลิต	ชุมชนและตลาด		กันและกัน
	ขายจึงเป็นการ		ภัณฑ์ (มีกลุ่มใต้	ภัณฑ์ (มีกลุ่มใต้ (เฉพาะบางกลุ่ม)		1.4 ฝึกอบรมการออกแบบผลิตภัณฑ์ ซึ่งสามารถทำใต้ตั้งแต่ลักษณะ
	รับคำสั่งชื่อ		รับเลือกอยู่ใน			ของกระดาษ รูปแบบผลิตภัณฑ์ (style) การให้สีประเภทของผลิต
	3. มีการส่งไป		OTOP) และ			ภัณฑ์ (เช่น เครื่องตกแต่ง กระดาษห่อของขวัญ ฯลฯ)
	จำหน่ายใน		โครงการ			1.5 แยกแยะประยุกต์ ใช้ศิลปวัฒนธรรมสอดแทรกให้เหมาะสม โดย
	ตลาดต่าง		สนับสนุนอื่นๆ			ให้เกิดความแตกต่างกับผู้ผลิต/กลุ่ม ที่อยู่ในท้องที่เดียวกัน
	ประเทศ					1.6 เน้นการสร้างบุคลากร เพื่อการออกแบบโดยเฉพาะ ซึ่งควรเป็นหัว
						ใจของงานกระดาษสา(เพราะเป็นสินค้าสิ้นเปลือง มีอายุใช้สอยสั้น

ตารางที่ ค. 3 (ต่อ)

	,	
กลยูทธ์/มาตรการ	และมีการเปลี่ยนใจกว่าสินค้าหัตถกรรมอื่นๆ) 2. กลยุทธ์การตลาดเชิงรูก 2.1 ประสานงานระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มต่างๆ เพื่อเชื่อมโยงข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด 2.2 กลุ่ม/ผู้ประกอบการ สมัครเป็นสมาชิกของคูนย์หัตถกรรมภาค เหนือ เพื่อรับข่าวลารการจัดงานในโอกาสต่างๆ ซึ่งเป็นโอกาสให้ 2.3 เพิ่มการประชาสัมพันธ์ตนเองโดยอาศัยการให้ข้อมูลบนฉลากปิด สินค้า จัดทำแน่นพับ ฯลฯ ซึ่งปัจจุบันยังมีปฏิบัติน้อยมาก 2.4 ติดต่อต่างประเทศโดยตรงโดยผ่าน website ให้มากขึ้น 2.5 ทำตลาดเป้าหมายเฉพาะ (niche market) ของตนเองให้มากขึ้น 3.1 ฝึกอบรมภาษต่างประเทศให้แก่สมาชิกของกลุ่ม (หรือเป็น 3.2 ฝึกอบรมภาษต่างประเทศให้แก่สุรกิจรายเดียว) ทำหน้าที่ด้านการขายและติด ต่อต่างประเทศ	กลยุทธ์เพื่อเพิ่มซีดความสามารถในการจัดการด้านการเงิน 1. อบรมหรือจัดหาโปรแกรมบัญชื่อย่างง่ายให้กลุ่มฯ (เนื่องจากมีหลาย กลุ่มที่มีการใช้คอมพิวเตอร์)
ประเด็นปัญหาหลัก		ขาดการจัดทำบัญชีที่ละเอียดชัด เจนและสม่ำเสมอ
อูปสรรค		
โอกาส		 มีการเชื่อมโยง กับกลุ่มเครื่อ ข่ายในพื้นที่ที่ให้
หอฺอ⊌่		มีการจัดทำบัญชี 1. การบันทึกบัญชีไม่ละเอียดเท่า 1. มีการเชื่อมโยง แต่ยังไม่เป็น ที่ควรทำให้ไม่ทราบติ้นทุนและ กับกลุ่มเครือ ระบบที่สมบูรณ์ ผลการดำเนิมงานที่แท้จริง ข่ายในพื้นที่ที่ให้
รแบง		มีการจัดทำบัญชี แต่ยังไม่เป็น ระบบที่สมบูรณ์
ประเด็น การจัดการ	നാളതുവത (ത് ല)	างเรา

ตารางที่ ค. 3 (ต่อ)

Ryse[งฐแพร	หออย่อ	หเกอใ	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การเงิน (ต่อ)		2. ขาดการรางแผนการเงินระยะ การสนับสนุน	การสนับสนุน			2. อบรมการวิเคราะห์การเงินให้กลุ่มอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับขั้น เพื่อให้
		ยาว	ด้านการเงิน			สามารถวิเคราะห์สถานภาพการเงินโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป และดี
			ะเกรเพชา)			ความหมาย เพื่อนำไปใช้ในการวางแผนธุรกิจอย่างได้ผล
			กลุ่ม)			3. อบรมด้านการจัดการการเงิน เพื่อให้เกิดการใช้เงินสนับนุนอย่างมีประ
			2. หน่วยงาน			สิทธิภาพ
			ต่างๆ ให้ความ			
			สนับสนุนด้าน			
			เริ่นทุน			

ตารางที่ ค. 4 ผลการวิเคราะห์กรณีศึกษาประเภทเครื่องปั้นดินเผาและเซรามิค

1326	รนูทิดธ์	ลูดอ่อน	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การจัดองคักร	1. มีมูลนิธิเพื่อ	1. ไม่มีการรวมกลุ่มอาชีพที่แท้	ได้รับความช่วย	ขาดความสนใจใน	หากประธาน และคณะกรรมการ	ขาดความสนใจใน หากประธาน และคณะกรรมการ 1. กลยุทธ์เพื่อพัฒนาองค์กรให้ตรงกับความต้องการของกลุ่ม
(มี 4 กรณีศึกษา	เสริมสร้าง	จริง (มีเฉพาะกลุ่มประยุกต์) จึง เหลือจากหน่วย	เหลือจากหน่วย	การสืบทอดกิจการ	การสืบทอดกิจการ ใม่มีความเสียสละจะทำให้กลุ่มไม่	1.1 เนื่องจากกลุ่มเครื่องปั้นดินเผามีเป็นจำนวนมาก ควรมีการสร้าง
แบ่งเป็น 2 กลุ่ม	อาชีพให้แก่	ใม่มีการกระจายผลประโยชน์ งาน (เช่น ศูนย์มี	งาน (ซ่น ศูนย์มี	จากบุคคลรุ่นหลัง ประสบความสำเร็จ	ประสบความสำเร็จ	วิทยากรที่มีความเชี่ยวชาญการจัดองค์กรของเครื่องปั้นดินเผา
ประยุกต์ 1 มูลนิธิ	เยาวชน โดย	ภายในกลุ่ม (สมาชิกภายใน	ชัยช่วยจัดองค์	ซึ่งเป็นผลมาจาก		1.2 หาหลักเกณฑ์ (ซึ่งอาจจะมือยู่แล้ว) ในการจำแนกกลุ่มประยุกต์
และ 1 รายเดียว)	การสนับสนุน	กลุ่มใต้รับเพียงค่าจ้าง)	กร) แต่ยังไม่เต็ม	แนวโน้มทางสังคม		และกลุ่มที่แท้จริง(ชุมชน) ออกจากกัน เพื่อประโยชน์ในการฝึกอบ
	ของวัด จึงกลาย	ของวัด จึงกลาย 2. การแบ่งงานใม่เป็นไปตาม	รูปแบบ			รมการบริหารองค์กรให้ตรงกับลักษณะของกิจการ และเพื่อ
	เป็นองค์กรที่น่า	.ปีนองค์กรที่น่า หน้าที่ / ตำแหน่ง				ประโยชน์ในการส่งเสริมอย่างแท้คริง
	จะมีความยั่งยืน					1.3 ในการฝึกอบรม หน่วยงานสนับสนุนภาครัฐและองค์กรพัฒนาเอก
						ชน (NGO's) ควรมีการประสานงานการวางแผนการฝึกอบรมเพื่อ

ตารางที่ ค. 4 (ต่อ)

ประเด็น	จุดแข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การจัดองค์กร						ลดความช้าช้อน ทั้งนี้ควรมีการประสานผลงานของหน่วยงานที่ ส่ ๖ ๑ ๖ ๖
(ต่อ)						เกียวข้องให้ลงตัว
						1.4 การส่งเสริมการจัดองค์กรควรพิจารณาถึงประเด็นวัฒนธรรมและ
						เครษฐกิจควบคู่กันไป
						2. กลยุทธ์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารองค์กร
						- ควรมีการส่งเสริมให้มีการศึกษาดูงาน ในกลุ่มที่ประสบความ
						สำเร็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จโดยรวม
						และมีการจัดการองค์กรที่ดี
การผลิต	1.กลุ่มมีเอก	1.คุณภาพ	1. ได้รับความ 1	1. เชื้อเพลิงในการ	1. ขาดการสืบทอดในชุมชนเนื่อง	1. กลยุทธ์เพื่อพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต
	ลักษณ์ : รูป	1.1 กลุ่มส่วนใหญ่ยังขาดช่าง	ช่วยเหลือจาก	เผาหายากและมี	จากการผลิตเครื่องปั้นดินเผาได้	1.1 สร้างเครือข่ายด้านการผลิตเพื่อจัดหาเทคในโลยีและวัตถุดิบให้กับ
	แบบผลิตภัณฑ์	ลี่มือที่มีทักษะและประสบ	ศูนย์พัฒนา	ผลกระทบต่อสิ่ง	รับค่าตอบแทนต่ำ และใช้เวลา	กลุ่มสมาชิก
	และใช้ภูมิ	การณ์ (3 ใน 4)	เครื่องเคลือบดิน	แวดจ้อม (ฟีน)	นานในการสร้างทักษะ	1.2 ควรมีการรวมกลุ่มเงินกองทุนด้านเทคในโลยี เพื่อจัดหาเครื่องบค
	ปัญญาท้องถิ่น	1.2 วัตถุดิบคุณภาพไม่ดี และ	(เกาะคา)	2. เทคโนโลฮีการ	2.กิจการบางกิจการมีฝีมืออยู่ใน	ดิน และรือดิน แล้วจำหน่ายดินวัตถุดิบให้ผู้ผลิตรายย่อย
	2. มีการเลือกและ	ผลิตภัณฑ์ไม่มีเอกลักษณ์	และศูนย์ส่งเสริม	ผลิตที่ศูนย์ส่ง	เกณฑ์ดี (ช่น ต้นดีเชรามิค) แต่	1.3 ให้ความรู้กับผู้ประกอบการถึงเทคในโลยีในการเผาที่มีเปอร์เซ็นต์
	ตรวจสอบคุณ	2.มลภาวะ	อุตสาหกรรมภาค	เสริมมือยู่ใม่สอด	ขาดแนวทางที่ชัดเจนด้านการ	ในการแตกหักต่ำ
	ภาพวัตถุดิบ	2.1 ควันจากการเผารบกวน	-18 1	คล้องกับ	ออกแบบผลิตภัณฑ์ และกลุ่ม	1.4 จัดฝึกอบรมผู้ประกอบการในด้านการเพิ่มคุณภาพดินโดยใช้
	หลัก (ดิน)	เพื่อนบ้าน	2. แหล่งผลิตอยู่	ลักษณะการผลิต	เป้าหมายที่ชัดเจน	เทคในโลยี
	3.มีช่างปั้นรุ่นเก่า	2.2 ผู้ประกอบการมองไม่เห็น ในพื้นที่มีชื่อ	ในพื้นที่ที่มีชื่อ	าองสุมชน	3. ผลิตภัณฑ์ของกลุ่ม โดยเฉพาะ	1.5 เชื่อมช้อมูลให้ผู้ประกอบการได้ทราบถึงแหล่งเทคในโลยีที่มีประ
	ที่มีทักษะฝีมือ	การสร้างปัญหามลภาจะทาง เสียงด้านเชรามิก 3. ในพื้นที่มีกลุ่ม	เสียงด้านเชรามิก 3	. ในพื้นที่มีกลุ่ม	กลุ่มเครื่องปั้นดินเผาม่อนเขา	สิทธิภาพในการผลิตและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
	สูงอยู่บ้างใน	อากาศจากกระบวนการเผา		อาชีพหลายกลุ่ม	แก้ว เป็นสินค้าที่ต้นทุนสูงแต่มูล	1.6 ใช้สื่อ เช่น ทีวี วีดีโอ เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้ให้กับผู้ประกอบการ
	บางกลุ่ม (แต่มี 3. เทคโนโลยี	3. เทคโนโลยี		ที่ให้ค่าตอบแทน	ค่าต้า อายุการใช้งานและความ	ค่าต่ำ อายุการใช้งานและความ 2. กลยุทธ์เพื่อสร้างเอกลักษณ์ผลิตภัณฑ์

ตารางที่ ค. 4 (ต่อ)

	จดแข็ง	นอ¦อดะ	โอกาส	อปสรรค	ประเด็นปัณหาหลัก	กลยทธ์/มาตรการ
การจัดการ	•			•		,
การผลิต (ต่อ)	จำนวนน้อย)	3.1 เทคโนโลยีการเผา โดย		สูงกว่า ทำให้เกิด	คงทนตำ	2.1 ฝึกอบรมช่างฝีมือในด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์และการสร้างมูลค่า
		เฉพาะเผาใฟต่ำยังมีรูปแบบที่		การขาดแรงลูงใจ	การขาดแรงจูงใจ 4. การเผาอุณหภูมิต่ำโดยใช้ฟัน	ให้ผลิตภัณฑ์ เช่น การวาดลายบนเครื่องปั้นของมูลนิธิฯ (อ. เวียง
		ทำให้สูญเสียพลังงาน		ในการเข้ามา	หรือฟางข้าวจะส่งผลเสียใต้) (MAN)
		3.2 วิธีการเผาและเตาเผายังล้า		ทำงานด้าน	หลายประการ คือ กระทบต่อสิ่ง	2.2 ให้ความรู้กับชางฝีมือในการใช้สูตรดินสร้างเอกลักษณ์ของผลิต
		สมัย		เครื่องปั้นดินเผา	แวดล้อม เช่น มีควันรบกวน สั้น	ภัณฑ์ และเพิ่มคุณภาพวัตถุดิบ
		3.3 บางกลุ่มขาดการพัฒนา			เปลืองเชื้อเพลิง ผลิตภัณฑ์แตก	2.3 ให้ความรู้กับช่างผีมือด้านเทคโนโลยีการผลิตในการสร้างเอก
		นลิตภัณฑ์ที่หลากหลาย (ขาด			เสียหายง่ายและการนำผลิต	ลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ และเพิ่มคุณภาพวัดถุดิบ
		ความรู้ และเทคโนโลฮี)			ภัณฑ์ที่แตกเสียหายนี้มาใช้ใหม่	2.4หาเทคโนโลยีที่เหมาะสม (โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านเศรษฐ
		3.4 คุณภาพของผลิตภัณฑ์ไม่			จะไม่คุ้มทุน	ศาสตร์) ประหยัดพลังงานและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (มลพิษทาง
		สม่าเสมอเนื่องจากเทคโนโลยี				อากาศ) ทั้งนี้ยังคงเอกลักษณ์ของภูมิบัญญาท้องถิ่น
		การเผา				3. กลยุทธ์เพื่อสืบทอดงานหัตถกรรมสู่ลูกหลาน
		3.5 กลุ่มไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับ				3.1 การนำหัตถกรรมท้องถิ่นเข้าสู่หลักสูตรการศึกษาในซุมชน
		แหล่งเทคโนโลยีที่เหมาะสม				3.2 ยกย่องช่างนี้มือท้องถิ่น เช่น มอบรางวัลศิลปินแห่งชาติในสาขา
		(รวมทั้งกลุ่มใม่มีความ				นใน
		กระติอริอร์นเสาะแสวงหาข้อ				3.3 เทียบโอนความรู้ช่างนี้มือให้มีคุณวุฒิสอดคล้องกับมาตรฐาน
		มูลเทคโนโลยีอย่างเพียงพอ)				บัจจุบัน เช่น ปวช. ปวช. และอบรมเพิ่มเติม
		4. การจัดการ				4. ผลักดันงานวิจัยเพื่อศึกษาเตาเผา และวิธีการเผาที่เหมาะสม (โดย
		4.1 ต้องชื่อวัตถุดิบจากต่างถิ่น				เฉพาะอย่างยิ่งทางด้านเศรษฐศาสตร์) สำหรับผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าต่ำ
		ทำให้คืนทุนสูง				หรือปรับปรุงวิธี handle โดยใช้เตาเผาเดิม ทั้งนี้ยังคงเอกลักษณ์ของภูมิ
		4.2 ผู้ประกอบการใม่เห็น				ปัญญาห้องถิ่น
		ความสำคัญของการสูญเสีย				

ตารางที่ ค. 4 (ต่อ)

ประเด็น	จุดแข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การผลิต (ต่อ)		จากกระบวนการผลิต ซึ่งทำให้				
		ต้นทุนต่อหน่วยสูงขึ้น				
<u>-</u> -7	เมื่อย่างเด่นชัด	ไม่มีอย่างเด่นชัด 1.ไม่มีการรวมตัวกันผลิตและ	1.ตลาดเครื่อง	สำหรับเครื่องปั้น	1. ไม่มีการรวมตัวกันขาย ราคา	1. กลยุทธ์เพื่อพัฒนาตลาดเชิงจุก
		a		เพื่อการใช้สอยเป็น	<u>ร</u> ีนอยู่กับผู้ชื่อ ขาดการตลาดเชิง	1.1 ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการตลาด
		7@£		ภาชนะบรรจุ มีการ	รูก	1.2 ฝึกอบรมผู้ประกอบการให้เข้าใจถึงกลยุทธ์การตลาดแบบเชิงรุก
		2.กิจการใช้กลยุทธ์แบบตั้งรับ	ขยายตัวกว้าง	ขยายตัวกว้าง ทดแทนด้วยผลิต	2 ผลิตภัณฑ์ของกลุ่ม โดยเฉพาะ	2 ผลิตภัณฑ์ของกลุ่ม โดยเฉพาะ 2. อบรมแนวคิดการตลาด โดยทคสอบแนวคิดการตลาดก่อน –อบรมเชิง
		ราคาจึงขึ้นอยู่กับพ่อค้า	รืน (ช้อมูลจาก	รื่น (ข้อมูลจาก ภัณฑ์พลาสติกที่	กลุ่มเครื่องปั้นดินเผาม่อนเขา	ปฏิบัติการ- กรมสงเสริมอุตสาหกรรมขยายผล และติดตามผลอย่างต่อ
		3. ผลิตภัณฑ์กินเนื้อที่เละแตกหัก	ผู้เชี่ยวชาญ)		แก้ว เป็นสินค้าสิ้นเปลื่อง เพราะ	1.00 kg
		3U-9	2.มีโอกาสให้ข้อ	กว่า หรือผลิตภัณฑ์	กว่า หรือผลิตภัณฑ์ แตกทักง่าย และสิ้นเปลืองวัตถุ	3. กลยุทธ์เพื่อสร้างอำนาจต่อรองและพัฒนาเอกลักษณ์ผลิตภัณฑ์
			มูลตลาดใน	จากโลหะ ฯลฯ	ดิบมาก ในขณะที่มูลค่าเพิ่มต่า	3.1อบรมผู้ประกอบการให้เห็นถึงความสำคัญและแนวคิดในการ
			thaitambon		3. ยังไม่มีวิธีการจัดการการขนส่ง	พัฒนาเอกลักษณ์ของกลุ่ม
			.com		ND.	3.2 อบรมผู้ประกอบการเทคนิคในการสร้างเอกลักษณ์และจุดเด่น
			3.ธุรกิจการท่อง			ของผลิตภัณฑ์
			เที่ยวขยายตัว			3.3 จัดตั้งชมรมผู้ผลิตและผู้ขายเครื่องปั้นดินเผาเพื่อป้องกันการตัด
			จากนักท่อง			ราคาและให้เกิดการรวมตัวกัน
			เที่ยวในและ			3.4 จัดตั้งเครือข่ายธุรกิจที่มีลักษณะเกื้อกูลกัน
			ต่างประเทศ			3.5 ตั้งศูนย์สาธิตในหมู่บ้าน/ชุมชน/เครือข่าย ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว
		-	4.อสังหาริม			แบบพักอาศัย (home stay) ซึ่งให้ประโยชนในด้านการตลาดและ
			ทรัพย์ขยายตัว			ส่งเสริมค่านิยม ของเยาวชนในหมู่บ้านให้รักงานปั้น
			ทำให้เกิด			3.6 สนับสนุนให้มีการวิจัยเกี่ยวกับความต้องการตลาดสำหรับผลิต
			ความต้องการ			ภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผา เนื่องจากในการหาแนวทางยกระดับ

ตารางที่ ค. 4 (ต่อ)

- 6 - 6 - 6 - 6 - 6 - 6 - 6 - 6 - 7 - 7 - 7 - 7 - 7 - 7 - 7 - 7 - 7 - 7	2 2 3 0	- 666	ໂລຄາສ	94 1866	G 81021816 P 18218	ภอยเหติใจเวลเรอาเร
2 13 SET	7 9 14	2	5			
การจัดการ						
การตลาด (ต่อ)			เครื่องตกแต่ง			อุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผา ควรตระหนักถึงระดับความต้องการ
			บ้านและสวน			ของตลาดด้วยว่ามีตลาดรองรับเพียงพอสำหรับการขยายตัวหรือ
			5.นโยบาย			<u>-</u>
			OTOP เปิด			3.7 ควรเน้นประเด็นการเชื่อมโยงเครื่องบั้นดินเผากับอุตสาหกรรมอื่น
			โอกาสให้ผลิต			โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
			ภัณฑ์ท้องถิ่น			3.8 ควรมีการเสริมการอบรมด้านภาษาไปพร้อมกันกับการอบรมการ
						PIRATE
การเงิน	25. 25.	1. กลุ่มขาดทักษะในการบริหาร	1. มีแหล่งเงินทุน	7.3.	กลุ่มขาดทักษะในการบริหารจัด	กลยุทธ์เพื่อเพิ่มชีดความสามารถในการจัดการด้านการเงิน
		จัดการการเงิน และการจัดทำ	และเรินกู้ในกรณี		การการเงินและการจัดทำบัญชี	1. จัดทำบัญชีให้เป็นระบบเพื่อใช้ในการวางแผนการผลิต การตลาด การ
		บัญชี รวมถึงตัวชีวัดทางการเงิน				เงิน (รวมถึงสภาพคล่องการเงิน) และการควบคุมต้นทุนและค่าใช้จ่ายของ
		แผนทางการเงินทั้งระยะสั้นและ สินเชื้อ	สินเชื้อ			મહેંઘ
		SEESTING	2. มีวิทยากรใน			2. กลุ่มควรมีการจัดทำบัญชื่อย่างเป็นระบบ ครบถ้วน และชัดเจน เพื่อใช้
		2. กลุ่มส่วนใหญ่ไม่ให้ความ	ภูมิภาคซึ่ง			เป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการวางแผนการผลิตและการตลาด
			สามารถให้ความ			 การฝึกอบรมด้านการบริหารการเงิน และการจัดทำบัญชีของหน่วยงาน
		3. กลุ่มคิดต้นทุนต่ำกว่าความ	รู้ด้านการจัดการ			สนับสนุน ควรเป็นการอบรมที่สามารถนำไปใช้ได้จริง ซึ่งจำเป็นต้องมีการ
		เป็นจริง และไม่สามารถกำหนด	การเงินและการ			ติดตามและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง
		ราคาสินค้าใต้ ทำให้ความ	จัดทำบัญชี และ			4. อบรมโปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการจัดการการเงินสำหรับกลุ่มที่มีความ
		สามารถในการทำกำไรของกลุ่ม	มีเยาวชนที่จบ			wôra
)°	การศึกษาด้าน			
			บัญชีจำนวนมาก			
			3. มีโปรแกรม			

ตารางที่ ค.4 (ต่อ)

	<u> </u>
กลยุทธ์/มาตรการ	
ประเด็นปัญหาหลัก	
อุปสรรค	
โอกาส	ห้าเร็จรูปพร้อม นำมาประยุกติใช้ ใ <i>ด</i> ้
จุดอ่อน	
จุดแข็ง	
ประเด็น การจัดการ	การเงิน (ต่อ)

ตารางที่ ค.5 ผลการวิเคราะห์กรณีศึกษาประเภทใม้แกะสลัก

			1119			
าใจะเด็น	ะฐาตะ	นอ อดธ	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยูทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การจัดองคักร	1.มีการรวมตัว	1.สมาชิกของชมรมยังไม่ให้ความ 1. ชมรมได้รับ		lina Tina	ขาดการมีส่วนร่วม (ยกเว้นการจัด	ขาดการมีส่วนร่วม (ยกเว้นการจัด กลยุทธ์เพื่อเสริมสร้างความเข้นแข็งขององค์กร (สหกรณ์)
(มี 2 กรณีศึกษา	เป็นชมรม แต่	ร่วมมือในการทำงาน กลุ่มเท่าที่ ความช่วยเหลือ	ความช่วยเหลือ		ทำวัตถุดิบ) ทำให้เกิดการรวมกลุ่ม	ทำวัตถุดิบ) ทำให้เกิดการรวมกลุ่ม 1. จัดให้สมาชิกดูงานสหกรณ์ที่ประสบความสำเร็จ เพื่อเป็นกำลังใจในการ
แบ่งเป็น 1 กลุ่มชุม	แบ่งเป็น 1 กลุ่มซุม การจัดการเป็น	PJ\$	จากหน่วยงาน		แบบหลวมๆ เท่านั้น	รวมกลุ่ม
ชน และ 1 กลุ่ม	ดักษณะราย	ลักษณะราย 2. การที่ไม่เป็นนิติบุคคล ทำให้ไม่ ให้จัดตั้งเป็นหมู่	ให้จัดตั้งเป็นหมู่			2. จัดให้มีการประชุมร่วมกับหน่วยงานที่ให้การสนับสนุนในท้องที่บ่อยขึ้น
ประยุกต์)	เดียวทำให้ง่าย	สามารถติดต่อกับลูกค้าใต้โดย บ้าน อุตสาห	บ้าน อุตสาห			เพื่อกระตุ้นให้เกิดความกระตือรือรัน
	ต่อการจัดการ	ตรง โดยเฉพาะลูกค้าจากต่าง	กรรมและใต้รับ			
	ภายในกิจการ	ประเทศ	การประชา			
	ของแต่ละราย	ของแต่ละราย 3. สมาชิกใม่มีความต้องการมีส	ส้มพันธ์ผ่านสื่อ			
	2. การรวมกลุ่มฯ	2. การรวมกลุ่มฯ หกรณ์อย่างจริงจัง	บ่อย			
	ใต้รับผลประ		2. หน่วยงานให้			
	โยชน์ทางกฏ		การสนับสนุน			
	หมาย(สหกรณ์)		อย่างต่อเนื่อง			
	3. ประธานมีวิสัย					
	ทัศน					

ตารางที่ ค.5 (ต่อ)

นดเรโ	จุดแข็ง	นอฺอตะ	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยูทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
การผลิต	1. แรงงาน และ	1.ขาดเอกลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ สามารถนำเศษ	สามารถนำเศษ	1. การขาดแคลนใม้	1.ขาดเครื่องจักรเครื่องมือ เช่น ไม่	1. การขาดแคลนใน้ 1. ขาดเครื่องจักรเครื่องมือ เช่น ไม่ 1. กลยุทธ์เพื่อเพิ่มมูลค่าสูงสุดให้กับทรัพยากรไม้ และสร้างเอกลักษณ์สิน
	ทักษะการผลิต	2. เครื่องจักร เครื่องมือ อุปกรณ์ 🏻 เหลือจาทการ	เหลือจากการ	ในอนาคต (ไม้สัก	มีเครื่องเลาเตอร์	
	1.1 สมาชิกมี	2.1 ขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ ผลิต (เศษใม้	ผลิต (เศษไม้	และไม้เนื้ออ่อน	2. วัดถุดิบใม่มีคุณภาพ	1.1 นำทรัพยากรใน้ที่ลดน้อยถอยลงมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดด้วย
	ทักษะและประ	2.2 การตัดแปลงอุปกรณ์การ และขี้เลื่อย) นำ	และขีเลื่อย) น้า	a. p.	3.การลักลอบการใช้ไม้เถื่อน และ	งานนี้มือที่มีความประณีตและมีคุณค่าทางศิลปะ
	สบการณ์ดีพอ	ผลิต ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่	ใปใช้ให้เกิด	2. วัตถุดิบใม่มีคุณ	การนำไม้สักเก่าที่มีอยู่แล้วมา	1.2 ปรับใช้วัตถุดิบให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดย นำวัตถุดิบใน้แบบ
	สมควร	ควร (ชมรม)	ประโยชน์ หรือ	MUL	ใช้เป็นเรื่องขัดต่อกฎหมาย	ปาร์เกต์ (parquet) คือนำไม้ขึ้นเล็ก ๆ มาต่อกัน ทำให้งานแกะ
	1.2 ผลิตภัณฑ์	3.มีบัญหาเรื่องเสียง และฝุ่นจาก สร้างมูลค่า (ป่า	สร้างมูลค่า (ป่า	3. นโยบายการควบ	(กลุ่มสหกรณ์)	สลักที่ได้มีน้ำหนักเบา มีการนำเศษวัสดุเหลือทั้งจากการผลิตไป
	ใม่ต้องอาศัย	การผลิตและใม่มีการป้องกันที่ ขาม)	ขาม)	คุมการใช้ใม้บาง	* ประเด็นปัญหาการผลิตของ	ประยุกต์ใช้ เช่น ผู้ผลิตในอินเดียนำขึ้เลื่อยไปหลิตเป็นตุ๊กตา หรือ
	ทักษะฝีมือมาก	ถูกต้อง (ชมรม)		ประเด็นทำให้	กลุ่ม (สหกรณ์) แตกต่างจาก	หาวัตถุดิบทดแทนไม้เนื้อแข็ง เช่น ไม้ใผ่ ซึ่งสามารถจัดหาได้ง่าย
	นัก(ชมรม)	4. มีอันตรายจากการใช้เครื่องจักร		ยากต่อการ	กลุ่มประยุกต์โดยสิ้นเชิง ทั้งนี้	rèn
	1.3 มีการแบ่ง	และสารเคมีในการผลิต		ทำงาน	สึบเนื่องจากลักษณะของผลิต	1.3 อบรมให้เข้าใจถึงการออกแบบอย่างถูกหลักวิชาการ โดยพิจารณา
	งานชัดเจน	(ชมรม)		4. สถานที่ตั้งอยู่	ภัณฑ์ที่ผลิตเป็นสำคัญ	ว่าจะมุ่งไปในแนวทางศิลปะพันบ้าน (folk art) หรือศิลปะเหมือน
	(ชมรม)	5.การจัดการด้านผังการผลิต ยัง		ห่างใกลจาก		จริง (realistic) หรือผลิตสินค้าให้เป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มหรือท้อง
	2 การใช้วัตถุดิบ	ใม่เหมาะสม (ชมรม)		แหล่งชุมชนและ		ถิ่น เช่น การแกะสลักรูปพระธาตุดอยสุเทพ เพื่อเจาะตลาดลูกค้า
	2.1 การผลิตส่วน	2.1 การผลิตส่วน 6. ไม่ได้มีการจางแผนการผลิต		ตลาด		กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ หรือผลิตเกมที่เป็นเอกลักษณ์ของ
	ใหญ่ไม่ได้ใช้ไม้	ในระยะยาว (ชมรม)				ป่าขาม
	ନେମ୍ୟକ୍ଷ ମିବ ବିଧ					1.4 จัดหลักสูตรการแกะสลักให้เข้าสู่หลักสูตรการศึกษาประจำท้องถิ่น
	ม้กใม่มีปัญหา					2. กลยุทธ์เพื่อสุขอนามัยและสิ่งแวดล้อม
	ด้านกฎหมาย					2.1 ควรคำนึ่งถึงบัญหาของฝุ่นละอองที่มีผลกระทบต่อสุขภาพของคน
	การใช้ใม้ (ป่า					ในสุมชา
	ขาม)					2.2 ลักษณะของเครื่องจักรที่ใช้ยังเป็นแบบดัดแปลง และแรงงานยัง

ตารางที่ ค.5 (ต่อ)

การจัดการ การผลิต (ต่อ) 2.2 วัตถุดิบจัด และสามารถใช้ วัตถุดิบทดแทน (ชมรม) 2.3 มีการใช้วัตถุ ดิบอย่างมีประ	บจัด การใช้ เชิวัตถุ				
8 8	บจัด ารถใช้ เชิวัตถุ เชิวัตถุ				
หาใต้ไม่ย และสาม วัตถุดิบท (ชมรม) ดิบอย่าง: สิทธิภาพ	ยาก ารถใช้ เชิวตถุ มีประ				ขาดความรู้ในการใช้เครื่องจักรอย่างปลอดภัย นอกจากนั้นในขั้น
และสาม รัตถุดิบท (ชมรม) 2.3 มีการใ ดิบอย่าง สิทธิภาพ (ชมรม)	ารถใช้ เชิวัตถุ มีประ				ตอนการผลิตจะเกิดผู้นไม้ ซึ่งจะมีผลกระทบโดยตรงต่อสุขภาพของ
วัตถุดิบท (ชมรม) 2.3 มีการใ ดิบอย่าง สิทธิภาพ (ชมรม)	าดแทน ใช้วัตถุ มีประ				บุคคลแวดล้อมหากเข้าตาหรือสูดคม ดังนั้นผู้ประกอบการ ควรจัด
(ชมรม) 2.3 มีการใต้บอย่าง:ั สิทธิภาพ (ชมรม)	เชิวตกุ มีประ				สถานที่ทำการผลิตให้เกิดความปลอดภัยยิ่งขึ้น
2.3 มีการใ ดิบอย่าง: สิทธิภาพ (ชมรม)	ใช้วัตถุ มีประ				
ดิบอย่าง: สิทธิภาพ (ชมรม)	n l				
์ สิทธิภาพ (ชมรม)					
(4444)	_				
2.4 มีการกระ	35.				
จายคำสั่งชื่อ	e Nev Nev				
เพื่อการผลิตให้	นลิตให้ เ				
แก่สมาชิก(ส	ก(ส				
หกรณ์)					
การตลาด 1. มีตลาดแน่	แน่ 1.ลักษณะผลิตภัณฑ์	มีโอกาสให้ข้อ	1.คู่แข่งขันมากใน	1.ราคาจำหน่ายต่ำเมื่อเมรียบ	1. กลยุทธ์เพื่อขยายตลาดผลิตภัณฑ์ และสร้างอำนาจต่อรองการตลาด
นอน (ชมรม)	เรม) 1.1 ผลิตภัณฑ์ขาดเอกลักษณ์ มูลตลาดใน	มูลตลาดใน thai	ଜାରୀନ	เทียบกับสินค้าที่อื่น เช่น บ้าน	1.1 อบรมด้านการบรรจุภัณฑ์ และการออกแบบผลิตภัณฑ์
2. มีการขายส่ง	ายส่ง (กลุ่มสหกรณ์)	tambon.com	2.ชีนอยู่กับภาจะ	ถวาย เนื่องจากสมาชิกจะคัดสิน	1.2 สร้างระบบข้อมูลด้านทัศนะของผู้ชื่อ และลักษณะสินค้าที่ตรงกับ
ทำให้มีการะ	1.2		เศรษฐกิจ	ค้าคุณภาพต่ำมาวางจำหน่าย	ทัศนคติของผู้บริโภคและผู้ใช้เพื่อเป็นทางเลือกในการตัดสินใจ
ด้านการตลาด	ตลาด ใจผู้บริโภค (ชมรม)		3.การรับรู้ข่าวสาร	เข้ากลุ่ม ส่วนสินค้าคุณภาพดีจะ	1.3 อบรมและส่งเสริมให้ผู้ประกอบการได้รับทราบข้อมูลความต้องการ
น้อย (สหกรณ์)	งกรณ์) 2.การบริหารการตลาด		ด้านการตลาดมี	ส่งไปจำหน่ายที่แหล่งท่องเที่ยว	ของกลุ่มลูกค้าต่างๆ (เพื่อให้มีการผลิตโดยมีเป้าหมายและกลุ่มลูก
3. ได้รับเลือก	เอก 2.1 การตั้งราคาใม่เหมาะสม		น้อย	(บ้านถวาย) ในลักษณะขายส่ง	Ř1)

ตารางที่ ค.5 (ต่อ)

กลยุพธ์/มาตรการ		1.4 อบรมและส่งเสริมให้ผู้ประกอบการได้รู้จักและพบกับตลาดหลาก	หลายเพื่อจะพัฒนาผลิตภัณฑ์และขยายกลุ่มลูกค้าเพิ่มขึ้น	1.5 ขยายการประชาสัมพันธ์ โดยผ่าน Thaitambon.com ให้เคลื่อนใหว	และน่าสนใจอยู่ตลอดเวลา	2. กลยุทธ์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารและการจัดการด้านการตลาด	2.1 จัดฝึกอบรม ดูงานเพื่อพัฒนาศักยภาพด้านการตลาดเชิงรูก	2.2 อบรมการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อติดต่อสื่อสารและการค้า	2.3 อบรมให้รู้จักการเพิ่มมูลค่าสินค้า (delivery value)	2.4 อบรมการบริหารสินค้าคงคลังควบคู่กับการเลือกสายผลิตภัณฑ์เป็น	พิเศษ เพื่อมิให้สินค้าค้างสต๊อคข้ามปีมากเกินใป โดยเฉพาะชั้นงาน	ขนาดใหญ่										
ประเด็นปัญหาหลัก		2. ราคาจำหน่ายต่ำเมื่อเปรียบ	เทียบกับสินค้าที่อื่น เช่น บ้าน	ถวาย เนื่องจากสมาชิกจะคัดสิน	ค้าคุณภาพต่ำมาวางจำหน่าย	เข้ากลุ่ม ส่วนสินค้าคุณภาพดีจะ	ส่งใปจำหน่ายที่แหล่งท่องเที่ยว	(บ้านถวาย) ในลักษณะขายส่ง	3.ขาดบุคลากรด้านตลาด	4.คู่แข่งค่อนข้างมากทั้งในและ	นอกพื้นที่ และยังมีการตัดราคา	สินค้ากันภายในสมาชิก	5.กลุ่มฯ ยังไม่สามารถสร้างเอก	ลักษณ์อันเป็นจุดเด่นของชุมชน	์ ขึ้นมาใต้	6. เป็นสินค้าที่ยากต่อการจำหน่าย	โดยเฉพาะสินค้าซื้นใหญ่ซึ่งเป็น	อุปสรรคทำให้เด็กรุ่นใหม่ใม่	ต้องการเข้ามาสีบทอด	7.การพัฒนาผิดทาง คือ การ	พัฒนาทางด้านการตลาดเพื่อ	แข่งกันให้ได้มาซึ่งคำสั่งชื่อ
อูปสรรค																						
โอกาส																						
no _เ อย _่ ะ		ร.2 ใม่สามารถจางแผนการ	ตลาดในระยะยาว เนื่อง	จากเป็นการรอรับการสั่ง	ชื่อ (ชมรม)	2.3 เป็นผู้ผลิตรายเล็ก ส่วน	แป่งการตลาดน้อย มี	ลักษณะเป็น Price Taker	(ยอมรับราคา)	2.4 มีการตัดราคากันภายใน	กลุ่มฯ	3.ขาดบุคลากรที่มีความสามารถ	ในการใช้ภาษาต่างประเทศ	สำหรับติดต่อกับลูกค้าชาวต่าง	ชาติ	4. มีตลาดแน่นอนแต่น้อยราย	และใม่สามารถขยายตลาดได้	(KH1)				
จุดแข็ง		เป็นผลิตภัณฑ์	ในหนึ่งตำบล	หนึ่งผลิตภัณฑ์	(กลุ่มสหกรณ์)	4. มีการรวมตัว	กันจำหน่ายที่	ร้านของสห	กรณ์													
4926L	การจัดการ	การตลาด																				

ตารางที่ ค.5 (ต่อ)

ประเด็น	จุดแข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	อุปสรรค	ประเด็นปัญหาหลัก	กลยุทธ์/มาตรการ
การจัดการ						
					(order) ปริมาณมาก ทำให้คุณ	
					ค่าของงานหัตถกรรมสูญหาย	
					ไป และยังส่งผลให้เกิดการ	
					แก่งแย่งวัตถุดิบ จนเกิดภาวะ	
					การขาดแคลนวัตถุดิบในที่สุด	
					8. ขาดข้อมูลการตลาด	
					9. มีปัญหาการบริหารสินค้าคง	
					P. P	
การเลิน	1. ส่วนใหญ่ใม่มี	1. ส่วนใหญ่ใม่มี 1.ขาดบุคลากรด้านการเงิน			1. ไม่มีการวางแผนการเงินระยะ	กลยุทธ์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารและการจัดการด้านการเหิน
	ภาระหนีสินจาก	(୩୬୨૫)			ยาว	1. เร่งอบรมให้เห็นประโยชน์และความสำคัญค้านการบัญชีและการเงิน
	การกู้ฮืม เนื่อง	2.ขาดการบันทึกบัญชี (ชมรม)		, ,	2. ไม่มีผู้ทำหน้าที่ด้านการเงิน	2. มีการอบรมบัญชีตั้งแต่ระดับพื้นฐานจนถึงระดับขั้นสูง ตามความ
	จากมีเริ่นทุน	3. ใม่สามารถเก็บค่าบำรุงจาก				เหมาะสมเพื่อนำไปใช้ในการวางแผน
	เพียงพอ (ชมรม)	เพียงพอ (ชมรม) สมาชิกใต้ครบ (สหกรณ์)				
	2. มีผู้มีความรู้	4.กิจการบางรายขาดแคลนเงิน				
	บัญชีขันสูง และ	ทุนหมุนเวียน (ชมรม)				
	มีการจัดทำบัญชี	มีการจัดทำบัญชี 5. ใม่มีการวางแผนการเงินระยะ				
	และเอกสารด้าน	ยาว (สหกรณ์)				
	การเริน (ส					
	หกรณ์)					